

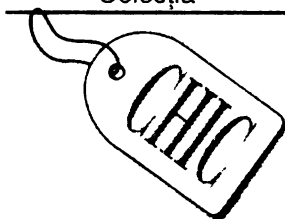
Lauren
HENDERSON

POLIROM

Prea multe
blonde

Colecția

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Lauren Henderson, *Too Many Blondes*

Copyright © 1996 by Lauren Henderson

All rights reserved.

First published in Great Britain in 1996 by Hodder and Stoughton, a division of Hodder Headline PLC.

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33 , O.P. 37 ;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HENDERSON, LAUREN

Prea multe blonde / Lauren Henderson ;

trad. de Alina Popescu. – Iași : Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-0529-3

I. Popescu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Lauren
HENDERSON

Prea multe
blonde

Traducere din limba engleză
și note de Alina Popescu

POLIROM
2008

Lauren Henderson s-a născut la Londra în 1966. Și-a început cariera ca jurnalistă în orașul natal, apoi s-a mutat în Toscana, dedicându-se în întregime scrisului. A devenit cunoscută datorită romanelor din seria misterelor lui Sam Jones: *Dead White Female*, *Too Many Blondes*, *Black Rubber Dress*, *Freeze My Margarita*, *Strawberry Tattoo*, *Chained!* și *Pretty Boy*, traduse în nenumărate limbi și stînd la baza unor scenarii cinematografice de succes. Îmbinînd umorul de bună calitate cu suspansul tipic romanelor polițiste, aceste cărți inaugurează o nouă specie literară, botezată de presa din Marea Britanie *crime chick-lit*. În colecția CHIC a Editurii Polirom i-au apărut pînă în prezent *Exes Anonymous* (*Ex-ii anonimi*, 2006) și alte trei romane din seria misterelor lui Sam Jones: *Margarita cu gheață*, *Rochia neagră de latex* și *Femeie. Albă. Moartă*, toate în 2007.

Prea multe blonde (1996) este, în ordine cronologică, al doilea roman din seria avînd-o ca eroină pe Sam Jones, tînăra sculptoriță inteligentă, independentă și sexy, cu o slăbiciune pentru alcool, droguri și bărbați, ce rezolvă cazurile de crimă în care se trezește implicată apelînd la metode dintre cele mai neortodoxe pentru a-i descoperi pe făptași. De data aceasta, victima este o colegă de la sala de fitness cam ponosită unde lucrează Sam, iar totul pare a-l indica drept vinovat pe unul dintre instructori, un adevărat *homme fatal*. Nemulțumită de versiunea oficială a poveștii, Sam decide să investigheze cazul în profunzime, folosind celebrele ei metode, printre care și combinația cu o sursă de informații absolut surprinzătoare.

*Bunicii mele, care a găsit această carte „foarte
interesantă și instructivă“.*

Mulțumiri

Multe mulțumiri lui Andrew, un foarte bun instructor și bodyguard, care a fost atît de amabil să îmi îngăduie să-l descos, fără a se speria prea tare. Toate greșelile din carte sînt, desigur, din vina lui și nu au nici o legătură cu mine.

De asemenea, suspectilor de serviciu : Caroline (editor *manqué*), Francis, Jenni, Lisa și Sandy. Sper că nu le-am stricat sărbătorile pentru că i-am încuiat într-o cameră cu prima variantă a cărții și nu i-am lăsat să iasă pînă cînd nu au terminat-o.

Lui Kate și, desigur, lui Giacomo, în ciuda faptului că n-a citit-o nici pe asta. Ticălosul.

1

Orice urmă din atmosfera prietenoasă ce va fi existat cîndva la sala de gimnastică din Chalk Farm¹ era acum pe ducă, pînă într-atît încît cei mai mulți dintre noi, angajații, ajunseserăm să considerăm că noțiunea de „spirit comunitar“ se reducea de fapt la sticla de coniac pe care Lou o păstra în sertarul de jos al unui fișet, pentru cazuri de urgență. Tensiunea ce plutea în aer ar fi putut fi tăiată și cu un ferăstrău ruginit. Dar la crimă nu se așteptase nimeni. A fost un șoc pînă și pentru cele mai puțin simțitoare inimi.

Din fericire, polițiștii nu știau de prejudecata adînc înrădăcinată pe care o aveam împotriva blondelor; asta m-ar fi pus într-o lumină proastă. Cauza era aceea că, sfidînd orice reguli de normalitate sau de bună-cuviință, numărul blondelor de la sală era pur și simplu prea mare. Dacă vreuna dintre ele ar fi murit în împrejurări mai puțin bătătoare la ochi, aș fi pus acest fapt pe seama teoriei lui Darwin privind selecția naturală.

1. Zonă din Londra, la nord de Camden Town.

Era sîmbătă seara și, la ora închiderii, Camden Town¹ era tot atît de înțesat de oameni precum e Oxford Street în miezul zilei. Bețivi care se legănau, grupuri de băieți care-și croiau drum cu coatele pe străzi, făcînd mare tărăboi, adepți ai stilului *goth*, cu fețe pictate în alb, cu buze purpurii și straturi de haine cu franjuri negre. Strada era întunecată și udă de la ploaie, iar semaforul din marea intersecție de lîngă stația de metrou, ale cărui lumini verzi, galbene și roșii clipeau în băltoace, nu era băgat în seamă de nimeni, cu excepția mașinilor care claxonau. Așa arăta colțul în care locuiam. Iubeam acel loc, căci nicăieri nu mă mai simțisem atît de bine.

Însă Tom avea unele îndoieli.

— Unde ziceai că mergem?

— La un club *indie* care se cheamă Silver, am oftat eu. Probabil că n-o să-ți placă prea mult, dar e gratis, așa că, dacă nu mai suporti, poți oricînd să te duci la sala de jazz de la Electric Ballroom, bine? Tu ai fost cel care a ținut să vină.

— Asta pentru că nu aveam nimic mai bun de făcut...

Dădusem peste Tom ceva mai devreme, în localul lui preferat, Freedom Arms, aflat la

1. Această zonă din nordul Londrei este celebră pentru piața sa aglomerată și locuitorii cu stiluri de viață alternative. Unii dintre aceștia sînt studenți, alții sînt adepții unor subculturi urbane, în special *goth*, *punk* și *emo*.

cîțiva pași pe Camden High Street. Mă abătusem pe acolo pentru o dușcă, două înainte să merg la dans. Îl găsisem bînd de unul singur și, cum părea oarecum deprimat, mă oferisem să-l iau cu mine. Tom e unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Îl prevenisem că muzica nu va fi tocmai pe gustul lui, dar mi-am dat seama că nu mă asculta.

Clubul se află peste drum de stația de metrou din Camden Town, dedesubtul unui local care fusese odinioară excelent, dar care se deschisese pentru a primi turiști și tineri aspiranți la statutul de profesioniști, iar asta îi stricase complet ambianța. Cînd am ajuns, se formase deja o coadă pînă după colț, dar n-am luat-o în seamă și am ținut-o către intrare, trecînd de primii doi paznici. Din spatele unui stîlp, i-am făcut cu mîna lui James, managerul de la Silver.

— Salut! Eu sînt. Pot să mai aduc pe cineva înăuntru?

— Sigur. Doamna e în regulă, îi spuse el paznicului de alături și mă îndemnă să intru.

Într-o vreme, obișnuiam să-i mulțumesc din toată inima lui James pentru că mă lăsa să intru, dar el mă ignora de fiecare dată, așa că acum nu mă mai oboseam. Era foarte generos cu mine – pe vremuri ieșisem cu un prieten de-al lui și ne întîlniserăm de vreo cîteva ori pe la concerte. Nu prea înțelegeam de ce asta mi-ar fi dat neapărat dreptul de a intra pe degeaba în clubul lui, dar dacă el ținea să procedeze astfel, eu nu aveam nimic

împotrivă. Speram doar ca Tom să se arate suficient de impresionat.

Am deschis ușile de la capătul treptelor și am rămas o clipă nemișcată, inspirînd puternic. Mă simțeam în Camden Town ca acasă, iar asta se datora clubului. Era tapetat cu „fluturași“ de la concertele anterioare, po-deaua era de lemn, în mijloc trona un bar uriaș, iar pe lîngă pereți, dintr-un capăt în celălalt al încăperii, stăteau înșirați tot soiul de pierde-vară, fumînd și bînd în neștire. Muzica tuna din boxele aflate deasupra capetelor noastre, dar era încă devreme, așa că nu prea dansa nimeni. Eram plină de energie și aveam sentimentul că toată lumea era a mea.

M-am întors către Tom.

— Vrei ceva de băut?

Cam tîmpită întrebarea, la drept vorbind. I-am cumpărat un whisky, iar eu mi-am luat o bere blondă, apoi ne-am așezat la bar, cercetînd din priviri restul clienților. De fapt, numai eu făceam asta, căci în local nu exista genul de specimene care l-ar fi putut interesa pe Tom.

Nu era într-o dispoziție tocmai bună. Tom e un poet fără prea mare succes, care amenință mereu să lase totul baltă și să se facă profesor la o școală primară. Mi-am dat seama că poate făcusem o greșală aducîndu-l aici. Chiar nu era genul lui de muzică. Tom e un fost pasionat de *soul* și, în același timp, singurul din local care venise îmbrăcat într-un pulover și pantaloni reiați. Probabil că se simțea foarte stînjenit.

— Ce zici? l-am întrebat eu veselă.

— Toată lumea poartă *negru*, Sam, răspunse el cu o grimasă. Asta nu e deja ceva demodat?

— Genul ăsta de *negru* e mereu la modă, am zis eu hotărâtă. Uită-te la ea, de pildă.

I-am făcut semn către o fată aflată de partea cealaltă a barului și care, deși nu părea a avea mai mult de șaptesprezece ani, era copia la indigo a unui fan înrăit al formației Siouxsie and the Banshees: păr *negru* ca smoala, pielea aproape cadaveric de albă, buze date cu ruj de culoarea prunei uscate, fără pic de considerație pentru conturul lor original.

Tom se cutremură.

— Nu, mersi.

Avînd în vedere că gusturile lui se limitează la blonde spălăcite, n-am prea putut simpatiza cu reacția lui.

— Ei bine, și eu sînt în *negru* din cap pînă în picioare, am subliniat.

Purtam îmbrăcămintea standard pentru dans: o rochiță neagră, ciorapi-plasă și bocancii mei uriași, plini de fermoare și șireturi.

El îmi aruncă o privire și spuse:

— Tu ești altfel. Arăți sănătoasă și curată.

— Cum *îndrăznești*?

— Vreau să zic, se grăbi el să adauge, că, într-un fel, ești prea strălucitoare ca să te integrezi în peisaj – adică, ești înțolită ca un vampir, dar arăți ca Gina Lollobrigida îmbrăcată în vampir – pari genul cu care cineva chiar și-ar dori să facă sex, spre deosebire de multe femei de pe aici, de la care am senzația că aș contracta cine știe ce boală primitivă

din secolul al XVIII-lea, care-ți face testiculele să putrezească...

Am simțit că era momentul să schimb subiectul, înainte ca femeile despre care Tom vorbea cu atîta dispreț să-i audă observațiile, să-l doboare la pămînt cu mișcări de karate și să-i tragă un șut bine plasat în părțile sensibile. Cele mai multe arătau de parcă ar fi participat la cursurile obligatorii sponsorizate de stat și le-ar fi prins bine o ocazie să-și exerseze tehnica.

— O, privește, am zis eu repede. E Derek.

— Cine?

— Derek. E instructorul de greutate de la sală. Mă întreb ce caută pe-aici. N-aș fi crezut că e genul lui de club.

I l-am arătat cu degetul lui Tom. Derek nu era prea greu de ochit; practic toată lumea prezentă avea o nuanță de alb cadaveric și era îmbrăcată în negru, în vreme ce el arăta exact invers. Mai avea și peste 1,80 înălțime și era într-o formă fizică excepțională, ceea ce, în sine, ar fi fost de ajuns pentru a se remarca între obișnuiții locului care sprijineau barul și nu dansau. Aceștia erau genul de oameni care considerau că scoaterea unei țigări din pachet e o activitate epuizantă.

— Cu cine vorbește? întrebă Tom, însuflețindu-se brusc, pentru prima dată în acea seară.

Femeia la care se referea era drăguță și, fără nici o îndoială, blondă, purtîndu-și părul bălai strîns sus într-o coadă de cal care se revărsa în jurul feței. Era mult mai scundă

decît Derek, ceea ce o făcea să pară fragilă prin simpla alăturare. Era clar genul lui Tom.

— Habar n-am, i-am răspuns. Vrei să te prezint?

— Nu, spuse Tom abătut. Ce șanse am în fața tipului ăluia? Cred că are pectoralii mai mari decît Arnold Schwarzenegger.

Tom e solid și are și el destui mușchi, ceea ce e normal, avînd în vedere că lucrează ca muncitor necalificat atunci cînd i se termină bursa de la Consiliul Artelor. Cu toate acestea, prezenta acum un strat suplimentar de grăsime care-i ascundea musculatura destul de impresionantă. Dacă n-ar mai bea, probabil că ar da jos surplusul într-o lună.

— *Conan Distrugătorul*, cu Grace Jones, e singurul film în care pectoralii eroului sînt mai mari decît ai eroinei, am spus într-o doară. De fapt, Derek nu trage atît de mult de fiare. Joacă foarte mult baschet.

Tom îmi aruncă o privire palidă.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Mă întreb însă, am zis îngîndurată, dacă prietena lui știe că a ieșit în oraș cu altă femeie, sîmbătă seara. Linda nu va fi prea încîntată de asta. Ar face mai bine să se roage ca ea să nu afle.

— E foarte geloasă?

— Da. Dar, dacă aș fi în pielea lui, eu nu m-aș îngrijora prea tare în privința asta, cît pentru faptul că, întîmplător, ea e cea care administrează sala.

— Oh.

— Derek are într-adevăr o reputație de armăsar.

— Păi, dacă așa arăta ca el, m-aș bucura și eu de aceeași faimă! spuse Tom cu amărăciune.

— Vrei să mergem să dansăm? am sugerat eu.

Întotdeauna încerc să direcționez conversația pe cărări mai senine atunci când Tom cade într-o stare de tristețe, căci altfel m-ar tîrî și pe mine în mlaștina depresiei lui, iar de genul ăsta de pete întunecate de pe inimă nu scapi ușor.

— Dansează tu, spuse el, strîmbînd din nas la melodia ale cărei pulsații răzbăteau acum din boxe. Eu rămîn să te privesc.

Ne-am făcut loc prin mulțime către ringul de dans. Clubul e uneori folosit pentru concerte, așa că există o mică scenă în partea din spate, unde exhibiționiștii pot dansa. Dede-subt se află ringul de dans principal și un balcon care se întinde pe două laturi. Podiumul DJ-ului este pe a treia latură. Mu-ream de nerăbdare să dansez, dar aveam noua mea haină din piele de leopard, lungă pînă la glezne și cu revere mari – gen anii '70, luată de la second-hand – și nu mă puteam hotărî dacă să o las deoparte sau să o duc la garderobă. În schimb, Tom a jurat că o va păzi ca pe ochii din cap, iar el e îndeobște un om de încredere. L-am lăsat, așadar, sprijinit de balcon, cu haina pe braț, și am plonjat în jos pe scări către mulțimea haotică, făcîndu-mi loc cu coatele ca să mă pot zbîntui în voie.

Aici se cîntă genul meu favorit de muzică, foarte tare, cu melodii bune și chitare „supărate“ din belșug. Grupuri de băieți braț la braț urlau versurile celor mai vesele cîntece; cînd se punea ceva mai întunecat și mai zgomotos, schimbau placa și se aruncau unii spre ceilalți, zbierînd ca nebunii. Din fericire, mă încălțasem cu bocancii, așa că oricine dădea peste mine primea un șut în tibie atît de puternic încît nu mai încerca a doua oară. Băieții bine-crescuți sînt întotdeauna ușor de deosebit: își cer scuze în timp ce se îndepărtează șchiopătînd, cu urma bombeului tău pe picior.

După vreo oră, James puse „Touch Me, I'm Sick“, o melodie teribil de solicitantă, căci îmbină un ritm vibrant cu pauze în care toată lumea rămîne stană de piatră ca să urle refrenul – acesta, în naivitatea sa lăudabilă, constă doar din titlu. Toată chestia asta m-a epuizat, coafura îmi alunecase în bună parte de la locul ei, așa că am pornit-o în căutarea lui Tom. El se întorsese la bar și m-am bucurat să observ că avea haina mea cu el.

— Cum se cheamă ultima melodie? mă întrebă cu aerul unui antropolog care a descoperit un ritual tribal peste măsură de dezgustător și nu prea moare de nerăbdare să-l noteze.

— Hm, e de la Mudhoney – se cheamă „Touch Me, I'm Sick“.

— Mmm, cineva striga ceva ușor diferit...

— Ultima dată cînd se cîntă, este schimbat cu „Fuck Me, I'm Sick“.

— Da, asta era.

Se înfioră ușor.

— Îmi mai dai un whisky ? îl întrebă el pe barman. Mi-ar prinde bine. Și o bere blondă pentru prietena mea.

Împinse băutura spre mine și spuse :

— Cred că amicul tău tocmai a plecat cu fata aia. Păreau a fi în relații foarte cordiale.

— Cine, Derek ?

— Domnul Mușchi în persoană.

Cineva mă bătu pe umăr.

— Salut, Sam. Ce mai faci ?

Era Lucy, o tipă cu o față lătăreață și grasă, care se ocupa de un program TV prin cablu, dedicat muzicii *indie*. Era însoțită de un bărbat pe care ni l-a prezentat drept producătorul cu care colabora și de un cântăreț care-și luase numele de la trupa de *grunge* cu care încerca să-și facă un nume. Producătorul arăta interesant, adică foarte atrăgător, vreau să zic, dar a plecat aproape imediat ca să schimbe o vorbă cu chitaristul unei formații destul de celebre, care poza ostentativ la capătul tejghelei barului, cu pelvisul împins înainte în chip provocator. Respectând cerințele modei, era atât de slab încât oasele soldurilor îi făcuseră găuri prin blugi.

Pe cântăreț îl știam deja.

— Salutare, Leggo. Cum îți mai merge ? l-am întrebat eu.

— Bine, mi-a răspuns.

Pentru Leggo, asta fusese o conversație foarte lungă, căci, deși foarte arătos, nu prea făcea doi bani la capitolul socializare. Lucy, exact opusul lui, se lansă într-o descriere amă-

nunțită și nesolicitată de nimeni a felului extraordinar în care se desfășurase săptămîna pentru ea. Ea era ilustrarea desăvîrșită a regulii conform căreia, ori de cîte ori începi o propoziție cu cuvintele „A fost de-a dreptul fascinant“, ascultătorii se vor plictisi de moarte, fără excepție. Cu toate acestea, am ascultat răbdătoare, înghițindu-mi căscaturile, pentru că Lucy tot promitea de ani de zile să prezinte sculpturile mele în metal în cele două minute din emisiune dedicate evenimentelor artistice. Deși nu era decît o șansă neînsemnată de a cîștiga celebritatea, pînă acum alta mai bună nu se ivise.

— Trebuie neapărat să vii pe la mine să-mi vezi noile creații, i-am zis plină de speranță, de îndată ce am prins ocazia să deschid gura. Am făcut o compoziție mobilă nouă, care arată de-a dreptul trăsnet.

— Grozav, zise ea, atunci dă-mi neapărat un telefon zilele astea.

Nu eram cine știe ce expert în materie de televiziune, dar tot m-am prins că ăsta era un refuz. M-au cuprins gîndurile negre, încercînd să-mi dau seama dacă ea și Leggo erau împreună. Avusesem tentative de a sta la taclale cu el ceva mai devreme, dar era prea aerian ca să-mi dea replica. M-am întrebat dacă nu cumva era unul dintre acei bărbați care, decît să ia ei inițiativa, preferă să fie pocniți cu o bîță în cap și apoi tîrîți de păr către peștera în care sălășluiești. Nu e niciodată lipsă de asemenea exemplare : cam de ce credeți că își

lasă părul atît de lung și unduitor, în zilele noastre ?

I-am prezentat-o pe Lucy lui Tom, ceea ce n-a fost o manevră tocmai fericită ; el a întrebat-o de ce nu se dă mai multă poezie la televizor, iar ea, în replică, a subliniat faptul că prezentaseră o lectură din opera lui Jim Morrison săptămîna trecută. În punctul acela m-am grăbit s-o șterg ; principiile estetice ale lui Tom sînt oarecum rigide și aveam îndoieli serioase că va considera asta drept poezie. Nu țineam să fiu prin preajmă cînd îi sărea țandăra.

* * *

— Cred că tipul ăla vrea să-ți vorbească.

Mi-am ridicat privirea, enervată că fusesem întreruptă. Trecuse cam o oră și jumătate, iar eu mă cuibărisem în cel mai liniștit colț pe care-l puteam găsi în club, uitîndu-mă țintă în ochii unui bărbat extrem de atrăgător cu care speram să-mi petrec noaptea.

— Care ? am întrebat pe un ton iritat. Ah, salut, Tom.

— Eu am plecat, spuse el, ridicîndu-și sprîncenele conspirativ, în stilul lui Roger Moore. Vrei să te duc acasă ?

Tom și cu mine am rafinat acest număr pînă a devenit o adevărată artă. În situații ideale, persoana cu care vorbesc (sau vorbește el) se oferă de asemenea să mă ducă (sau să îl ducă) cu mașina, ceea ce lămurește intențiile sale față de mine (nu mă mai obosesc să

adaug și cealaltă variantă). Dacă nu scoate o vorbă, plec cu Tom; iar dacă se oferă să mă ducă, dar eu nu vreau să merg cu el, pot refuza politicos, invocând o obligație anterioară față de un prieten.

— Nu e nici o problemă, îmi răspunse după cum se cuvenea tipul respectiv, te conduc eu acasă. Am mașina afară.

— Mda, nu m-ar deranja să mai rămân puțin, am replicat cu cea mai calmă voce de care eram în stare, ca și când tocmai m-aș fi hotărât. Atunci, totul e în regulă, Tom, mersi.

Mi-am recuperat haina, profitînd de ocazie ca să-i arunc o privire care voia să spună „lasă-mă în pace, vreau să fiu singură“.

— Nu-i bai, răspunse Tom, conformîndu-se disciplinat ritualului. Ne vedem mai tîrziu.

S-a retras într-o poziție în care numai eu îl puteam vedea și a început să mimeze niște cuvinte pe care nu le puteam înțelege. Sprîncenele i se mișcau în sus și-n jos de parcă ar fi fost ștergătoare de parbriz sau ar fi încercat iarăși să-l imite pe Roger Moore, străduindu-se, de data asta, să mimeze surpriza. Nerăbdătoare, i-am făcut semn cu mîna să dispară și m-am întors cu spatele. Nu voiam să ratez totul din pricina indiscreției lui Tom.

— Sper că nu va trebui să te abați din drum ca să mă duci pe mine, am zis politicoasă.

— Mergem oriunde, nu-i nici o problemă.

S-a uitat din nou drept în ochii mei, iar eu am simțit ca mă tolesc.

Nu era un străin. Ori, cu alte cuvinte, nu mă comportam chiar ca o toantă. Deși nu-l

cunoșteam prea bine, intenționez să-mi aprofundez cunoștințele cît de curînd posibil. După felul în care mă privea, se putea deduce că și el avea cam tot asta în minte.

Exact în acea clipă, muzica încetă. Un geamăt a început să crească. Apoi, răsunară primele acorduri din „Don't Make My Brown Eyes Blue“, de la Crystal Gayle; acesta era întotdeauna cîntecul care încheia seara, modul în care James indica faptul că era timpul ca lumea să se liniștească și s-o ia spre casă.

— Ai chef de un dans? spuse el, privindu-mă în ochi și aproape topindu-mă iarăși.

— Vorbești serios? am răspuns, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

Păi, asta era muzică populară sadea. Nu era deloc pe gustul lui.

— Sigur. Uite, deja mai dansează cîteva cupluri.

Era cît pe ce să zic ceva de genul: „Mda, sărmanii ratați“, dar el mă împiedică să rostesc asta luîndu-mă de mîină și conducîndu-mă în jos pe scări către ringul de dans. Din clipa în care m-a atins, l-aș fi urmat în majoritatea locurilor la care m-aș fi putut gîndi; mîna lui era caldă și nu putea accepta un refuz. M-a rotit ca să fiu cu fața la el și și-a așezat mîinile pe talia mea, trăgîndu-mă spre el. Ale mele au alunecat spre umerii lui, apoi în jurul gîtului. Era atît de relaxat, atît de încrezător, încît am intrat ușor în ritmul lui, lăsîndu-mă în voia a orice ar fi urmat să se petreacă, fără povara alegerilor. La momentul respectiv, perspectiva asta se arăta a fi teribil de seducătoare.

Ochii lui erau foarte negri. Și-a înclinat capul și m-a sărutat, dar nu a fost unul din acele săruturi șovăitoare, ci unul sigur, adânc, avînd siguranța absolută pe care ți-o dă încrederea în sine. Trupul lui era strîns lipit de al meu, nelăsînd loc de împotrivire. Pentru o clipă, am ezitat. Minteă îmi era asaltată de mii de motive care indicau că ceea ce făceam nu era un lucru tocmai în regulă ; în cele din urmă, toată scena aceea, farmecul de modă veche al dansului lent de la sfîrșitul petrecerii, mîinile lui așezate pe fundul meu, care mă trăgeau spre el, căldura și transpirația din atmosferă, toate mi-au luat mințile și, abandonîndu-mă complet, mi-am îngropat mîinile în părul lui, iar trupul mi s-a relaxat în îmbrățișare. Nu mi-am revenit pînă ce nu și-a ridicat capul. Corpul îmi pulsa atît de tare încît, timp de cîteva secunde, nu mi-am dat seama că muzica se oprișe.

L-am luat de mîină și l-am condus afară din club, aerul înghețat care ne-a lovit făcîndu-mă să-mi strîng mai mult haina pe lîngă mine. Mașina lui era neașteptat de elegantă, iar el conduse lin pe străzile cufundate în întunericul nopții, în timp ce la casetofon se auzea muzică *soul*. De-abia dacă scoteam vreo vorbă; doar cît să-i indic pe unde s-o ia ca să ajungem la mine. Am tras în fața garsonierei mele și am observat că nu-i surîdea ideea de a-și lăsa frumoasa mașină parcată pe strada asta lăturalnică, mărginită de depozite vechi și murdare. Pînă

la urmă a consimțit să facă sacrificiul ăsta și tot ce speram eu era să mă considere demnă de el.

M-a pus la încercare fără să piardă timpul. La două secunde după ce am intrat în casă, am încuiat ușa, iar el m-a lipit cu spatele de ea, cățărându-mă pe bara masivă aflată de-a curmezișul. Picioarele îmi erau înfășurate în jurul lui, iar fusta suflecată deasupra taliei. Mă ținea lejer cu o mână, în timp ce cu cealaltă lucra atît de eficient, încît a trebuit să mă agăț de el ca să nu leșin de plăcere. Apoi am avut orgasm, așa că, pentru o vreme, am fost nevoită să mă țin de el chiar și mai tare. Nu părea să-l deranjeze.

Era foarte puternic, foarte priceput și foarte inventiv. Cu toate lucrurile care se petreceau, n-am prea reușit să închid un ochi pînă în zori, cînd m-a lăsat ghemuită sub pături și a coborît de pe platforma unde era patul în încăperea principală. Se mișcase atît de ușor încît, coborînd scara, nici măcar nu-și agățase părul în sculptura uriașă atîrnată de tavan cu un lanț gros, ce se legăna ostentativ. Mie una mi-e foarte greu să nu dau mereu peste nenorocitul ăla de obiect, deși eu sînt cea care l-a atîrnat acolo.

Am așteptat pînă l-am auzit închizînd cu hotărîre ușa în spatele lui, apoi m-am răsucit, căscînd și simțindu-mă eliberată. M-am făcut ghem, bucuroasă că eram singură. Nu-mi trecuse prin cap că ar dori să rămînă, dar nu reușesc niciodată să dau oamenii afară pe ușă după o partidă de sex – pare extrem de nepolitic,

chiar dacă ești conștientă că și tu, și el veți răsufila ușurați mai târziu pentru că s-a întâmplat așa. Manierele lui erau fără cusur: mă sărutase, îmi șoptise „Ne mai vedem“, apoi mă lăsase să dorm. În definitiv, la cât de mic e Camden, știam amândoi că vom mai da unul de celălalt curînd.

Nu, fusese perfect de la început pînă la sfîrșit. Știuse pe ce „butoane“ să apese și în ce ordine; mișcările îi fuseseră bine orientate pînă în cele mai fine detalii. Nu era vina lui că mie îmi plac lucrurile ceva mai puțin controlate. Chiar în clipele în care mă crisbam în extaz, o părticică din mine era detașată, ca și cînd priveam spectacolul trupurilor noastre proiectat pe un ecran gigantic. E imposibil să te pierzi cu totul atunci cînd poți practic să auzi mintea partenerului lucrînd, evaluînd ceea ce faceți în momentul acela și gîndindu-se la ce urmează.

Dar îmi arătase clar că îi plăcea să fie cel care conduce, iar eu mă simțeam atît de bine că nu am avut chef să îmi bat prea mult capul. De altfel, intuisem că asta ar fi stricat totul. Pentru el, sexul era ca un sport pe care îi plăcea să-l joace după reguli proprii, dar asta nu însemna că partenerul de joc pierdea în vreun fel ceva. Dumnezeu mi-e martor că s-a purtat destul de grijuliu.

Fusese exact lucrul de care aveam nevoie. Încă nu-mi revenisem după o poveste de dragoste foarte serioasă și tristă, care se terminase cu o jumătate de an în urmă, într-un mod mai degrabă neconvențional și fusese

plăcut să descopăr că nu uitasem între timp cum se face sex. În momentul acela nu eram în stare de o implicare mai serioasă de atît; eram la fel de pregătită pentru o relație mai profundă ca o femelă de *Mantis religiosa*¹.

Lumina palidă a zorilor se strecura prin geamul murdar și prăfuit al lucarnei aflate deasupra capului meu. Zîmbind, m-am întors pe partea cealaltă și am adormit.

1. *Mantis religiosa*, sau *călugărița*, este o insectă din ordinul *Mantodea*, celebră mai ales pentru că femela devorează masculul în timpul împerecherii.

2

Am întârziat cîteva minute la ora de gimnastică a lui Rachel. Lou, secretara, voise să-mi verifice programul pe săptămîna aceea și, cînd ea vrea să te întrebe ceva, nu te poți împotrivi. În timp ce deschideam ușile duble ale sălii, o pală de aer greu și umed venind din interior m-a lovit peste față ca un prosopud. Șiruri de trupuri care se învîrteau, mai toate aparținînd unor femei, se desfășurau dinaintea siluetei înalte și suple a lui Rachel. Parcă ar fi fost cîmpul de paradă al unui nou model de armată. I-am făcut cu mîna și m-am refugiat în cel mai îndepărtat colț al încăperii. Rachel m-a salutat în treacăt cu capul, dar expresia de pe chip i-a rămas complet neschimbată, concentrată și serioasă.

Era ca și cînd ne-am fi aflat într-o seră – verde, umedă și plină de culori aprinse –, cu deosebirea că nimeni nu le cere unor orhidee exotice să facă douăzeci de sărituri cu picioarele depărtate, pe fiecare parte. Sala de gimnastică era imensă, cam cît trei terenuri de badminton puse unul lîngă celălalt, dar noi foloseam doar două treimi din spațiu; de

partea cealaltă a peretelui despărțitor se auzeau bufniturile și mormăielile care însoțeau un antrenament de fotbal. Totul era vopsit în verde, de la podea pînă hăt, la eșafodajul de traverse și căpriori din fier care se întindea pe tavan, dedesubtul luminatoarelor încastate în acoperișul boltit. Vopseaua începuse să se cojească pe alocuri, dînd la iveală nuanța deprimantă de muștar peste care se aplicase verdele. Aceasta nu era o sală pentru tinerii și tinerele în plină ascensiune profesională, unde cotizațiile anuale plătite de membri să se ridice la cîteva sute de lire; era proprietatea Consiliului local din Chalk Farm și funcționa cu un buget minimal, în ton cu tendințele modei. Decoratorii care se ocupaseră de lucrări fuseseră probabil fratele și amicul cuiva, echipați cu niscai cutii cu vopsea căzute dintr-un camion.

Cu toate astea, a rezultat ceva vesel, iar atmosfera, cel puțin în momentul acesta, era dezmoțită de ritmurile repetitive și zgomotoase ale muzicii tehno care bubuia din boxe. Toată lumea respira repede, iar unii dintre cei mai puțin în formă aveau deja chipurile îmbujorate și transpirau ca niște contabili la o petrecere a burlacilor.

Rachel părea a fi singura care nu suferea. Se mișca în ritm, la fel de plină de viață ca întotdeauna, cu membrele ridicîndu-i-se și căzînd la loc de parcă ar fi fost întoarsă cu cheia. Avea părul strîns la spate într-o coadă de cal, mai întîi întins pe creștet, apoi revărsîndu-se într-o cascadă de cîrlionți cînd scăpa

de strînsoarea elasticului. Purta un costum de gimnastică negru peste niște jambiere cu imprimeu mov și, prin mulțimea de trupuri transpirate și extenuate, picioarele ei de culoarea lavandei se zăreau intermitent, mișcându-se în sus și-n jos ca trase de niște sfori. Jambierele se terminau la jumătatea gambelor; dedesubtul lor, se vedeau mușchii și gleznele de culoarea cafelei cu lapte ce păreau sculptate în lemn șlefuit. Coapsele ei erau inimaginabil de lungi și de zvelte, iar chipul îi era distant, frumos și aspru. Dacă Rachel ar fi general, m-aș înrola în orice armată pe care ar comanda-o.

Bătăile din palme de la final au fost asurzitoare; bănuiam că lumea aplauda ușurată că supraviețuise fără daune fizice ireparabile. Eram transpirată learcă și mă simțeam de parcă încheieturile mi-ar fi fost lubrificate de sudoare. Cunoscînd-o bine pe Rachel, îmi puteam da seama că începuse ora într-o poziție proastă și că ne muncise în halul ăla ca să scape de energia negativă.

Am privit în direcția ei. Își ștergea fața cu un prosop. Trăgîndu-și elasticul din păr, își scutură frumoasa claie de fire de culoarea antracitului și o șterse și pe aceasta bine cu prosopul. Am luat o cană cu apă și am dat-o pe gît dintr-odată, am umplut-o din nou, apoi am pornit într-o doară către locul în care stătea.

— Ai cam scos untul din noi.

Ea îmi zîmbi dindărătul prosopului.

— Cam mult pentru tine, ai?

Părea nespus mai relaxată acum. Exercițiile fizice au de obicei efectul ăsta. Eu însămi eram pe un val de adrenalină.

— Ai vrea tu, i-am răspuns cu spiritul abil care îmi va aduce cândva faima de a fi o Dorothy Parker¹ de Camden Town. Pot să țin pasul cu tine oricând.

— N-ai decît jumătate de normă aici, spuse Rachel, agitînd spre mine unul dintre degetele ei lungi și elegante. Așa că nu-ți lua nasul la purtare cu mine, fătuco.

Nu eram în nici un fel obligată să tolerez asemenea insulte vulgare.

— De ce muzica ta de fond sună mereu la fel? am întrebat dulce. N-ai vrea să-ți împrumut niște casete cu melodii?

Ochii lui Rachel se îngustară.

— Gata, pînă aici ți-a fost. Poți să te recompenzezi cumpărîndu-mi ceva de băut.

— Sigur. Vii la duș?

— Nu, mă duc acasă. Ne vedem la Fazan într-o jumătate de oră?

— OK.

Mi-am luat geanta și haina și am ieșit în hol, vrînd să le mai acord cinci minute celor ce făceau duș la parter ca să pot intra în vestiar fără să trebuiască să mă înghesui. De obicei, după sesiunea de seară lucrurile se cam precipitau. Oamenii voiau să ajungă acasă

1. Dorothy Parker (1893-1967) a fost o actriță și poetă americană, cunoscută pentru vorbele de duh sardonice și bancurile sale, ca și pentru critica adusă vieții urbane din secolul al XX-lea.

cît mai repede și să se trîntească în fața televizorului, după ce-și cîștigaseră cînstit odihna.

Linda, care administra sala cu o mîină de fier într-o mănușă de zale, tocmai prindea cu un bold un anunț pe avizierul uriaș ce se întindea pe una dintre laturile recepției. Aș fi încercat să mă întorc din drum, dar mă zărise deja și avea genul acela de privire care te țintuiește de perete. Era de înălțimea mea, așa că mă putea sfredeli cu ochii fără probleme. Într-un moment de empatie, am realizat cum se simte un fluture cînd acul îi străpunge micul abdomen și-l fixează de panoul de plută.

— Ah, Sam, spuse ea aspru. Mă bucur să te văd. Voiam să te întreb dacă ai văzut noile benzi de exerciții? Erau într-o sacoșă albastră, în birou, dar au dispărut cu desăvîrșire. Chiar azi-dimineață le-am căutat.

— Mi-e teamă că nu te pot ajuta. Nu le folosesc la orele mele și nici n-am observat sacoșa ultima dată cînd am fost înăuntru.

— Cînd anume a fost asta?

— Vineri.

— Hm.

Linda mă fixă cu privirea și mai intens, ca să-mi lase de înțeles că nu eram deasupra oricăror bănuieli.

— Ei bine, dacă se întîmplă să le vezi, aș vrea să fiu informată. Au costat foarte mult. Le-am comandat special.

— Sigur.

M-am uitat la anunțul pe care-l prinsese pe avizier.

— O, asta nu e valabil pentru tine, îmi spuse cu aerul ei disprețuitor obișnuit, cel special gândit pentru ca angajații s-o îndrăgească. Este exclusiv pentru membrii personalului care au carte de muncă, normă întreagă și drept de decizie.

Ceea ce dorea să dea de înțeles era că nu pricepea cum de nu mă spintecam fără întârziere cu o sabie ceremonială, chiar acolo, în mijlocul holului, purtînd de gît pancarta care să explice că gestul îmi fusese motivat de rușinea de a nu-mi fi asigurat un contract de muncă la sala de gimnastică din Chalk Farm.

— Pot să-l citesc? Sau asta e o infracțiune care atrage automat concedierea?

Linda dădu din umeri și se îndepărtă. Cum sînt o doamnă, am scos limba la ea în timp ce era întoarsă cu spatele. Lou, care auzise schimbul de replici, îmi aruncă o scurtă privire plină de compasiune, apoi își făcu de lucru la birou, în vreme ce Linda intră în cabina de plexiglas a recepției și începu să frunzărească niște broșuri.

Nimeni nu putea nega faptul că Linda era excelentă ca manager de sală: poseda eficiența unui robot, dar și capacitatea aproape la fel de inumană de a munci pe rupte, fiind mereu prima care ajungea la serviciu și ultima care părăsea sala la sfîrșitul fiecărei zile. Pe la spate, îi ziceam Helga, dar prin asta încercam de fapt să fiu drăguță. Ne cunoșteam de relativ puțin timp: pînă acum cîteva luni, nu avusesem ore aici în mod

regulat, ținînd doar locul altora atunci cînd erau bolnavi sau ocupați cu altceva. Cu toate acestea, cum una dintre instructoarele de la greutăți care avea jumătate de normă plecase, ajunseseam acum să țin patru ore pe săptămîină. Depuneam un efort susținut ca să fiu în forma cerută de așteptările colegilor mei, astfel că petreceam destul de mult timp la sală. Lou fusese întotdeauna cea care îmi aranja orarul și mă suna dacă se ivea ceva de lucru mai devreme. Nu prea avusesem de-a face cu Linda, care oricum se considera mai presus de tribulațiile rasei umane, în general și ale suplinitorilor în particular.

Preda și ea, mai ales cursurile de aerobic de la nivelul trei (adică avansați. Exclusiv pentru inițiați), care îmbinau o precizie nemțească a mișcărilor cu un dispreț la fel de rece pentru pragurile de durere și la care participarea masculină era mai numeroasă decît în mod normal, probabil pentru că nimeni n-ar fi putut să te numească pămpălău dacă făceai exerciții de aerobic după metoda Helgăi. Programul ei de exerciții de forță și de rezistență era destinat numai acelor care, după standardele normale, erau deja într-o formă fizică perfectă.

Am privit în direcția ei. Fața îi era mică, palidă și atent machiată, de o drăgălășenie oarecum asemănătoare celei a unei rozătoare, care era însă alterată de linia subțire a buzelor, ce nu se relaxau decît pentru Derek. Ochii ei mici păreau mai largi datorită rimelului, iar pudra de pe obraji nu i se

ștergea niciodată, oricât de intens ar fi lucrat. Astăzi, își pieptănase părul într-o coadă în vârful capului și purta ostentativ un top negru mititel, cu fermoar în față, peste un costum mulat bleumarin. Toaleta respectivă era menită să-i dea ocazia să arate ce corp frumos avea. Și chiar era frumos, dacă îți plac femeile al căror schelet e acoperit de un strat atât de subțire de țesut încât te întrebi ce nevoie mai au de el.

Lui Derek îi plăcea. Deși în mod normal era mai mult decât fericit să facă sex cu orice femeie frumoasă pe care se întâmpla să o întâlnească, prefera totuși ca prietenele lui să fie subțiri, blonde și elegant îmbrăcate. Ca Linda – și ca fata cu care îl văzusem în seara precedentă, de altfel. În mod ideal, mai trebuia și ca ele să înțeleagă că el se considera liber să aibă aventuri, atâta vreme cât se asigura că partenererele știau precis că intențiile lui nu erau în nici un fel serioase. Ia lucrurile ușor, distrează-te și rămâi apoi în relații cordiale – aceasta era filozofia lui Derek și, spre cinstea lui relativă, nu părea a-și considera iubitele de o noapte drept tîrfe; de fapt, era mai drăgăstos cu ele după decât înainte, precum ar fi un sultan cu femeile din haremul său. Multe dintre fete aveau dreptul acest comportament și nu obișnuiau să-l ia peste picior pe un ton răutăcios, dar nu eram prea convinsă că Lindei îi făcea vreo plăcere deosebită să fie distribuită în rolul sultanei principale.

Anunțul pus de Linda și scris în cel mai grăitor jargon managerial invita la o ședință

peste cîteva zile, în care să se discute propunerea de reorientare a structurii celor care frecventau sala și cerea pe un ton imperial ca toți membrii cu drept de vot să fie prezenți. Era semnat „Linda Fillman, director“.

Lou se strîmbă foarte sugestiv. Ea era pentru noi figura autorității : deși în jur de cincizeci de ani, nu-și arăta vîrsta, reușind cu succes în încercarea deloc ușoară de a combina o frumusețe voluptuoasă cu o atitudine maternă. Lou lucrase la Sala de gimnastică și Centrul de recreere Chalk Farm dintotdeauna și nu prea avea timp pentru ceea ce ea numea fumul și pretențiile Lindei. Era ca o pată de culoare care înviora fundalul alb al recepției, ca un tablou de Matisse atîrnat pe un perete gol ; își purta părul într-un coc elegant și aranjat, legînd de obicei eșarfe viu colorate în jurul lui, fixate cu broșe mari, din aur. Turbanul de azi era compus din învolburări de materiale roșii și verzi și se asorta foarte bine cu rochia ei roșie. Cerceii erau niște cercuri uriașe din aur, iar unghiile lucioase, fiecare din ele fiind mai lungă decît ale mele puse cap la cap, loveau ușor tastele computerului, ca și cum ar fi dansat step. Spuse :

— De ce n-o fi scriind doar „Linda“ ? Toată lumea știe cine dracu' e ea. Ascultă la mine, faptul că se tot învîrte pe lîngă mine cînd lucrez e de ajuns să-mi provoace un infarct. De parcă n-aș putea să fac și treaba mea, și pe-a ei fără să mă ambalez atîta, ca ea. Ha ! Nu e decît un pui de găină jigărit, dacă e să mă întreb pe mine. Habar n-am ce vede Derek la ea.

Am coborît scările rînjind. Lou reușea de fiecare dată să mă înveselească. Treptele erau foarte aglomerate din cauza femeilor îmbrăcate și machiate care se îndreptau hotărîte în direcția opusă și am fost fericită să găsesc camerele de duș aproape goale. Două fete discutau însuflețit sub jetul de apă; una avea pielea foarte închisă la culoare și, într-un stil flamboiant, ar fi fost chiar drăguță, dacă n-ar fi purtat acea expresie îmbufnată pe chip, ce părea că face parte din ansamblu la fel de mult ca și trăsăturile înseși. Spunea:

— Nu, mă place sigur, fată. Ascultă-mă pe mine! 'Tre' să fi văzut cum se uita la mine astăzi, în timpul orei. Se holba de-a binelea, înțelegi?

Cealaltă fată, aproape incoloră, cu excepția părților pe care le freca cu buretele din material vegetal și care erau de un roz aprins și cu urme de celulită, răspunse nerăbdătoare:

— Zău, Naomi, cîteodată ești așa de *tu-an-tă*!

— Dar *tu* ce știi despre lucrurile astea? Îi sări țandăra acuzatei.

— Se zice că a fost deja cu toată lumea de pe aici, nu știai? Probabil că e mai plin de boli decît o cameră de așteptare dintr-un spital!

Nu m-am putut abține să nu zîmbesc larg. Naomi deschise gura să dea replica, dar după aceea m-a zărit și s-a răzgîndit, mulțumindu-se să-și spele interiorul coapselor, nu și rufelee murdare, în public. Pînă m-am dezbrăcat eu și m-am băgat sub duș, ea își puneă deja amica la curent cu ce se mai

întîmplase în *East Enders*, în episodul din seara precedentă.

Au plecat înaintea mea, iar eu m-am spălat în voie, știind că Rachel obișnuia să întîrzie puțin. Apartamentul ei nu era departe, dar, pentru ea, era cam la limită să ajungă acasă, să se schimbe și să plece iarăși în doar treizeci de minute. Mi-am privit trupul gol în oglindă și am fost destul de mulțumită de ce-am văzut. Arătam binișor pentru cineva de douăzeci și șase de ani, chiar dacă nu aveam să posed niciodată musculatura brațelor pe care mi-o doream fără să lucrez la sală șase zile pe săptămînă.

Cu toate acestea, lucrurile erau sub control, mai ales tendința mea naturală de a fi modelată în formă de clepsidră. La asta se referise Tom cînd pomenise de Lollobrigida în comentariul de aseară. Dar, cîtă vreme purtam mărimea 38, eram fericită – există o limită a ceea ce se poate face cu materia primă din dotare. Rachel avea genul de siluetă care mie mi se pare perfectă, adică înaltă și slabă, dar nu la modul extrem în care înțelegea Linda noțiunea de „slab”; cu toate că ea considera că are bustul prea mic, nemulțumirea fiind o parte esențială a condiției umane, și investise într-o colecție impresionantă de sutiene cu burete pentru a compensa acest neajuns. Îmi amintea în privința asta de doamna Smiling din *Cold Comfort Farm*, a cărei obsesie era să găsească tot soiul de sutiene rare.

În drum spre ieșire, m-am oprit puțin în biroul de la parter. Acesta era o cămăruță la

capătul scărilor, care fusese transformată într-un fel de spațiu pentru personal în clipa în care Lou, grijulie, o dotase cu un ceainic de pe vremea potopului și o cutie uriașă cu pliculețe de ceai. Înăuntru se aflau o măsuță și câteva scaune, dar restul obiectelor erau mai ales fișete străvechi și câteva greutate care trebuiau reparate. Avantajul principal al acestui birou, în afara ușurinței cu care îți puteai face o cană de ceai oricînd doreai, era acela că, din moment ce Linda avea un birou personal la etaj, aici o puteam face albie de porci fără a risca să fim auziți. Chestia asta era înlesnită și de faptul că pereții erau făcuți pe jumătate din plexiglas, astfel încît, în chip foarte oportun, puteam vedea cine se află în încăpere înainte să intrăm, ceea ce ne dădea posibilitatea să-i evităm pe colegii mai plicticoși. În același timp, dacă stăteai jos și beai o ceașcă de ceai, omorînd timpul și plîngîndu-te de unii și de alții, aveai destul timp să-i zărești pe respectivii venind pe coridor și să schimbi la vreme subiectul, virînd către ceva cu care să fie toată lumea de acord. Ca, de pildă, Linda.

Pe moment, ocupanții camerei erau Derek și Jeff, primul stînd sprijinit nonșalant de un fișet și vorbind cu cel din urmă. Derek nu stătea sau nu ședea pur și simplu niciodată; el se întindea pe ceva sau se proptea de ceva. Îmi aruncă în treacăt un zîmbet prietenos.

— Salut, Sam. Cum mai merge?

— Bine, mersi.

I-am zîmbit și eu larg. Lejeritatea cu care se comporta era contagioasă ; Derek poseda o abilitate înnăscută de a-i înveseli pe oameni doar prin purtarea sa firească. La sală erau o grămadă de tipi arătoși și cu trupuri perfecte, dar Derek lua premiul întâi pentru chipul lui atrăgător și aerul de completă degajare. Nimic nu părea să-l frămînte pe Derek, nici acum, nici în trecut. La dracu', femeile aproape că-și smulgeau costumele de gimnastică de pe ele și le aruncau spre el, urlînd : „Ia-mă pe mine, ia-mă pe mine“ ; se menținea într-o formă excelentă fără să trebuiască să lucreze ore întregi la sală în fiecare zi, așa cum erau siliți cei mai puțin dotați de la natură ; iar atitudinea sa prietenoasă îi cucerea pe majoritatea celor ce ar fi putut fi geloși pe el. Nici măcar nu-l puteai învinui pentru promiscuitatea în care trăia, pentru că nu căuta să ascundă nimic, oferindu-ți doar alternativa de a-l lua așa cum era sau de a nu-l accepta, căci nu avea să se schimbe. O admira sincer pe Linda pentru energia și hotărîrea ei ; îi plăcea ideea că prietena lui nu era doar o pipiță fără creier, ci directoarea unei săli de gimnastică. Totuși, cred că ar fi o exagerare dacă am afirma că Derek era... feminist.

În ciuda acestui portret, Jeff era una dintre puținele persoane care erau imune la farmecul lui Derek. Puteai deduce asta fie și numai din limbajul corpului : în clipa de față, ședea la masă cu spatele drept și cu brațele încrucișate pe piept, țeapăn ca o scîndură, în

timp ce Derek, întruchiparea fără cusur a sănătății și a siguranței de sine, se sprijinea confortabil de dulap, îmbrăcat într-un tricou alb și cu pantaloni de trening. Nu era vina lui că, prin comparație, Jeff arăta palid și slăbănog, dar acesta îi purta pică oricum.

Din cauza faptului că între *bodybuilderi* există o competiție atît de strînsă, la sală se creează întotdeauna o ierarhie tacită. Fiind profesor de aerobic și cu un fizic cam slab, Jeff se afla pe cea mai joasă treaptă. Bărbații din meseria asta sufereau foarte mult. Unii dintre ei, care luau steroizi în neștire, îi numeau „fetițe” – *foarte* original – și încercau să-i intimideze cu privirea atunci cînd se întîlneau pe coridor (dacă nu chiar mai rău). Jeff făcea exerciții cîte două ore pe zi și, în ciuda acestui lucru, era deseori tachinat pentru că preda în fața unei mulțimi de fete, care săreau în sus și-n jos.

La Chalk Farm, unde se credea cu tărie în egalitatea de șanse, era mai bine decît în majoritatea sălilor; unii dintre membrii care încălcaseră aceste drepturi fuseseră deja poftiți pe ușă afară. Era oarecum ironic că antipatiile lui Jeff se îndreptau mai cu seamă către Derek, care nu se alăturase niciodată celor ce-l luau peste picior, fiind mult prea ocupat să măsoare din priviri orice fund feminin care se fițuia de colo-colo prin sală. Dar viața e nedreaptă, iar bărbații – mai ales aceia care se adună dinaintea unor oglinzi cît tot peretele, în încercarea de a-și umfla trupurile ca pe niște baloane – au în general

tot atîta scaun la cap cît o gașcă de puști care se ciondănesc cine să se joace în continuare la consolă.

— A văzut vreunul dintre voi, băieți, vreo sacoșă albastră cu niște benzi de exerciții în ea? am întrebat. Linda mă tot bate la cap pe chestia asta.

Jeff scutură din cap în semn că nu.

— Și pe mine m-a întrebat de ea.

El și Linda erau mereu pe picior de război și mi-am dat seama că ar mai fi adăugat ceva prea puțin măgulitor la adresa ei dacă n-ar fi fost și Derek de față.

— Linda își face prea multe griji, asta e problema cu ea, răspunse nonșalant Derek. Acum e puțin stresată. Să nu crezi că are ceva cu tine personal. O să apară și sacoșa aia în cele din urmă.

— Sînt sigură că așa va fi. Păi, ne mai vedem.

— Pleci? mă întreabă Jeff.

— Mda, mă întîlnesc cu Rachel la Fazan.

— O, chiar așa? S-ar putea să vin și eu mai încolo, spuse el.

O dădusem în bară rău de tot. Jeff era vampirul energetic al colectivului: își înfîgea „colții” zdravăn în tine și te plictisea de moarte, sugîndu-ți treptat energia pînă te lăsa lat și nu mai erai în stare decît să te holbezi la telenovelele alea australiene care se dau după-masa, cînd moțai în timp ce-ți digeri prînzul și, în consecință, ești mai puțin pretențios în privința calității divertismentului. Rachel avea să mă înjure pentru că,

într-un moment de neatenție, lăsasem să-mi scape locul în care mergeam. Am zîmbit politicos și m-am făcut nevăzută înainte să apuce să-mi smulgă un angajament ferm.

În timp ce închideam ușa biroului în urma mea, am prins cu coada ochiului expresia lui Derek. Se îndreptase de spate, iar degajarea îi pierise ; arăta teribil de preocupat de ceva. Poate că el fusese cel care rătăcise benzile de exerciții și nu dorea ca Linda să afle, căci mînia ei era cumplită. Nu, Derek s-ar descurca ușor în astfel de situații. M-am gîndit că, cel mai probabil, era îngrijorat că ea va afla cu cine fusese în seara precedentă.

* * *

Cocoșul și Fazanul e un mic local foarte la modă, situat pe o alee ce dă în Camden High Street, zugrăvit în culoarea mentei, dotat cu oglinzi aurite și cu dușumele lustruite, semănînd astfel periculos de mult cu un bar de vinuri. Se zice că e cel mai bun loc din nordul Londrei pentru a agăța desenatori tehnici. Totuși, nu le poți reproșa o nimica toată ca asta, cînd au o gamă excelentă de beri la halbă și coșulețe cu cutii de chibrituri, marcă proprie, pe care le poți jefui în voie. Îmi plac grozav chestiile astea ; îmi dau senzația că sînt o persoană sofisticată.

Bineînțeles că Rachel nu ajunsese încă. M-am strecurat cu mare greutate, printre geți de piele și rucsacuri negre de plastic, către celălalt capăt al încăperii, unde se afla șemineul.

Acolo am găsit două scaune și m-am așezat, străduindu-mă să nu-mi termin ginul tonic dintr-o înghițitură. A venit și ea cinci minute mai târziu. Arăta fantastic, cu părul răsucit într-un coc în vârful capului și îmbrăcată într-un trenchi legat strâns în jurul taliei. Bărbații și femeile se holbau deopotrivă la ea, fără să se ascundă. Se opri la bar ca să-și ia ceva de băut. Am observat cu amărăciune că ea nu trebuia să aștepte ca să fie servită, dar mi-am spus că asta era numai din cauza faptului că era mai înaltă decât mine. Mda, aș vrea eu.

— Sal'tare, spuse, cățărîndu-se pe scaunul de lângă mine și oftînd ușurată. Doamne, ce bine e să stai jos. Am avut o zi foarte lungă.

— Ăăă, am zis eu pe un ton agitat, hotărîndu-mă pe loc să-i spun despre ce era vorba. Am niște vești proaste. S-ar putea să vină și Jeff.

— Rahat. Sam! De ce i-ai zis unde mergem?

— Mi-a scăpat, pur și simplu. Îmi pare rău, mă simt ca dracu'. Vrei să mergem în altă parte?

— Nu, îmi place aici, a dat ea din umeri. În plus, unde mai găsim noi un local în care să putem sta jos? Nu va trebui decât să discutăm despre igiena feminină pînă îi pică fisa și se cară.

— Jeff se crede feminist, i-am atras eu atenția. Mai degrabă o să ne spună el ce părere are despre noile reclame TV la tampoane și de ce sînt înjositoare pentru femei. Așa își închipuie el că face conversație.

— E un ticălos amărît.

Rachel sorbi lung din pahar.

— Ia zi, continuă ea pe un ton mai serios, ce părere ai despre oră? N-ai prea venit în ultima vreme, nu?

— A fost foarte bine, am spus cu toată sinceritatea. Ne-am simțit excelent, dar n-ar trebui să fie trecută ca nivelul unu spre doi. Linda o să-ți facă tărăboi, dacă vine pe neașteptate și te verifică. E clar de nivelul doi spre trei.

Rachel dădu din umeri și-și goli paharul.

— De obicei e mai ușor de atît, a recunoscut ea. Am fost cam încordată, știi?

— Mi-am dat seama. Vrei să vorbim?

— Of, la naiba. Probleme cu bărbații, ca întotdeauna. A zis că poate mai trece pe la mine și n-a mai apărut. Vechea poveste.

De ceva vreme — încă dinainte s-o cunosc eu — Rachel avea o aventură cu un bărbat înșurat. Nu prea ai ce să spui în situații din astea, iar eu mă conformasem, zicînd foarte puține atunci cînd aflasem. Aventura se desfășura pe coordonatele clasice: el îi făcea promisiuni și le încălca; ea își frîngea mîinile prin casă atunci cînd el nu venea, așa cum se înțeleseseră, deși era perfect conștientă că orele la care el își făcea de fapt apariția nu prea coincideau cu aranjamentele făcute împreună anterior.

— Ar trebui să ieși cu mai mulți oameni, i-am zis, încercînd să nu fac nici observații critice, nici unele pline de compasiune, căci nu le vedeam folosul în astfel de împrejurări.

— O, dar mai ies din cînd în cînd. Nici unul nu se poate compara cu el. Dumnezeuule, ce coșmar.

Își strînse umerii.

— Am vorbit cu el azi. A trebuit să o scoată pe nevastă-sa în oraș aseară – pare-se că era puțin deprimată, spuse ea pe un ton lipsit de orice nuanță.

— Pun pariu că asta te-a făcut să te simți mult mai bine. Mai vrei ceva de băut?

— Nu, mă duc eu. Tu ce iei? mă întrebă, făcînd un gest cu mîna ca și cînd ar fi înlăturat un subiect de discuție supărător.

— Gin tonic, te rog.

— O, foarte elegant.

Pînă se întoarse Rachel cu băuturile, Jeff tot nu apăruse. Începusem să cred că eram în afara pericolului.

— Helga a pus un anunț după ce ai plecat, i-am spus, căci îmi amintisem în timp ce ea era la bar. Ceva în legătură cu o ședință în care vrea să discute statutul membrilor. A avut tupeul să-mi spună că eu nici n-ar trebui să citesc, de vreme ce nu am normă întreagă. Poți să-ți închipui una ca asta?

— N-o băga în seamă, răspunse Rachel cu indiferență. Doar o știi cum e. Cum apare vreo fată drăguță la orizontul lui Derek, cum își scoate ghearele.

— Dar abia de-am schimbat cîteva cuvinte cu el! am protestat eu cu mîna pe inimă.

— E de-ajuns să-i fi dat în treacăt bună ziua. Nici că-i trebuie mai mult Helgăi ca să se ambaleze.

Luă o sorbitură din pahar.

— Și am impresia că știu despre ce e vorba la întâlnirea asta, în ciuda jargonului ăluia îngrozitor pe care-l folosește.

— Da? Ceva interesant?

— S-ar putea spune și așa. Are de gînd să transforme sala într-una de fițe, să dubleze cotizația de membru și să folosească banii ca să monteze jacuzzi și saune. Ce mai, capitalismul în acțiune! Trădează însăși ideea pe care s-a întemeiat existența sălii ăsteia. O să-și trîntească probabil o mărire copioasă de salariu, dar lefurile noastre vor rămîne la fel de mici, desigur. Conducerea își asigură întotdeauna ce-i mai bun, iar lucrătorii trag ponoasele. Bine ați venit în Marea Britanie SRL.

Deși sprîncenele elegante ale lui Rachel erau arcuite, buzele nu i se mișcau deloc; oricum, și dacă ar fi studiat pe ascuns ventrilochismul, vocabularul de marș de protest nu era deloc stilul ei. Vocea mai degrabă miorlăită a lui Jeff nu era prea greu de recunoscut. Mi-am întors capul și l-am văzut stînd lîngă mine.

— Nu poate să facă asta, am răspuns într-o doară, considerînd că exagerează. Sala este a Consiliului local...

— Linda își închipuie că are destulă trecere la vreo cîțiva oameni din conducerea comitetului de decizie ca să-i reușească planul, zise Jeff. O să le spună că e vorba de o raționalizare a serviciilor sau alte rahaturi d-astea liberale, iar ei or să pună botu'. Probabil că or să se folosească de chestia asta ca

să arate că nu sînt o adunătură de socialiști zărghiți, așa cum i-au încondeiat ziarele conservatoare...

Sînt de acord cu majoritatea lucrurilor pe care le susține Jeff, dar mi-e silă de felul în care le formulează; el e unul dintre tinerii albi, din clasa de mijloc, slăbuți și cu aspect nesănătos, care poartă haine de proletar și-și trag false accente de oameni din clasa muncitoare atunci cînd vînd exemplare din *Socialismul viu* pe la gurile de metrou. Din clipă în clipă va începe să dea din mîină și să ne zică „to-varășă“.

Mi-am privit ceasul și-am spus:

— Doamne, atîta s-a făcut ceasul? Habar n-aveam că e așa de tîrziu. Trebuie să plec acasă.

M-am ridicat și am început să-mi trag pe mine haina din piele de leopard. Rachel prinse replica din zbor.

— Da, și eu ar trebui să o șterg, spuse, luîndu-și geanta. Faină haina, Sam.

Mă lăfăiam de plăcere, în timp ce figura lui Jeff indica o dezamăgire profundă.

— Ei, haide, mai stați la un pahar, zise cu o voce plîngăreață. E rîndul meu să fac cinste.

Am observat că, deși invitația ne era adresată amîndurora, ochii lui o fixau pe Rachel.

— Scuze, Jeff, dar sînt foarte obosită.

Am luat un pumn plin cu minicutii de chibrituri de un verde pal de pe polița șemineului și le-am îndesat în buzunarul hainei. Nu mă văzuse nimeni. L-am umplut și pe

celălalt. Acum chiar că aveam coapse ca ale Lollobrigidei.

Rachel se lăsă înduplecată ca o fraieră.

— Păi, poate mai stau la un păhărel, spuse ea. În fond, n-am cine știe ce de mers.

Jeff era atît de fericit că avea companie încît nici nu mi-a observat plecarea. Mă strecuram prin mulțime, încercînd să nu strivesc chibriturile.

3

Nu aveam ore a doua zi, așa că mi-am petrecut timpul acasă, în garsonieră, jucându-mă cu instalația mobilă, alias Chestia, de care eram peste măsură de mândră. Aceasta era un soi de sferă argintie cu contururi neregulate, legată de jur împrejur cu un odgon de oțel pe care îl destrămasem și-l prelucrasem pînă ce părți din el ajunseseră să arate ca un năvod încîlcit, prin ochiurile căruia sfera lucea stins. O vreme, ticăloasa de Chestie îmi năpăstuiise zilele, stînd chircită în mijlocul podelei ca un broscoi țîfnos aflat într-o pasă foarte proastă; știa că nu e terminată și asta nu-i plăcea deloc. Problema era, însă, că eu nu știam de ce anume avea nevoie.

În cele din urmă, o remarcă făcută întîmplător a fost cea care mi-a dat ideea de a atașa de ea un lanț și de a o sălta peste una dintre grinzile din tavan. Nici n-am terminat bine, că s-a și înveselit; desigur, Chestia știuse tot timpul că, de fapt, ea era o instalație mobilă și așteptase cu sufletul la gură să-mi dau și eu seama de asta. Legănîndu-se maiestuos în aer, de parcă ar fi fost o planetă proaspăt

descoperită, părea foarte mulțumită de sine și de mine. Singurul neajuns era acela că nu era fixată ca lumea, astfel încît, deși destul de bine legată cu lanțul, avea tendința de a se balansa periculos ori de cîte ori deschideam luminatorul și vîntul pătrundea în cameră. Îmi băteam capul să încropesc un sistem prin care s-o stabilizez, dar fără vreun succes notabil deocamdată.

Eram totuși fericită că, în sfîrșit, izbutisem să dezleg misterul identității Chestiei, astfel că nu-mi prea mai păsa că se legăna ca un pendul. Am avut intenția să-l sun pe Tom și să-l întreb dacă voia să ieșim să bem ceva, dar mă furase complet schița unei noi instalații mobile, numită Fiica Chestiei, care, de data aceasta, era special gîndită pentru a atîrna în aer, și pierdusem complet noțiunea timpului, pînă în momentul în care stomacul meu m-a informat că era zece jumătate seara și că muream de foame.

Am scotocit prin dulapuri și am scos la iveală un pachet de Sainsbury's Potato Rösti¹ cu ardei roșu, pe care l-am încălzit în tigaie, întrebîndu-mă dacă faptul că pachetul fusese sigilat în vid însemna că mîncam de fapt legume proaspete. Mă îndoiam. Cu ceva vreme în urmă, luasem hotărîrea de a consuma mai

1. *Rösti* este un fel de mîncare elvețian, odinioară consumat de țărani din cantonul Berna la micul dejun. Constînd din cartofi dați pe răzătoare și amestecați cu grăsime și servit, în prezent, cu o garnitură de carne și legume, *rösti* este considerat de mulți elvețieni drept mîncare națională.

multe fructe și legume proaspete, ceea ce, în practică, se traducea doar prin a mânca totuși cîteva: astfel, răscolind prin coșul pentru legume, am dat peste o ceapă solitară, pe care am prăjit-o și am adăugat-o peste *rösti*. Dacă nici asta nu e o legumă proaspătă, atunci mă dau bătută. Simțindu-mă acum mai însuflețită datorită efortului depus, am dat drumul la televizor și, cu farfuria plină ochi și o sticlă de vin roșu, am urmărit un serial american cu hoți și vardiști. N-am băut decît jumătate de sticlă. Sînt într-o etapă de viață sănătoasă.

Ploua iarăși. Dîndu-mi capul pe spate, am inspectat luminatorul de deasupra, care era acum atît de înglodat în jeg și găinaț de porumbel, încît o rază de lumină care ar fi dorit să-și croiască drum înăuntru ar fi trebuit să lupte cu îndîrjire. Mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să mă hotărăsc să-l curăț. Bob, paznicul de noapte de la uriașul depozit de alături, din care, odată, făcuse parte și garsoniera mea, jura că pisica lui, Shirley Grăsana, mai stîrpea din porumbei, dar știam amîndoi că astea nu erau decît închipuiri de om bătrîn. Porumbeii londonezi se încrucisaseră cu populația de șobolani, rezultînd astfel creaturi mutante gigantice, capabile s-o alunge pe Shirl cu o singură bătaie disprețuitoare de aripi. Iar Bob nu punea otravă, dar nu din cine știe ce scrupule pentru drepturile animalelor, ci din cauză că Shirley Grăsana nu știa, cu faldurile ei de grăsime unduind senzual, să se țină departe de haleala peste care se întîmpla să dea.

Am oftat. Departe de a spăla mizeria acumulată, ploaia părea că o întetește, formînd un strat zdravăn de noroi, funingine, excremente, pămînt și pene – va trebui să evit să mă mai gîndesc la asta în timp ce mănînc. Mă face să-mi piară toată pofta de mîncare. Una dintre marile probleme pe care eu și prietena mea Janey le împărtășeam era invazia porumbeilor ; cînd se va întoarce din vacanță, săptămîna viitoare, o s-o sun și o s-o întreb cum a procedat cu ai ei. De ce nu făcuse nimeni niciodată un film despre porumbei ucigași ? Poate știe Tom. El e cinefilul înrăit. Oare *Păsările* ar intra în categoria asta ? Nu prea cred. Dacă nemernicele alea mici ar fi fost porumbei, pînă la final, Tippi Hedren ar fi fost mai degrabă îngropată în găinațul lor, nu doar ciufulită serios.

* * *

Tobele răpăiră, cei de la Pogues¹ au pornit o veselă gigă irlandeză și, cu inconfundabilele tonalități neclare ale vocii ei, Shane McGowan, care se străduia să pronunțe cît de deslușit putea printre cei patru dinți pe care-i mai avea, a început să ne cînte despre un cimpoier pe nume Jimmy. Stăteam cu spatele la perețele cu oglinzi, iar dinaintea mea se aflau nouă femei care, ca și mine, țineau greutăți în mîini. Două erau nou-venite, una fiind

1. Formație irlandezo-engleză, care interpreta cîntece populare irlandeze cu influențe *punk rock*.

Naomi, fata de la duşuri ; în mod firesc, păreau mirate la auzul muzicii ce se revărsa din boxe. Celelalte mă cunoşteau deja şi băteau ritmul cu piciorul. Am început să-mi rotesc, pe rînd, umerii spre spate şi să observ cum mişcările mele erau imitate, cu doar o fracţiune de secundă întîrziere, de grupul meu de discipole.

Ca de obicei, Josie stătea chiar în faţa mea, avînd pe chip eternul său zîmbet larg. Costumul ei de gimnastică era roz, iar colanţii gri. În jurul taliei purta una dintre acele nesuferite curele înguste, cenuşie şi ea, desigur, ca să se asorteze ; rujul cu care se dăduse avea o nuanţă stridentă de roz, în timp ce pantofii de sport erau albi, cu o uşoară lucire trandafirie. Josie zîmbea constant, indiferent de ce spuneam sau făceam, înclinîndu-şi capul într-o parte pentru ca părul strălucitor, tuns scurt, să se legene. Aceste lecţii erau de fapt menite să le familiarizeze cu modul în care putea fi folosită sala, urmînd ca novicii să promoveze apoi la stadiul la care puteau exersa singuri. Cu toate astea, Josie participa la ele deja de un an şi nu dădea impresia că ar dori să plece. Ceea ce mă băga în sperieţi erau zîmbetul ei larg şi artificial şi asortarea obsesivă a îmbrăcăminţii. Eram convinsă că într-o bună zi avea s-o ia razna, făcînd zob capul cuiva cu una dintre gantere.

Caseta a trecut la Van Morrison, care a început de îndată cu „şa-la-la“-ul. Muzica lui mă înviorează întotdeauna : e mai ieftină decît Prozacul şi dă rezultate la fel de bune. Lucram

deja la tricepși, căci nimeni nu dorește antebrațe fleșcăite, mulțumim de întrebare. Naomi, de la duș, era pe rîndul al doilea. Cu statura ei de aruncătoare de suliță, arăta mai degrabă a cineva care-și lucrează corpul decît celelalte, dar nu părea amatoare să facă vreun efort. De fiecare dată cînd ridica greutatea, avea o expresie mîhnită și ofensată, de parcă o jigneam personal dirijînd runda de exerciții.

După cincisprezece minute, le-am adunat, pregătindu-le să pornească în turul aparatelor și stînd cu ochii pe ceas ca să le pot spune, cam din minut în minut, să schimbe. M-am asigurat și că Naomi era în raza mea vizuală. N-aveam chef să se accidenteze și să dea vina pe mine. Pe fundal se auzea o melodie creolă ușoară și sprintărară, dar nu foarte alertă. Nu-mi plăcea să lucrez cu greutatea pe muzică de dans rapidă. Te determina să te grăbești și te împiedica să simți ritmul corect al fiecărui exercițiu, astfel că mușchii erau lucrați într-un mod mai puțin eficient. În plus, graba putea cauza luxații sau chiar mai rău.

Am renunțat să îmi mai fac griji pentru Naomi; era prea leneșă pentru a face ceva suficient de solicitant ca să pățească ceva, iar în prezent își mișca picioarele cam cinci centimetri înainte și înapoi, lucrînd la banda înclinată pentru picioare și arătînd foarte enervată de faptul că pedalele refuzau să se miște mai mult. Dar pentru asta chiar trebuia să împingi în ele.

Mi-am verificat ceasul și-am anunțat încă un schimb. Josie se ridică bucuroasă și se

năpusti plină de grație și cu părul în vînt asupra următorului aparat. Îmi aruncă un zîmbet scurt, vrînd parcă să-mi transmită că se distrează de minune. M-am cutremurat. Numai Dumnezeu știa ce înțelegea ea din muzica pe care o puneam și din ținuta mea ponosită, constînd în tricouri tăiate îmbrăcate peste pantaloni scurți tăiați care, la rîndul lor, veneau peste niște jambiere pline de găuri, toate avînd nuanța aceea de cenușiu-cărbune la care ajung hainele negre după ce le speli ani de zile.

Era momentul pentru o relaxare. Am bătut din palme ca să le chem, în timp ce așterneam salteluțe pentru ele și pentru mine. Au părăsit aparatele fără tragere de inimă, ceea ce era un semn bun ; excepția o constituia Naomi, care abia aștepta să-și trîntească fundul pe jos și să se holbeze la mine îmbufnată în loc să-și încline capul la stînga și să stea așa cît număram pînă la cinci. Am început să facem întinderi pe sunetele melodiei „Tell It Like It Is“, cîntată de frumoasa voce a lui Aaron Neville, de care nu te mai puteai scutura. Cu asta, lecția se încheiase. Ne-am aplaudat reciproc, iar eu, în speranța că o voi speria pe Naomi, i-am oferit un zîmbet marca Josie, care voia să spună *sînt-o-ucigașă-sadică*, dar era prea proastă ca să se prindă de grozăvia ce se ascundea în spatele lui.

— Ne vedem joi, Sam ! țipă Josie în timp ce se îndepărta.

„Nu-mi spune pe nume, asta *mă sperie*“, am vrut eu să-i răspund. Naomi ieși bufnind

din sală, privindu-mă cu ostilitate pentru că o făcusem să sufere. Pînă și coapsele ei păreau a se vâluri de o indignare surdă. Am pus încă una din casetele mele cu compilații și mi-am început propriul program de exerciții. Mă simt frustrată de fiecare dată cînd îi privesc pe alții lucrînd, cînd eu nu fac decît să-i dirijez, fără a putea să mă alătur lor.

Timp de o oră și jumătate, m-am rupt de lumea dimprejur. Oamenii intrau și ieșeau din sală, dar eu abia dacă observam. Mi-am pus deja la punct un sistem propriu – nu folosesc multe aparate, ci, mai ales, ori de cîte ori este posibil, gantere, pentru că acestea solicită un grad de echilibru și de concentrare mult mai mare. Dacă nu ești foarte atent sau te le-nevești la unul dintre aparate, acesta te va proteja într-o oarecare măsură, în timp ce o bară încărcată cu greutate care-ți cade pe umeri nu va mai fi atît de gentilă. În plus, te ajută mai mult la ținuta generală a corpului.

Nu folosesc greutățile ca să-mi lucrez partea inferioară a corpului; dacă aș făcut asta, aș fi avut deja niște coapse musculose. Acumulez foarte ușor în zona aceea, dar aș putea face exerciții pentru tricepși și bicepși în neștire, toată ziua, și tot nu s-ar vedea vreo îmbunătățire semnificativă la brațe. Cu atît mai rău. Mi-am lucrat abdomenul, care e mereu pe cale să dospească dacă nu sînt cu ochii pe el, și am încheiat cu o lungă serie de întinderi. Cînd am plecat de la sală, îmi simțeam corpul plăcut îngreunat, de parcă îmi pusesem în mișcare toate părțile

leneșe și reușisem să le fac să-și intre în formă.

Spălată, parfumată și gătită, am plecat apoi în căutarea lui Rachel. Am găsit-o în biroul de la parter, încă în hainele de stradă, sporovăind cu Lesley. Nu era o conversație de o prea mare profunzime, căci Lesley n-ar fi putut-o duce. Nu există blonde mai toante decît ea, decît dacă natura le-a luat de la naștere glasul.

— E cineva amatoare să iasă la o ceașcă de ceai? am întrebat eu.

Rachel privi ceasul de pe perete.

— Bine, răspunse. Mai am o oră la dispoziție. Vii, Lesley?

Sala se afla pe o străduță lăturalnică ce da în Camden High Street, fiind mai aproape de stația de metrou Chalk Farm decît de Camden. Astfel, dacă doreai să te bucuri de toate înlesnirile oferite de Camden, cum ar fi piața cu același nume, o gamă largă de magazine de artizanat și restaurante vegetariene conduse de hipioți, precum și un sortiment variat de bețivi insistenți, cu aspect pitoresc, care cer de pomană în fața bancomatelor, îți puteai satisface gusturile doar plimbîndu-te agale pe stradă. Pe de altă parte, dacă nu aveai chef de înghesuială, gunoaie și turiști străini care se uită cu gura căscată la indivizii îmbrăcați în pantaloni din material ecosez plini de catarame și fermoare și cu cercei în nas, puteai veni la sală cu metrourile de Chalk Farm și apoi te puteai înapoia în relativă liniște, adică fără să te trezești lovită cu

bucăți de ziar și sticle goale de suc, purtate de curentul de aer fierbinte ce șuieră dinspre tunelurile fetide ale stației Camden Town.

— Tipul ăla îți face cu mîna, îmi zise Rachel în vreme ce coboram pe strada principală.

Mi-am răsucit gîtul ca să zăresc *dread-lock*-urile jamaicane ale lui Leggo dezvăluindu-i fața, în vreme ce se întorcea pentru a-mi face cu mîna, înainte să se îndepărteze pe bicicletă în direcția Camden. După cum spuneam, e un cartier mic.

— E drăguț, spuse Lesley entuziasmată. Cine e?

— E cîntăreț, am răspuns eu. Ceva gen *indie rock*.

— Urăsc genul ăsta de muzică, se strîmbă ea. E atît de zgomotos! Dar el arată bine. Și, la drept vorbind, mie îmi plac mai mult negrii. Cred că din cauza contrastului cu tenul meu foarte deschis.

Eu și Rachel ne-am privit o clipă sugestiv, dar, din fericire pentru Lesley, tocmai ne apropiam de podul de cale ferată și ajunseserăm la micuța cafenea pe care o preferam în momentul respectiv și care nu era decît o gaură dărăpănată, dar primitoare, unde se serveau o puzderie de ceaiuri din plante. M-am uitat peste meniu și-am ajuns la amestecul de măceșe și hibiscus, pe care, așa cum se cuvine, l-am și ales. În final, a fost chiar bun, deși era roz.

De luni pînă joi, piața Camden și împrejurimile sale nu erau peste măsură de aglomerate – doar în weekend înghesuiala

devenea insuportabilă. Erau destule mese libere la cafenea, iar fata care se sprijinea în spatele tejghelei purta pe chip expresia inconfundabilă a studentului străin plictisit, care avea să-i spună șefului să-și găsească pe altcineva pentru slujba asta de rahat de îndată ce va fi acumulat vocabularul adecvat, la orele ei de engleză de la vreo amărîtă de școală de limbi străine, undeva pe lîngă Oxford Street. Localul era decorat în genul rustic și plăcut al anilor '70, cu covoare orientale decolorate atîrnate pe pereți, scaune de lemn greoaie și mese ale căror tăblii uzate te făceau să te simți bine. Am ales o masă din colțul de lîngă fereastră și ne-am instalat confortabil, ca să ne bîrfim șefii și colegii într-o atmosferă amiabilă, așa cum e tradiția printre muncitorii aflați în timpul liber.

Lesley abia își începuse slujba la sală. Era tînără și plină de elan – de fapt, nu era decît cu vreo cîțiva ani mai mică decît mine, dar în compania ei mă simțeam bătrînă și obosită – , avea părul blond tuns scurt, ochii mari și albaștri și un corp ca al unei păpuși Barbie balerină care dă impresia că-și poate răsuci membrele de cauciuc în toate pozițiile imaginabile, fără a-și pierde zîmbetul vesel. În ciuda acestor atuuri, dispoziția ei generală era veșnic una de cățel neștiutor, cu limba atîrnîndu-i afară, care, în combinație cu vidul din creier – aș insulta grav pernele dacă aș spune că avea în cap puf de gîscă –, îmi per-mitea să manifest față de ea o atitudine de superioritate îngăduitoare, mai degrabă decît

una de ură pentru că era mai înaltă, mai suplă și mai blondă.

Era evident că așteptase de multă vreme un prilej să se descarce. Fără să-și bage în seamă ceaiul, exclamă de îndată ce ne așezarăm :

— E așa de posesivă în legătură cu orice ! Asta nu pot să suport la ea !

Nici una din noi nu avea nevoie de precizarea că vorbea despre Linda.

— Ai zice că ea e proprietara sălii ! Și nu doar a sălii...

Se întrerupse, roșind ușor.

— Ci și a lui Derek, termină Rachel sec propoziția.

Amîndouă băgaserăm de seamă că Derek și Lesley se măsurau reciproc din priviri.

— Păi da, strînse Lesley din umeri. Dacă nu-l poate ține lîngă ea, ar trebui să renunțe la el, nu ? întrebă, cu ochii ei albaștri mari și nevinovați.

— Nu e deloc cinstit, așa-i ? Ar trebui să le lase și pe celelalte fetițe să se joace cu jucăria ei frumoasă, măcar din cînd în cînd ? Derek nu e o păpușă Action Man care adună praful într-un colț al dulapului cu jucării al Lindei, Lesley, i-am atras eu atenția.

Lesley se bosumflă, așa cum făcea de fiecare dată cînd nu pricepea prea bine ce i se spunea.

— Și e o ticăloasă nenorocită ! continuă ea nestînjenită. Ați auzit ce i-a spus lui Jeff deunăzi ? I-a zis că ar trebui să-i dea în judecată pe cei care fac băuturile alea pentru

sportivi, pentru că el tot slăbănog e și că, din partea ei, ar face mai bine să nu se mai oboască și să arunce banii direct pe fereastră!

— Nu știam că Jeff mai bea porcăriile alea, am spus eu.

— Costă o avere, asta e adevărat, zise Rachel gînditoare. Linda îi nimerește întotdeauna punctul sensibil.

— De ce-l urăște atît de mult? întrebă Lesley, cu ochii cît niște farfurioare albastre.

Părul bălai i se ciufulise în jurul capului și încă mai purta canadiana de schi roz bombon și strălucitor. Ce mai, Barbie pe pîrtie. Paharul de ceai este vîndut separat.

Rachel dădu din umeri:

— Jeff refuză să fie în relații bune cu persoanele din conducere, explică ea. El e un socialist practicant.

Înainte ca Lesley să apuce să se cutremure, adaugă:

— Și nu-l ajută deloc faptul că Hel... Linda e obsedată să dețină controlul. O tot provoacă și-o scoate din minți, chiar și atunci cînd ea procedează cu cap.

Îi eram recunoscătoare lui Rachel că nu-i spusese Lindei „Helga“ de față cu Lesley, căci unul dintre efectele secundare ale vidului din capul acesteia era că informația care intra îi și ieșea direct pe gură, fără a suferi nici o procesare pe parcurs.

— Dar ea e grosolană cu toată lumea! spuse Lesley. E grosolană chiar și cu Lou!

— Asta e din cauză că Lou e la fel de competentă ca ea, am zis eu. E musai ca Linda să

fie mai bună decît oricine altcineva. Singura ființă cu care se poartă cît de cît omenește e...

— Derek, completă ea.

Aproape că puteam să-i zăresc razele de soare din priviri cînd îi rostea numele.

— Fii atentă, Lesley, i-am spus eu cu hotărîre, punîndu-mi în joc rezervele imense de maturitate și înțelepciune de viață pentru a da greutate momentului. În locul tău, eu m-aș ține departe de Derek, măcar pînă trec cîteva luni și slujba ta o să fie mai sigură. Nu risca. Fă-ți un obiectiv din a-i arăta Lindei că Derek nu te interesează. Vorbește cu ea despre prietenul tău.

— Dar n-am nici un prieten!

— Ce rost are să-ți pună bețe în roate un fapt atît de mărunt ca adevărul?

Se uită la mine cu ochii goi. Cînd s-a împărțit mintea, Lesley a fost probabil prea ocupată să stea la coadă.

— Uite ce e, Lesley, e viața ta, e slujba ta, OK? spuse Rachel. Dar Sam are dreptate. Nu te apropia de Derek. Nu merită deranjul.

— Dar nu e corect! protestă ea. Ce treabă are cu slujba mea faptul că Derek încearcă să mă vrăjească?

— Aș avea și eu o curiozitate în legătură cu o chestie măruntă, am spus eu. Se întîmplă cumva să fii singurul copil răsfățat al unor părinți peste măsură de iubitori care ți-au făcut toate mofturile?

— Mami și tati s-au purtat întotdeauna grozav cu mine, răspunse Lesley cu entuziasm.

Le-am zis că o să le dau înapoi avansul pentru apartament de îndată ce voi începe să câștig niște bani din lecții.

— Așa mă gîndeam și eu.

— Ce voiai să zici cu Action Man mai înainte ?

Fruntea i se încrețise din cauza efortului de a-și aminti ce-o nedumerise. I-am zîmbit cu blîndețe, întrebîndu-mă dacă ar trebui să mă aplec spre ea și să o bat ușurel pe mîină.

— Nu-ți bate căpșorul tău frumos cu asta.

— Dar...

— Sam nu voia decît să sublinieze că la mijloc sînt oameni și sentimente, îi explică Rachel. Nu e doar o joacă. Adică, tu poți să spui că, din moment ce Linda nu-l poate ține lîngă ea, ar trebui să renunțe la el, dar nu așa merg lucrurile într-o relație.

Lesley se încăpățîină să se bosumfle.

— Nu văd ce motiv ar avea.

Tare aș fi vrut să mă aplec și să-i vîr lingurița de ceai pe nas ; măcar așa să mai zdrăngănească ceva prin capul ăla sec. Nu i-ar strica o schimbare.

4

După cum mă lămurise deja Linda, eu nu eram invitată la ședința din seara aceea, iar acesta a fost exact motivul pentru care m-am dus. De regulă, singurul mod în care pot fi tîrîtă la o ședință este să se anunțe că, la final, se vor distribui gratuit droguri. În prealabil, Rachel și cu mine ne întăriserăm cu o dușcă, iar cînd am intrat în creșă (singura încăpere, afară de sala de gimnastică, în care am fi putut încăpea cu toții), am constatat că se adunaseră deja destui participanți, care se foiau neliniștiți pe scaune de parcă ar fi fost copii mici, sub privirile de balaur ale Lindei. Instructorii de aerobic nu se prea pricep să stea locului în timpul unei reuniuni.

Linda pusese strategic o masă la capătul cel mai îndepărtat al camerei și luase loc în spatele ei, cu un teanc de coli și un pahar cu apă aliniată regulamentar dinaintea ei. Nu-i mai lipsea decît un ciocănel de magistrat. Purta un costum negru mulat, părul îi era strîns în coadă de cal, iar buzele îi erau și ele încleștate. Privindu-mă cum mă așezam, zise cu obișnuita ei etalare de generozitate și îngăduință:

— Sam, sper că înțelegi că nu ai dreptul să votezi sau să iei cuvîntul la această ședință!?

— Hei, calmează-te, Linda! spuse Derek, făcîndu-mi cu mîna. Sam e la noi de ani de zile, nu-i așa, Sam?

Se rezemase de fereastra deschisă, rulîndu-și o țigară cu „iarbă“. Îmbrăcat cum era, în pantaloni de bumbac groși și cu un pulover alb larg, arăta ca desprins dintr-o reclamă la colecțiile Gap.

— În calitate de președinte al acestei ședințe, nu doresc decît să mă asigur din capul locului că toată lumea își cunoaște situația, spuse Linda, dar cu o ușoară undă de tandrețe în voce atunci cînd se uită la Derek.

— Dacă nu se controlează, o să fie ea în situația de a se spînzura de tavan, cu un trapez în jurul gîtului, i-am șoptit eu lui Rachel, care a izbucnit în rîs.

Pentru o clipă, m-am simțit ca la școală: eram fetele rele care stau în ultima bancă și fac mișto de profesoară.

Ședința fusese convocată pentru ora 20:00, iar Linda s-a asigurat că începe la țanc. Oricine mai întîrzia după această oră era întîmpinat cu o privire severă și scrutătoare, indicîndu-i-se totodată din ochi ceasul de pe perete. Jucării de plastic, colorate în nuanțele primare, ședeau proptite de pereții zugrăviți în galben și dădeau evenimentelor o notă de frivolitate. De-a lungul acelorași pereți, se întindea, într-o manifestare de veselie curînd înăbușită de fumul de țigară și de nervii iritați, o friză compusă din desene în creioane

colorate, ale căror subiecte păreau a fi mai cu seamă Casa mea, Mămica mea și Tăticul meu (cu varii permutări ale acestei formule – să nu uităm că sîntem în Camden) și deja demodatele Țestoasa mea Ninja/Diavolul meu tasmalian/Poneiul meu.

Ca să recunosc cîstit, Linda nu era deloc lașă. Nu a încercat s-o dea pe după piersic în privința propunerii pe care o făcea în cadrul ședinței, mai puțin atunci cînd doar ne sugerase vag că toată lumea va fi avantajată dacă ea se vota, fără a-și călca pe inimă să ne explice unde anume avea să fie cîștigul. Liniiile generale erau acelea pe care le schițase Jeff. Deși, în ultimă instanță, sala rămînea sub controlul Consiliului local, ea urma totuși să „plutească liber“, ca s-o citez pe Linda, și să „se orienteze către obținerea de profit“, ridicînd cuantumul cotizației membrilor și oferind noi servicii grație creșterii veniturilor.

— „Servicii“ s-ar traduce prin căzi de jacuzzi și saune, nu? se băgă Jeff, cu vocea deja gîtuită de emoție, ca Robespierre ținîndu-și ultimul discurs lîngă ghilotină. Lux pentru cei avuți, în timp ce oamenii obișnuiți nu-și pot permite să plătească!

— De fapt, eu mă gîndeam la o zugrăveală nouă și la reparația dușurilor, ripostă Linda.
1-0 pentru ea.

— Dar acum de ce nu putem repara dușurile? întrebă Lesley, surîzîndu-i fermecător lui Derek.

N-o băgă nimeni în seamă, mai puțin el, care-i întoarse zîmbetul.

Lou stătea la cîteva scaune în fața mea. Era imposibil să n-o observi: purta o rochie turcoaz, turban asortat și aproximativ șaptesprezece lanțuri de aur care-i atîrnau peste pieptul impresionant.

— Nu-mi place deloc cum sună asta, zise ea cu hotărîre. Mai întîi, nu încerca să-mi vinzi gogoși că o să păstrezi creșa asta ca serviciu gratuit. N-ai asta în plan, nu?

— Da, vom cere o taxă pentru dotările creșei, a recunoscut Linda, cu o expresie prefăcută pe chip. Dar să ne gîndim mai bine la aspectele problemei...

Majoritatea femeilor din încăpere izbucniră. Vocea care străpunse vacarmul îi aparținea lui Fliss, care-și cultiva imaginea masculină pînă într-atît încît vorbea pe un ton chiar mai gros decît contralto-ul lui Lou. Atunci cînd era îmbrăcată, Fliss părea scundă și îndesată, dar asta era parțial din cauza hainelor pe care le purta: costume bărbătești second-hand sau cămăși în carouri și blugi. N-o ajutau deloc, făcînd-o să pară chiar mai pătrătoasă și mai masivă decît era de fapt. Cu toate acestea, era o adevărată lecție de viață s-o vezi numai în pantaloni scurți și maiou, exersînd la sală. În astfel de împrejurări, era o adevărată forță a naturii, în fața căreia toți se plecau cu respect. Uitase mai multe despre bodybuilding decît știusem eu vreodată. Avea părul tuns extrem de scurt, ca la frizer, iar maxilarul ei aducea cu acela al unui bulldog bătaios. Acum își striga nemulțumirea în stilul ei obișnuit, telegrafic, care îmi amintea de un ofițer dînd ordine trupelor:

— Nu poți taxa creșa. Nu și dacă ai de gînd să mărești cotizația. E nedreptate.

— Discutăm mărirea prețurilor după cursul pieței, spuse Linda, scoasă din pepeni, nu pentru că vrem să intrăm în competiție cu sălile private...

— Dar ăsta e primul pas pe o pantă alunecoasă! o întrerupse Jeff.

„Să *nu* zici că e primul bulgăre dintr-o avalanșă“, m-am rugat eu.

— Adică spre privatizare, nu-i așa? Asta ai vrea să se întîmple. Iar prietenii tăi din Consiliul local, care stau cu fundurile pe scaunele lor comode, ar folosi sala drept exemplu prin care să-și demonstreze drepturile cam îndoielnice la funcțiile pe care le ocupă, în timp ce săracii și mamele singure nu-și pot permite să plătească nici intrarea! E primul bulgăre dintr-o avalanșă!

M-am făcut mică. Jeff își agita chiar pumnul în aer, oarecum în spiritul lui „*Citoyens, à la lanterne!*“. Dar se făcuse bine înțeleș, iar cîteva capete încuviințau deja. Linda se uita la el furioasă, de parcă tare ar fi vrut să-l trimită la ghilotină, dar la una cu lama ruginită, după care să-i înfigă capul într-un țărș pe care să-l posteze în fața sălii, ca un avertisment la adresa amatorilor de acte de lezmajestate. Ridicînd vocea ca să acopere murmurale, îi spuse în replică:

— Nu cred că cineva care lucrează aici de ceva timp poate să nege că sala are nevoie de o reorganizare. Și da, este necesar să reconsiderăm problema cotizației de membru. Abia

dacă am mai adăugat ceva la ea în ultimii ani, iar, în prezent, e ridicol de mică pentru serviciile oferite.

Și asta era adevărat. Linda a privit de jur împrejur ca să se asigure că lumea înțelesese. De lângă mine, Rachel făcu o remarcă înțeleaptă :

— Dar soluțiile sînt oare chiar atît de în alb și negru ? De ce nu putem să mărim taxa – să zicem, în concordanță cu inflația – și să folosim banii pentru reparația dușurilor etc. fără a schimba radical politica sălii ? Sînt de acord că unele aspecte chiar trebuie analizate mai serios, dar nu găsiți că propunerea aceasta e o exagerare ?

Mi-am întors capul ca s-o privesc. Părea la fel de calmă și de reținută ca de obicei ; chiar și atunci cînd rîdea, Rachel își păstra cumva autocontrolul. Era normal ca ea să fie singura persoană de față care să poată lua distanță pentru a vedea toată pădurea, nu doar copacii.

— Mda, e ca și cum am arunca și copilul odată cu apa din copaie, nu ? spuse cineva pe care nu-l cunoșteam, dar care ar trebui să se asocieze cu Jeff, să pună împreună bazele unei companii de publicitate și să-și cîștige pîinea vînzînd clișee la colț de stradă.

Acum, chiar mai multe capete încuviințau.

— De fapt, eu cred că propunerea Lindei sună foarte interesant, deschise gura și Simon Wise.

Simon era genul de om care la școală stătuse în prima bancă, față în față cu profesoara,

părînd extrem de pornit pe învățătură și dînd din cap la fiecare cuvînt pe care aceasta îl rostea. Puteam să ghicesc asta din felul în care se comporta acum. Ticălos mic! Pun pariu că se apucase de haltere pentru că n-avusese o viață prea ușoară pe terenul de joacă.

— Cred că ar trebui să reflectăm serios la ea, mai adăugă el.

— Simon, dacă îți închipui că salariul tău va crește atunci cînd sala o să „plutească liber“, ai face mai bine să te asiguri în scris că așa va fi, pentru că altfel o să rămîi de căruță, am zis eu.

Se auziră rîsete, iar din partea Lindei am primit o căutătură furioasă ce voia să spună „încă o remarcă de genul ăsta și te arunc pe ușa afară, don’șoară“.

— Nu e vorba doar de bani, își mai dădu cineva cu părerea. Ar fi ideea că sala ar putea face mai mult ca să se întrețină singură. Ne-am năvălit tot strîngînd cureaua și așteptînd să ne scoată Consiliul din necaz. N-ar strica să fim mai siguri pe picioarele noastre.

Murmurele de aprobare fură întrerupte de vocea profundă a lui Lou, care întreba:

— Dar, dacă facem așa, cum vor reuși toți – nu doar *unii* – să-și permită să vină la sală? Dacă o să fim mai siguri pe picioarele noastre, unii oameni se vor speria de noile prețuri. Din cît mă duce pe mine mintea, nu despre asta e vorba la o sală deținută de Consiliul local.

— Sînt de acord cu Lou, tună vocea lui Brian din fundul camerei.

Se lăsă tăcere. Brian era genul omului de acțiune taciturn, care rareori deschidea gura; pe timp de noapte, lucra ca bodyguard la petrecerile *rave*, stînd de pază lîngă uşă, cu geaca de pilot din satin negru dînd să plesnească pe umerii masivi. Aspiranţii la un loc înăuntru ridicau braţele de bunăvoie şi se lăsau percheziţionaţi, mormăind: „E-n regulă, moşule. Să nu ne aprindem, bine?”. Brian nu le răspundea niciodată, doar mîrîia din cînd în cînd ceva de neînţeles, ceea ce desigur că-i băga şi mai tare în sperieţi, căci n-aveau de unde să ştie că el de obicei nu scotea mai mult de un mîrîit ambiguu. Odată, îi făcusem o ceaşcă de ceai şi aproape că o luasem razna încercînd să ghicesc din reacţiile lui dacă voia lapte şi zahăr.

Deci, venind din partea lui, această propoziţie scurtă căpăta greutatea unei sentinţe divine. Era ca şi cînd Sfînxul s-ar fi oferit pe neaşteptate voluntar să dea răspunsul la propria ghicitoare, cu o voce profundă şi tunătoare. Toată lumea şi-a răsucit capetele ca să se holbeze la el. Brian se lăsase pe spate în scaun şi şedea în postura clasică a unui bodyguard gata să dea afară scandalagiii, cu braţele încrucişate peste pieptul uriaş. Se părea că nu mai avea nimic de adăugat.

Jeff, hotărît să profite de faptul că spuza fierbinte se afla lîngă turta lui, spuse cu înflăcărare:

— Aşa e! Să votăm şi să ne descotorosim de propunerea aceasta neocapitalistă!

Mai că mă așteptam să adauge „Următoarea oprire, Bastilia!“, dar a fost domn și s-a abținut.

Fiind o feministă radicală și, de aceea, obișnuită cu strategia ședințelor oficiale, Fliss spuse cu un glas răgușit și aspru :

— Propun să votăm de două ori. O dată pentru propunerea de la început și o dată pentru sugestia lui Rachel de a explora și alte căi de a obține venituri. Cum ar fi aceea de a mai pune ceva la cotizația de membru.

A dat roată cu ochii prin încăpere, căutînd încuviințarea asistenței și constată că exista susținere unanimă pentru această inițiativă înțeleaptă. Picioarele ei îmbrăcate în blugi erau depărtate și bine înfipite în podea, iar una dintre mîini era proptită în șold, cu cotul mult în afară. Uneori o bănuiam că imita atitudinile văzute prin revistele pentru bărbați. Cu excepția Lindei, singurul protestatar era Jeff, care sperase la o respingere totală a propunerii și care acum arăta cumplit de dezamăgit. Fliss numără mîinile ridicate.

Sugestia Lindei adună cîteva voturi, dar majoritatea zdrobitoare se pronunță în favoarea lui Rachel. Asta n-a mirat pe nimeni. Linda, cu maxilarul încleștat de furie, își adună colile și spuse plină de mînie :

— Voi pune, desigur, în aplicare hotărîrea participanților la ședință, dar vreau să subliniez că anumiți membri ai Consiliului, care erau foarte interesați de propunerea originală, vor fi teribil de dezamăgiți de cea luată acum. Nu m-ar surprinde dacă ne-ar

tăia bugetul. Ceea ce va duce la reduceri de personal. Sper că aspectul ăsta a fost luat în considerare de măcar o parte dintre voi, milostivilor.

Sarcasmul remarcii stîrni un val de protest, dar Linda nu-i acordă nici o atenție. Arăta de parcă ar fi întocmit deja o listă cu cei care, din această clipă, se puteau aștepta să primească oricînd formularul de ajutor de șomaj. Privirea ei îi țintuia pe rînd pe vino-vați. Eu nu păream a fi fost inclusă pe răbojul nelegiuitorilor și asta mă decepționa cumplit: data viitoare trebuie să-mi dau silința mai mult. Apoi, ochii i se opriră asupra lui Derek. Nimeni nu se așteptase ca el să ia cuvîntul în timpul ședinței; genul ăsta de eveniment sedentar nu era pe gustul lui și mă îndoiesc că s-ar fi arătat la față dacă n-ar fi insistat Linda.

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, atunci trebuie că aceasta regreta amarnic. În focul discuțiilor de după rezultatul votului, Lesley își părăsise locul. Fundul ei îmbrăcat în țesătură sintetică galbenă era sprijinit într-un unghi sugestiv de pervazul ferestrei ocupat de Derek, iar ea îi zîmbea, întinzînd mîna după țigară. El se aplecase înainte pentru a i-o oferi și, prefăcîndu-se că-și caută echilibrul, mîna îi zăbovea apreciativ pe liniile bine conturate ale posteriorului ei.

Nici că și-ar fi putut găsi un moment mai prost. L-am văzut toți. Linda o sfredeli pe Lesley cu o privire ce-ar fi trecut și printr-un zid de cetate, apoi ieși înțepată din cameră.

Derek își retrase mîna vinovată și-o urmă în grabă. În liniștea de mormînt care se așternuse imediat după neașteptata scenă cu cei doi, auzirăm ușa de la biroul Lindei trîntindu-se și sărind din nou din balamale. Linda urla ceva ; nu puteam distinge cuvintele, dar conținutul general era inconfundabil. O clipă mai târziu, ușa zbură iarăși în lături, izbindu-se de peretele exterior, iar ea zbieră :

— Ei bine, atunci pleacă, dacă asta ai de gînd ! Și nu te mai osteni să te întorci !

— Nici n-o s-o fac, spuse Derek printre dinții strînși, pînă nu te liniștești. În regulă ?

L-am auzit traversînd cu pași mari zona de la intrare. Ușile principale se închiseră cu zgomot după el. Linda ar face bine să treacă în viitorul buget și plata pentru cîteva seturi noi de balamale.

M-am uitat la Lesley. Era tot sprijinită de pervaz, iar țigara ce-i servise drept pretext pentru a se apropia de Derek ardea mocnit, uitată printre degetele ei. Pe chip avea o expresie de mulțumire de sine, ca o pisică ce tocmai a mîncat smîntîna, dar care încă n-a observat dobermanul apropiindu-se din unghiul mort, salivînd plin de nerăbdare.

5

Cîteva zile mai tîrziu, isprăvisem schița pentru Fiica Chestiei, împopoțonînd-o cum m-am priceput mai bine – n-am fost niciodată prea bună la desen. Luîndu-mi inima în dinți, am sunat-o pe Lucy de la televiziune, ca să văd dacă mai era interesată să-mi acorde, mie și sculpturilor mele, o masivă expunere de două minute în timpul emisiunii ei. N-am avut succes, însă. Fie că avea o zi proastă, luptîndu-se cu managerii lipsiți de experiență ai trupelor în vogă, care erau prea ocupate să-și lustruiască imaginea ca să mai scrie și niște cîntece, fie că pur și simplu ar fi preferat să nu mai audă de mine.

— Uite, Sam, am fost foarte ocupată zilele astea, îmi spuse ea scurt. Și încă mai sînt.

— Nu ai timp chiar acum să treci pe la mine...

— Nu, îmi pare rău.

Tonul vocii ei suna cam tot atît de plin de regret ca și cel al lui Margaret Thatcher, cînd se discutasese despre scufundarea crucișătorului Belgrano¹.

1. Pierdut în timpul Războiului Insulelor Falkland, din 1982, între Marea Britanie și Argentina.

— Iar spațiul acela este rezervat pentru multă vreme de-acum încolo. Dar păstrăm legătura, bine? Pa.

Practic mi-a închis telefonul în nas. O călcasem oare pe bățături în vreun fel în seara aceea, la club? Sau poate se enervase pentru că Tom se oțărise la ea pe tema lui Jim Morrison.

Asta mi-a adus aminte că nu-l mai văzusem pe Tom din seara aceea. Dintr-un impuls de moment, i-am format numărul, iar el răspunse aproape imediat. Asta însemna că probabil scia, dar treaba nu mergea chiar atât de bine și tînjea după ceva care să-i ia mintea de la asta. În prezent, păzea apartamentul unui prieten, un analist-programator care plecase în străinătate pentru șase luni, fiind mai mult decît fericit să-și părăsească amărîta de cameră în care locuise pînă atunci cu chirie – dacă *locuire* era cuvîntul potrivit – pentru șansa de a trăi în lux, la subsolul unei clădiri din Belsize Park.

— Eu sînt, am spus.

— Sammy! Cum îți mai merge?

Părea destul de vesel. Poate că pînă la urmă nu stătea chiar atât de rău cu poezia.

— E OK. Am lucrat la o schiță pentru o nouă instalație.

— Chestia II?

— Nu, Fiica Chestiei.

Victimele acestui incident au totalizat jumătate din numărul soldaților argentinieni decedați în conflict.

— S-a ținut de cuvînt tipa aia de la televiziune?

— Nu prea. Tocmai am sunat-o și aproape că mi-a zis să mă duc să mă îngrop undeva, într-o văgăună, pentru următorii cincizeci de ani și să-mi las unghiile să crească.

— Oricum e o emisiune vai de capul ei, spuse Tom cu loialitate. A mai apărut ceva nou la orizont sau te-ai cufundat în disperare?

— Nu, a apărut ceva săptămîna trecută. Am uitat să-ți zic cînd eram la club. Mai ții minte galeria aia de artă la care am lucrat eu odată? Ei bine, cineva de acolo i-a dat numele meu unei doamne care e consultant în probleme de artă pentru corporații.

— Poftim? întrebă Tom nedumerit.

— Ei, știi tu, una care poartă costume Chanel și convinge băncile că, dacă pun în holul de la intrare o statuie gigantică din bronz, reprezentînd o femeie goală, cu țîțe exagerat de mari, lumea o să-i ia în serios ca lideri de piață.

— Strașnic, spuse Tom apreciativ. Își arată latura plină de compasiune și dragoste de artă și, în același timp, se aleg și cu o pereche de sîni expuși în public.

— Și, în tot cazul, așa își mai reduc din impozite.

— Pare o șmecherie grozavă! Ai de gînd să o dotezi astfel și pe Fiica Chestiei? Sau poate îi pui un cocoșel? Asta ar da o nouă semnificație ideii de „sculptură suspendată“.

— Nu te prosti, Tom. Băncile sînt conduse de bărbați. Cu siguranță că nici unul nu și-ar dori să cumpere o sculptură de care atîrnă un penis supradimensionat.

— Îl poți face mai mic.

— Ce sens ar avea? i-am pus eu o întrebare la care nu putea răspunde. Oricum, sculpturile suspendate par a fi foarte la modă în clipa de față. De îndată ce am pomenit de instalații mobile, a devenit brusc teribil de interesată. Trebuie să treacă pe la mine să vadă Chestia, imediat ce reușește să-și strecoare o pauză în programul ei încărcat cu întrevederi artistice.

— Ai face bine să strîngi puțin pe acolo.

— Nici prin cap nu-mi trece s-o privesc de senzațiile tari, dar ieftine ale vieții boeme de artist, i-am răspuns eu cu severitate. Ai treabă mai tîrziu sau vrei să ieșim la un restaurant chinezesc?

* * *

Mai jos de apartamentul seniorial al lui Tom, descoperisem de curînd un așa-zis bar de găluște și tăiței, care servea o gamă amestecată din respectivele feluri, la prețuri avantajoase. De data asta, am comandat pentru început găluște cu legume prăjite în tigaie, apoi Tom și-a luat obișnuitul castron de tăiței cu pui și porumb înotînd în zeamă – simplu și ca la mama acasă. Teoria mea era că felul ăsta era echivalentul chinezesc al supei de

pui evreiești – avea chiar și găluște. Eu m-am aventurat să încerc ceva nou și am comandat tăiței cu fructe de mare în sos picant și acrișor. Ambele feluri erau servite în castroane suficient de mari cât să conțină necesarul de hrană pe o zi al unui ciobănesc german și erau absolut delicioase, așa că am pornit să înfulecăm fericiți.

— Care mai e viața pe la sală? mă întrebă Tom în timp ce-și termina, dintr-o sorbitură nesățioasă, berea de ginseng, a cărei etichetă ne spunea că, printre alte beneficii colaterale, îmbunătățește potența.

Făcu semn chelneriței să-i mai aducă una, simțind probabil că trebuia să se alimenteze constant dacă voia ca rezultatele promise să fie eficiente.

— E un coșmar, am răspuns, comandînd la rîndul meu încă o bere. De la ședința aia încoace – ți-am povestit de ea, nu? – am fost cu toții foarte nervoși și agitați.

— Păpușica și domnul Mușchi și-au tras-o deja? se interesă el foarte elegant.

În ciuda exprimării sale nefericite, Tom e un bîrfitor de talie mondială – o trăsătură rar întîlnită la un bărbat heterosexual – și poți avea încredere că-și va aminti ultimul episod din povestea pe care-o spui.

— Mă îndoiesc. Lesley n-are frîu la limbă cînd vine vorba de sex, așa că, atunci cînd în fine o să se întîmple, o să ne toarne de îndată toată istoria. Doamne, ce-i asta?

Găsisem ceva plutind printre tăiței, care semăna cu un accesoriu pentru vibratoare

chinezești, oferindu-mi mai multe striatii pentru mai multă plăcere. Era alb și de consistența cauciucului. L-am ridicat din castron.

— Arată ca un accesoriu pentru vibra-toare, comentă Tom, căci se vede treaba că mințile înguste gîndesc la fel. Vezi dacă are o etichetă cu *made in China* pe spate.

— Ești scîrbos.

L-am băgat în gură și avea gust de calamar.

— Și Muma Pădurii? Nu cred că-i convine prietenia dintre cei doi.

Lui Tom nu-i plăcea Linda pe motiv că, deși era slabă, blondă și atrăgătoare, îi lipsea fragilitatea delicată pe care el o căuta la femeile de genul ei. El e mai degrabă de modă veche.

— Își scuipe sîngele de pe colți, la ce altceva te-ai fi așteptat? Derek a încercat să se împace cu ea de cîteva ori, dar ea nu înghite momeala. Ieri l-a făcut franjuri de față cu toată lumea care se întîmpla să fie pe hol în clipa în care au apucat-o pe ea pandaliile. Și se zvonește că încearcă să convingă vreo doi membri ai Consiliului local să aplice forțat propunerea ei, deși a fost respinsă la vot.

— Adică cea prin care s-ar privatiza sala, iar ea și-ar trage un salariu baban și și-ar instala în biroul personal o cadă de jacuzzi dotată cu un grup de sclavi negri, unși cu uleiuri și purtînd doar o cîrpă în jurul mijlocului?

— În linii mari, despre asta e vorba.

— Poate să facă asta ?

— Numai Dumnezeu știe. Dar poți să-ți imaginezi că, și dacă n-ar putea, zvonul ăsta nu e de natură să ne liniștească în vreun fel. A amenințat că-i va da afară pe unii, dar cred că au fost doar vorbe goale. Cu toate astea, numai ideea în sine e de-ajuns să pună oamenii pe jar.

Tom își terminase porția de tăiței. Aruncă un ochi prin restaurant ca să vadă dacă nu se uită cineva spre noi. Din păcate, erau câțiva. Hotărît să nu-i pese, Tom duse castronul la gură, îl înclină și dădu pe gît ultimele picături din supă, apoi se lăsă pe spate în scaun, cu satisfacția omului sătul. Cu ocazia asta se pricopsise cu vreo două noi pete pe puloverul ce fusese pe vremuri alb, dar chelnerița nu părea deloc dezgustată ; din contră, atunci cînd veni să curețe masa, îi zîmbi larg.

— E drăguță, Tom, am observat eu încurajator. Și crede că ai o poftă de mîncare sănătoasă. Comandă niște banane caramelizate și-atunci chiar că o să te pui bine cu ea.

— N-are culoarea de păr potrivită, spuse el cu părere de rău.

— Ești atît de încuiat. Ah, asta-mi amintește de un banc : cum spune o blondă „blond“ pe litere ?

— Nuș'.

— B – L – O – o, Doamne, nu mai știu !

Tom izbucni în hohote de rîs. Asta-mi place la el : e foarte ușor de mulțumit.

Bărbatul în costum cenușiu și cu servietă era la fel de ușor de observat printre obișnuiții sălii precum ar fi un dependent de heroină la un congres al amatorilor de *speed*. Tocmai intrase pe ușile duble și se oprise în loc, privind grupul care exersa cu acea lipsă de expresie pe chip prin care Helena Bonham Carter încearcă să transmită cine știe ce emoție profundă. Am presupus, firește, că era un membru al Consiliului local, dar, pînă să realizez eu asta, era prea târziu : văzuse deja ceea ce venise să vadă.

Supravegheam grupul de aerobic de la ora lui Lesley, de la prînz. Erau în jur de cincizeci de oameni în ziua aia și numărul lor mare o împiedica pe Lesley să se asigure că toți își făceau exercițiile în siguranță. Sarcina mea era să umblu încoace și-ncolo și să fiu cu ochii pe ei, pentru ca nu cumva să-și rupă vreunul ligamentele. Nu-mi făcea nici o plăcere. Nimănui nu-i place să fie corectat de față cu alții, iar cei cîțiva care aveau într-adevăr nevoie de puțin ajutor mă priveau apoi cu o ostilitate fățișă, indiferent de cît de drăguță mă străduiam să fiu.

Orele de la prînz erau invariabil foarte îndrăgite, iar stilul lui Lesley te contamina : sărea de colo-colo, scoțînd sunete de bucurie și încurajare, iar echipamentul ei în culorile unei primăveri înSORITE făcea ca totul să pară, ca prin farmec, mai ușor. În scurta perioadă de timp de cînd lucra aici, reușise să-și

formeze o grupă numeroasă. Poate acesta era motivul pentru care se simțea destul de încrezătoare ca să încerce să i-l ia Lindei pe Derek ; știa că era o instructoare bună, așa că Lindei nu i-ar fi convenit s-o concedieze și, chiar dacă ar fi făcut-o, Lesley ar fi putut fără nici o greutate să-și găsească altă slujbă.

Omul în costum lăsă jos servieta, o deschise și scoase un dosar. Îl puse apoi pe servietă și începu să-și ia notițe, despre care bănuiam că erau în legătură cu felul în care arăta sala. Deodată, vopseaua cojită și crăpăturile din pereți prinseră a lua proporții dinaintea ochilor mei. Am rezistat tentației de a mă posta nonșalant în fața celei mai serioase crăpături pentru a o acoperi.

În ciuda aspectului său discrepant, puțini îl mai observaseră în afară de mine ; toată lumea era cu ochii ațintiți la platforma pe care Lesley continua să se rotească. Ea însăși, în entuziasmul ei, era complet absentă, concentrându-se exclusiv asupra șirurilor de fețe îmbujorate ce o priveau și asupra strigătelor de încurajare pe care le urla în direcția lor.

Acum bătea din palme.

— Hei ! Luați-vă fiecare câte o saltea ! strigă ea.

Urmă o busculadă care îmi aminti de zilele de școală, când niciodată nu existau suficiente saltele pentru toți și, dacă nu te mișcai rapid, trebuia să o împarți cu cineva sau să te așezi pe podeaua rece din lemn. Dar sala Chalk Farm avea destule saltele de gimnastică, chiar dacă unele erau cam jerpelite pe la

marginii. Omul de la Consiliu iarăși mîzgălea ceva. Poate că saltelele uzate erau un pericol pentru sănătate. Lesley conduse douăzeci de minute de exerciții la sol, întărind abdomenele elevilor săi, încordîndu-le posterioarele și apoi relaxîndu-i din nou, pentru ca, în cele din urmă, să-i expedieze fericiți, fără vreun semn că entuziasmul ei ar fi scăzut. Trebuia să-i recunosc meritele ; stilul ei era prea vesel ca să fie pe gustul meu, dar își făcea treaba al dracului de bine.

Cîteva persoane se îngrămădiră în jurul ei la finalul orei, pentru a-i mulțumi și a-i cere sfatul. Tipul își luă servieta, îndesă dosarul sub braț și se ridică în picioare, așteptînd să-i vorbească. Abia atunci am început să întrezăresc adevărul, deși nu știam din ce cauză : în fond, dacă era aici ca să evalueze sala, atunci era foarte posibil să dorească să discute cu unul sau doi instructori. De ce nu ? Dar felul în care se purta lăsa senzația de hotărîre neclintită, ca și cînd o viza în special pe Lesley...

Ușa sălii se deschise, și capul înfășurat într-un turban al lui Lou se iți de după ea. Arăta teribil de îngrijorată. Prinzîndu-mi privirea, îmi făcu semn cu mîna. M-am dus la ea. Se uita fix la Lesley și la omul în costum, care ținea dosarul deschis și o întreba ceva. Restul lumii pleca, grăbindu-se să ajungă la slujbă sau acasă, la copilași. Noi le stăteam în drum. Lou se întoarse în zona de primire, iar eu m-au luat după ea, eliberînd ușa.

— Ce e, Lou ?

— Țsta zice că e de la Drepturile de Difuzare a Pieselor Muzicale. Ție îți sună cunoscut? Mie nu prea mi-a plăcut de el.

— La dracu', am zis eu. Acolo mergem toți, dacă nu ne salvează mila Celui de Sus.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Lou nerăbdătoare.

Am oftat și-am lămurit-o :

— Dacă ții lecția pe muzică, atunci, după lege, trebuie să le plătești ăstora niște drepturi de autor. Sau poți să comanzi o casetă de la o companie care le produce și care plătește drepturile prin taxele adunate.

— N-am mai auzit de așa ceva.

Îmi dădeam seama că Lou nu se așteptase la asta ; părea nedumerită.

— Vrei să zici că le trimiți o taxă de câte ori pui caseta?

— Nu, sigur că nu. Nimeni nu se ostenește să facă asta, după cum nimeni nu cumpără casete cu selecții, pentru că de obicei sînt plictisitor de standardizate și foarte scumpe, cam treizeci de lire bucata. Majoritatea își fac singuri compilațiile. Derek are un panou de mixare personal ; el privește lucrurile astea extrem de serios.

— Ce se întîmplă dacă te prind?

Ne-am întors amîndouă în același timp capetele, ca să ne holbăm la ușa în spatele căreia Lesley trecea printr-o asemenea experiență.

— Dacă nu ai formularul prin care să dovedești că ai plătit, am spus ezitînd, te pot amenda.

— Cu cît?

— Cu foarte mult, am răspuns eu și m-am strîmbat. Am auzit că se poate ajunge și la o mie. Dar șansele să fii prins sînt atît de mici, încît toată lumea își asumă riscul și bate în lemn. N-am mai auzit să fie cineva care să fi avut necazuri pînă acum. Săraca Lesley, ce ghinion. Abia a început să lucreze aici.

Încă nu-mi picase fisa. Lou scutură din cap.

— N-are a face norocul aici, Sam. E mai mult vorba că s-a încurcat cu prietenul Lindei.

M-am uitat țintă la ea.

— Tipu' a intrat glonț aici și a întrebat de domnișoara Lesley Porter. N-a fost vreun control la întîmplare. Cineva i-a dat numele ăsta. Și zi-mi tu cine ar fi putut să fie persoana, dacă nu madama de colo?

Lou indică violent cu degetul mare spre biroul Lindei. Pînă atunci, vorbiserăm cu voce scăzută, așa că era imposibil ca Linda să fi auzit ceva, dar am tresărit amîndouă ca niște școlărițe vinovate cînd s-a deschis ușa. Fliss ieși cu o figură preocupată. Am respirat ușurate.

— Ce-i cu voi două? spuse ea. Puneți la cale o revoltă?

Înfîgîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor, se lăsă pe călcîie. Era îmbrăcată cu un costum de flanel cenușiu, peste un tricou alb. Pantalonii erau susținuți de bretele care arătau de parcă ar fi fost cumpărate de la același magazin second-hand de unde luase și costumul — o pereche de bretele demodate, cu

clapetă. Cumva, Fliss reușea să-și păstreze o aparență destul de naturală ; o văzusem chiar scăpărînd un chibrit de fermoarul de la pantaloni. Îl întîlnisem de cîteva ori și pe prietenul ei, Andy, un omuleț drăgălaș, cu bucle blonde și voce suavă. Se asortau de minune.

Lou oftă.

— Sîntem foarte încordate zilele astea, zise ea, întorcîndu-se la biroul de la recepție. Eu, una, *nu* numesc astea condiții de muncă omenеști.

Fliss ridică din sprîncene și se uită la mine.

— Lesley e înăuntru, în sală, cu unul de la Drepturile de Difuzare a Pieselor Muzicale, am spus eu. Lou zice că a întrebat anume de ea.

Sprîncenele lui Fliss se ridicară și mai mult.

— Linda ? întrebă ea imediat. Sincer, nu mă miră. Deci, butoiul cu pulbere e pe cale să explodeze.

În aceeași clipă, ușa sălii se dădu în lături și apăru „butoiul cu pulbere“ în persoană. Știam că omul nu-și făcea decît datoria, dar, într-un fel, asta nu părea să-l scuze prea tare ; în vreme ce străbătea zona de primire, i-am aruncat niște priviri care l-ar fi putut ușor transforma în cenușă. Bătu la ușa biroului și intră. Pe cînd aceasta se închidea în urma lui, mi s-a năzărit că simt un vag iz de viscoză pîrlită.

— Dă raportul, spuse Fliss.

— Ție ți s-a întîmplat vreodată ?

Scutură din cap că nu.

— Cu cât te amendează?

Fliss ridică din umeri.

— Depinde în ce toane sînt.

Lesley ieși din sală, cărîndu-și casetofonul; avea ochii un pic cam roșii, dar buzele îi erau strînse. Trecu glonț pe lîngă noi și coborî scările către subsol. Șoldurile ei, îmbrăcate în colanți de culoarea lămîilor verzi, se legănau mai puțin ca de obicei.

— Se duce la Derek ca să se plîngă, spuse Fliss fără urmă de compasiune. E posibil ca Linda să afle că s-a încărcat cu mai mult decît poate duce.

— Ei bine, dacă pe el îl caută, are ghinion, zise Lou de după birou. Derek a plecat acum o jumătate de oră.

* * *

Am găsit-o pe Lesley în vestiarul femeilor, care era gol acum, după vînzoleala de la prînz. Era ghemuită pe o bancă și se vedea că plînsese. Combinația dintre galbenul costumului de gimnastică și verdele colanților, care era extraordinară atunci cînd era veselă, îi făcea acum fața să pară mai palidă. Chiar și ochii ei albaștri arătau mai deschiși decît de obicei, înconjurați de pungi roșii, umflate.

I-am adus un simulacru de ceai de la aparat, după ce apăsasem butonul pentru zahăr de două ori. Pentru cei care suferă de dureri sufletești, recomand ceai pe timpul zilei și votcă noaptea. Se părea că avea efect. Rămase

tăcută o vreme, bîndu-și ceaiul, iar eu mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să o las în pace, cînd își puse jos paharul și zise :

— A fost mîna Lindei, nu ? Tipul îmi știa și numele, tot. Știa chiar și de cînd lucrez la sală.

— Nu sîntem siguri de asta.

— Ea a fost, spuse și mai bău puțin ceai. Jigodia !

— Știi cu cît te vor amenda ?

Scutură din cap că nu.

— A zis că o să se uite prin registrele contabile și o să verifice mai întîi cît am cîștigat aici.

— Ei, n-ar trebui să se fi strîns o sumă prea mare, i-am spus eu încurajator. O să scapi ușor.

Dar Lesley gîndea oarecum diferit.

— Jigodia geloasă ! exclamă ea. E de plîns, dacă e să mă întrebi pe mine. Doar pentru că e puțin cam...

— Are *treizeci și doi* de ani, Lesley, i-am spus eu, vrînd s-o aduc cu picioarele pe pămînt.

În schimb, n-am reușit decît să o fac să se îmbufneze și să răspundă :

— Exact !

Expresia ei semăna cu cea a păpușilor aceloră cu fețe de plastic boțit, care plîng la comandă, ori de cîte ori le răsucești brațele la spate. Dacă mai făcea multe comentarii la adresa vîrstei oamenilor, mă bătea gîndul să încerc eu însămi manevra asta cu ea.

— Are tot dreptul să fie geloasă, i-am atras eu atenția. Te-ai dat la Derek într-un mod foarte evident.

— Și ce dacă? Derek nu e proprietatea ei! Chiar Rachel mi-a zis să fac asta. Nu înțeleg ce-i cu atitudinea asta moralistă așa, dintr-odată.

— Ce ți-a zis Rachel să faci?

Lesley dădu din umeri.

— Cum am mai zis, dacă Linda nu-l poate păstra, ar trebui să renunțe la el.

Ochii i se îngustară.

— Stai să vezi când o să-i spun ce s-a întâmplat!

Se ridică în picioare și începu să-și scoată hainele.

— Stai numai să-i spun! repetă ea pentru sine.

M-am ridicat și eu și-am părăsit vestiarul. Era clar că lui Lesley nu-i trebuia genul de consolare pe care i-l puteam oferi eu. În urma mea, am auzit cum dădea drumul la duș. Mă întrebam dacă nu cumva Fliss avea dreptate. Oare Linda chiar se încărcase cu mai mult decît putea duce?

6

Cînd am ajuns acasă, am găsit pe robot un mesaj de la consultanta în probleme de artă. O chema Felice Borsch – sau Borsh sau Bortshe –, avea un ușor accent american și dorea să vină să mă vadă vineri, la ora 1 după-masă. Bănuiesc că a adăugat „după-masă“ pentru cazul în care aș fi crezut că e vreuna care n-are somn și îți apare la ușă la 1 dimineța, ca să stea la palavre despre situația actuală de pe piața operelor de artă. Am privit cu ezitare în jur. Poate ar trebui să-i dau dreptate lui Tom și să fac puțină ordine.

Garsoniera mea e o anexă a depozitului, înaltă de nouă metri și aflată într-un cartier de periferie dintr-o zonă destul de murdară din nordul Londrei. O luasem ieftin. Cu toate astea, după cumpărare nu-mi mai rămăseseră destui bani ca să purced la achiziționarea unui mobilier de bucătărie făcut la comandă sau a unei toalete cu capac încălzit și bideu asortat. Într-un colț al parterului se găsește așa-zisa bucătărie, care cuprinde (a) o plită cu gaz și (b) un frigider, despărțită fiind de

restul încăperii printr-o masă hidoasă, cu tăblia din plastic laminat lucios. O scară de lemn duce către platforma-dormitor construită la jumătatea peretelui, dedesubtul căreia se află camera de zi (cu o canapea de pe vremea potopului și un televizor) și baia – pasămite pentru că tavanul e mai jos și se pierde mai puțină căldură, deși mie nu mi-a dat niciodată senzația asta.

Restul garsonierei e destinat lucrului. N-ar fi nevoie ca Felice Bortshe să fie vreo distinsă specialistă ca să-și dea seama de asta, văzînd resturile de metal, sîrmele, țevile, diferitele unelte de sudură și lăzile de plastic pline ochi cu altele asemenea, care sînt împrăștiate pe podea și care, prin combinație, dau camerei acel aer deosebit, de cimitir de fiare vechi, ce face furori anul ăsta.

Nici n-aș ști de unde să încep curățenia. Trebuie că Felice e deja obișnuită cu lucruri de genul ăsta. Se spune că, în zilele noastre, artiștii sînt cu toții tineri salariați și destul de bogați, dar ăștia nu-s decît cei care apar în *Vogue*; eu n-am cunoscut pe nici unul al cărui atelier să nu fie o văgăună nenorocită – cu excepția celor obsedați de curățenie – și a cărui artă să nu sufere de o vagă tendință de egocentrism. Poate ar fi nimerit să iau o sticlă de vin bun, ca să o servesc cu ceva de băut. Nu, dacă e într-adevăr americană, va crede că sînt alcoolică pentru că beau după-amiaza.

Cu ce-ar trebui să mă îmbrac? Aceasta era, desigur, întrebarea cea mai importantă. M-am cățărat pe scară, către budoarul meu.

Lîngă salteaua de dormit, pe care se aflau maldăre de pilote și pături, exista un paravan verde făcut de un prieten de la școala de artă și pictat în stilul lui Keith Haring¹. Culorile erau cam prea vii – păreau astfel mai ales dimineața –, dar mă ajutau să mă încarc cu energia necesară ca să-mi încep ziua. Aveam nevoie de ceva care să aibă efectul ăsta. În spatele paravanului erau stativuri uriașe pentru haine și cîteva cutii de carton în care țineam lenjeria și vasta mea colecție de ghete.

Cu conștiinciozitate, am cercetat fiecare umerăș de pe stativ și mi-am rumegat dilema, care suna astfel: date fiind opțiunile, ar fi bine să aleg ceva elegant, indicînd astfel faptul că aș fi suficient de prezentabilă ca să iau parte la cocktailuri, unde aș putea să vorbesc despre lucrările mele și să-i vrăjesc pe viitorii clienți? M-am oprit o clipă asupra unui costumăș de pînză albastră pe care-l cumpărasem de la Jigsaw, la reducere; de fapt, nu purtasem niciodată ambele piese în același timp, dar poate că ăsta era momentul potrivit ca s-o fac. Sau aș putea să aleg stilul jerpelit, care ar sugera că sînt o persoană serioasă și care nu tolerează compromisurile. Era ușor să arăt așa: aș fi putut opta pentru nenumărate permutări ale ținutei „flenduroase”. Doamne, ce greu e să fii inventiv.

1. Keith Haring (1958-1990) – artist și activist social, a cărui operă reflecta cultura străzii din New Yorkul anilor '80.

Gîndindu-mă mai bine, am ajuns să mă îndoiesc că eu și Felice împărtășeam o viziune comună a ceea ce era sau nu elegant. Poate că ar trebui, pur și simplu, să încerc să o șochez și să port rochia de latex, pantalonii strîmți din material ecosez și ghetetele de piele înzorzonate cu fermoare...

M-am întins pe pat ca să mă liniștesc. Dacă mai continuam în felul ăsta, avea să mă apuce durerea de cap.

* * *

Rachel îmi spuse că n-ar trebui sub nici un motiv să mă gătesc.

— Oamenilor ăstora le e tare dragă imaginea pe care o au despre artiști, înțelegi? Încearcă să arăți sexy și dură, dar în același timp serioasă.

— Iar asta cum s-ar traduce în limbaj vestimentar?

Își țuguie buzele.

— Ai putea să porți colanții cu cranii.

— Dar aveam de gînd să-mi pun ghetetele cu fermoare și, dacă port și una, și alta, atunci o să creadă despre mine că sînt o feministă turbată și încuiată. Știi tu cum sînt damele astea. Au impresia că feminismul e vreo boală contagioasă, ca cistita.

— Atunci îmbracă o fustă scurtă și ghetetele, poftim.

Eram amîndouă în apartamentul micuț și plăcut al lui Rachel, aflat pe o străduță lăturalnică din Camden și care semăna cu garsoniera

mea cam cît semăna Lady Di cu doamna Parker Bowles. Clădirea era una de locuințe sociale din anii '60, cu ferestre cît peretele în camera de la stradă și casă a scărilor deschisă, din lemn. Ca și Rachel însăși, totul era simplu și elegant, canapelele erau acoperite cu material roșu, mocheta era crem, iar plantele de yucca aveau un aspect sănătos. Suprafețele străluceau și nu se vedea nici urmă de vreo pată. Per ansamblu, lăsa impresia unui nivel de maturitate la care eu nu puteam decît să visez.

— Rachel, am spus eu, amintindu-mi brusc de ceva ce mă uimise, în timp ce vorbeam cu Lesley, după plecarea tipului cretin de la Difuzarea Pieselor Muzicale, ea a zis că tu ai sfătuit-o să se țină cu dinții de Derek.

Rachel își aprinse o țigară.

— Nu-mi dau seama dacă e proastă sau dacă pur și simplu nu vrea să fie atentă la lucrurile pe care nu vrea să le audă, spuse ea exasperată. Am ieșit să bem ceva săptămîna trecută și m-a tot bătut la cap cît de evident e că lui Derek îi place de ea. Nu-l prea văd pe Derek luîndu-o în serios pentru mai mult de o aventură de-o noapte – e o gîsculiță imatură. Mă gîndeam că ar trebui s-o previn dinainte pe Lesley să nu conteze pe el și, odată ce ea înțelege asta, totul ar fi în regulă.

— Adică, tu chiar ai încurajat-o?

— Mi-am zis că deziluzia ar putea tot atît de bine să vină mai devreme decît mai tîrziu. Iar ea ar fi încercat oricum, indiferent de ce spuneam eu, Sam.

— Probabil că ai dreptate.

— E aproape sigur că Linda a fost cea care le-a dat ăloră numele lui Lesley, nu? zise ea, schimbînd macazul.

— Nu există dovezi, dar toată lumea e de părerea asta. Cine altcineva să fi fost?

Rachel ridică din umeri.

— Chiar așa, cine?

Suflă fumul de țigară, îngustîndu-și minunații ei ochi.

— Trebuie că Lesley umblă să-i ia gîtul Lindei. Se pare că a urlat la ea – la Linda, adică – în birou, ieri.

— Lou zice că Linda nu și-a pierdut calmul, a negat tot și a poftit-o pe Lesley să nu mai depășească limitele normale de isterie.

— Și Derek?

— Cred că stă la cutie, dacă e să mă întreb pe mine. Eu nu l-am mai văzut la sală de zile întregi. Tu?

— L-am văzut de vreo două ori.

— Dacă intenția Lindei era s-o facă pe Lesley să demisioneze, n-a fost prea inspirată, am spus eu. Ea n-o să renunțe la luptă așa de ușor.

— Lui Derek n-are să-i placă asta, comentă Rachel. El e pentru o viață liniștită și urăște scenele. E deja foarte furios pe Linda pentru istericalele pe care le-a făcut.

Își stinse țigara și se sculă în picioare, dezmoțîndu-și brațele. În puloverul acela cu decolteu și colanții negri, arăta ca o panteră.

— Vrei o ceașcă de ceai? îmi adresă ea veșnica întrebare.

— Da, te rog.

Se duse în bucătărioară și puse ceainicul pe foc.

— Te invidiez, să știi, spuse ea pe deasupra aburului care se înălța, pentru că poți să vii și să pleci când poțestești. De la sală, adică. Noi sîntem acolo mai tot timpul și ne scufundăm în lumea asta mizerabilă... Lucrurile iau proporții exagerate... Linda te înnebunește pentru fiecare mărunțiș...

Vocea i se pierdu.

— Ai putea foarte bine să pleci, i-am sugerat eu. N-ai avea nici o problemă să te angajezi altundeva.

— Și s-o las pe Linda să cîștige? întrebă Rachel cu scepticism. Nici gînd.

Umplu ceainicul de porțelan și aduse tava în camera de zi.

— Deci, pînă la urmă *cu ce* vrei să te îmbraci pentru întîlnirea cu doamna consultant? mă întrebă.

* * *

După-amiaza aceea mi s-a întipărit în minte mai cu seamă ca momentul în care am aflat că Marks and Spencer¹ încetase să mai aprovizioneze cu Margarita linia lor de cocktailuri la conservă. Am fost tare necăjită.

1. Marks and Spencer (sau M&S) este unul dintre cele mai cunoscute și mai populare lanțuri de magazine din Marea Britanie, în care se comercializează mai ales haine și alimente.

— De ce? am miorlăit eu jalnic la vînzătoare.

— Nu mai aducem așa ceva.

— Dar era foarte căutată! Deseori, se vindeau pînă la ultima. S-a întîmplat să vin să cumpăr una, dar se dăduseră deja toate.

Nesimțitoare la durerea mea, femeia își scărpină nasul.

— Uneori, zise ea, ca și cînd mi-ar fi împărtășit cine știe ce înțelepciune divină, uneori se întîmplă să... să nu mai aducă, înțelegeți? Nu contează dacă se vînd sau nu.

— În cazul ăsta, aveți cumva niște cutii de Gin Fizz?

— Neah. Nici d-alea nu se mai aduc. Doar ce vedeți pe raft.

Era aproape prea mult pentru mine. Cocktailurile alea reprezentaseră modul în care îmi petreceam o zi ca artist de succes, cînd îmi permiteam să-mi burdușesc frigiderul cu nimic altceva decît cutii de Margarita și Gin Fizz. Disparația lor însemna că aveam să mă cufund iarăși în mizerie și lipsuri.

Îmbufnată, am tot mutat de colo-colo cutiile de Piña Colada și Harvey Wallbanger care mai rămăseseră pe etajeră, întrebîndu-mă de ce magazinele întrerupeau cu bună știință aprovizionarea cu produse care chiar îți plăceau și pe care le cumpărai mereu. De exemplu, rujurile Red Velvet de la Next, burgerii cu fasole pestriță de la Holland and Barrett... și lista poate continua la nesfîrșit. Am ieșit înțepată, băgîndu-l în răcori pe paznic

cu o privire plină de dispreț, și m-am dus pe jos pînă la sală, în loc să prind un autobuz. Trebuia să scap cumva de frustrare.

La sală era foarte multă liniște. Marțea, de regulă, nu era tocmai omor de lume, dar, cu toate astea, locul părea neobișnuit de gol. Poate că starea generală de depresie resimțită de personal îi contaminase și pe membri.

— E liniște și pace azi, nu, Lou? am făcut eu o observație plină de originalitate.

Ea se strîmbă.

— Atmosferă negativă, spuse pe un ton grav. Nu te așteptam la ora asta, Sam. Lecția ta nu începe decît la cinci jumate.

Am aruncat o privire la ceasul de pe perete. Era doar trei și jumătate; nu-mi dădusem seama că era atît de devreme.

— Am vrut să fac niște cumpărături în Camden, dar, pînă la urmă, nu m-am mai deranjat, i-am explicat eu, ca să n-o împovărez cu trauma suferită din cauza cocktailurilor.

— Vrei să exersezi? întrebă Lou cu dispreț.

Atitudinea ei față de efortul fizic era profund inconstantă. Lucra la centru de mai bine de zece ani. La început, fusese îngrijitoare la creșă, apoi fusese promovată supraveghetoare, pentru ca, în final, să urce treptele amețitoare către funcția de secretară-administratoare a sălii de gimnastică. Astfel se face că nu se implicase niciodată cu adevărat în antrenamentul propriu-zis și, deși îi plăcea că slujba ei gravita în jurul promovării necesității de a practica un sport, ea, personal, nu-i găsea

acestuia nici o noimă. În majoritatea timpului, se purta precum o mamă tolerantă ce-și privește copiii adolescenți experimentînd o modă despre care ea știe din experiență că nu va avea viață lungă.

Această contradicție dusesese la o divizare a personalității lui Lou. Azi te trezeai că te ceartă cu severitate pentru că nu te dedici îmbunătățirii nivelului formei tale fizice; iar mîine, constatai că pronunța cuvîntul „exerciții” cu tot atîtea mofturi cîte face un editorialist de la *Spectator*¹ cînd e obligat să spună „petrecere *rave*”. Ziua de azi se plasa clar în a doua categorie.

Am scuturat din cap.

— Urăsc să mă antrenez înainte de oră, i-am explicat. Îmi dă senzația de relaxare și bună dispoziție, așa că îmi pierd motivația de a-i struni cu autoritatea necesară.

— Cum zici tu. Ș-atunci ce-ai de gînd să faci? Vrei o ceașcă de ceai?

— Cu multă plăcere. Sigur nu te deranjez?

Lou întinse o mîină perfect îngrijită, o flutură pe deasupra biroului pentru a-mi da de înțeles că n-are vreo treabă urgentă, se duse la fișetul din colț și porni ceainicul electric aflat deasupra. Astăzi nu purta turban; cocul era bine întins, negru și lucios, rulat pe margini înspre interior à la Oprah. Cerceii erau din rubine false, incrustate în aur, iar jacheta de culoarea mandarinelor era purtată peste o bluză și fustă roșii. Atît jacheta, cît și bluza

1. Revistă britanică săptămînală, fondată în 1828.

aveau umerași de burete enormi, ce făceau ca prezența ei să fie una și mai impunătoare.

— Nu se întâmplă să ai și niște biscuiți? am întrebat eu plină de speranță.

Făcusem greșeala de a-mi cumpăra pentru prînz un sendviș dietetic, cu brînză și prune murate – foarte bun, dar începeam să resimt efectele psihologice ale realizării faptului că nu consumasem decît vreo 67 de calorii.

— Nu, îmi pare rău. Ți-aș oferi o țigară, dacă în zilele noastre fumatul n-ar fi văzut ca al unsprezecelea păcat de moarte.

Lou aduse cîmile cu ceai la birou. Mi-am tras un scaun și, o vreme, am șezut sorbind în liniște. Lou e una dintre acele persoane care nu deschid gura decît atunci cînd au ceva anume de spus, iar efectul creat e unul foarte reconfortant.

Biroul ocupa cam o pătrime din spațiul recepției. Ușile ce dădeau spre exterior se deschideau direct de lîngă biroul lui Lou; toate lecțiile, ca și folosirea aparatelor, erau plătite la sosire și nimeni nu putea să intre fără a prezenta cardul de membru. Vizavi de biroul ei începeau scările care duceau în jos, către subsol, iar alături se afla avizierul. La stînga ei erau ușile creșei, cele ale sălii principale de gimnastică și cele către toaletele de la etaj. Stăpîină peste toate, împărăția Lou.

— Ai o priveliște splendidă de aici, am observat eu. Poți să-i vezi pe toți cei care pleacă sau sosesc.

— În prezent, nu prea am ce să văd, răspunse Lou. E o perioadă moartă a după-amiezii.

Poate o să fumez o țigară. N-ar fi trebuit să zic asta, pen' că acum mi s-a făcut poftă.

Se ridică, își luă geanta și se îndreptă către biroul Lindei.

— Mă întorc repede.

M-am uitat țintă la ea, cu scepticism.

— N-o să facă Linda explozie dacă te găsește fumînd în biroul ei?

Lou își bătu ușor nasul cu un deget și spuse :

— Să zicem doar că domnișoara Gestapo are și ea năravurile ei. Pe ăsta îl împărtășim. N-o pîrăsc, dacă nu mă pîrăște nici ea.

Trase binișor ușa în urma ei, pentru ca fumul să nu se strecoare afară. Nu m-am putut abține să nu zîmbesc larg imaginîndu-mi-o pe Linda pufăind pe furiș în particular. E întotdeauna o plăcere să știi că dușmanul are o slăbiciune. Răsfoind orarul, am văzut că următoarea lecție era a lui Rachel, la 16:00. „Exerciții de yoga pentru mamele însărcinate.“ Cine dracu' scrisese porcăria asta? Nu e neapărat necesar să fii însărcinată și mamă în același timp. Cu toate astea, autorul evitase formula oribilă de „viitoare mămică“. Paharul avea totuși și o jumătate plină.

Lou apără din birou, cu o expresie puțin vinovată, dar mulțumită, vînturînd discret aerul. Pe cînd se așeza, ușile principale se dădură în lături și intra, pășind greoi, o femeie ce părea evident însărcinată.

— N-are rost să vă întreb de ce ați venit, spuse Lou, zîmbindu-i și rupînd un bilet.

Femeia îi răspunse la zîmbet.

— Se cam vede, nu? Mai am puțin pînă nasc și vă pot spune că abia aștept să scap de micul nesuferit, zise, împingînd niște bani pe birou. Eu sînt prima care a venit?

— Da. Mergeți înăuntru. Sînt scaune, dacă doriți să luați loc.

Străbătu recepția și intră în creșă. În următoarele zece minute, apărură mai multe femei, toate, în ciuda dimensiunilor variabile, mergînd în același fel grijuliu, de parcă ar fi riscat să scape copiii de unde erau, dacă o porneau în pas mai săltat. Lou îi adresă fiecăreia cîteva cuvinte amabile, iar ele îi răspunseră cu un zîmbet; avea un dar al ei, de a găsi cel mai potrivit ton, care să nu fie nici prea sentimental, nici prea condescendent. Femeile intrau pe rînd în creșă, din interiorul căreia răzbătea un zumzet de voci întrerupt de cîte un rîset. Lou privi la ceasul de perete. Era 15:55.

— Mai e puțin și începe, spuse ea.

— Probabil că-și împărtășesc povești de groază de la nașteri, am răspuns eu, aproape cu obrăznicie. De ce să le grăbim?

Lou, mamă a patru copii, îmi aruncă o privire dezaprobatoare. Tocmai atunci, Rachel urcă în grabă scările dinspre subsol și se răsuci să vadă ceasul.

— Mai ai cîteva minute, spuse Lou.

— O, am crezut că am întîrziat. Păi, de vreme ce tot sînt aici, aș putea foarte bine să încep. Dacă mai vin, trimite-le înăuntru.

Se duse în sală, de unde se întoarse cu un maldăr de salteluțe pe care să se întindă

elevele ei. Văzînd-o așa de încărcată, am sărit să-i țin deschisă ușa creșei. În timp ce aceasta se închidea, vocile amuțiră. O auzeam pe Rachel spunînd ceva, dar nu distingeam clar cuvintele.

Adunîndu-mi rucsacul și haina de pe jos, i-am spus lui Lou :

— Mulțam pentru ceai. Aș face bine s-o iau și eu către subsol și să-mi pun lucrurile în dulap. Îmi pot petrece restul timpului gîndindu-mă la niscai exerciții diabolice noi cu care să-mi torturez victimele.

— Oricînd, cu plăcere, răspunse Lou. Fă-te iarăși încoa' dacă te plictisești.

În capul scărilor, aproape că m-am ciocnit violent de Naomi, care urca. Părea furioasă, iar fața îi era contractată într-o expresie și mai întunecată decît de obicei. A trecut cu stîngăcie pe lîngă mine, fără să-și ceară scuze și a trîntit ușile de la intrare în urma ei. Un prieten de-al meu cu înclinații teatrale are un fel anume de a pronunța tărăgănat „*Ce mitocănie*“, ori de cîte ori asistă la vreo încălcare gravă a codului bunelor maniere, astfel încît vinovatul e țintuit locului. Tare aș vrea să am și eu talentul ăsta.

Coborînd scările, l-am văzut pe Jeff în birou. Stătea la masă, cu niște hîrtii împrăștiate dinaintea lui. Își ținea capul plecat și scria ceva. Auzind zgomotul încălțărilor mele pe trepte, își ridică ochii o secundă ca să vadă cine vine și-apoi se întoarse la îndeletnicirea lui.

Dulapurile personalului erau vizavi de birou. Mi-am pus haina pe umerăș și mi-am atîrnat

rucsacul, scoțînd o mîină de clame de pîr dintr-un buzunar lateral. Ca majoritatea instructorilor, veneam la sală cu echipamentul pe mine și cu un schimb de haine și o trusă igienică în rucsac, pentru după ce terminam. Era prea mare bătaia de cap să mă schimb de două ori. Eram în ținuta obișnuită: colanți, tricou cu mîneci scurte și un top cu fermoar și mîneci lungi, pe care-l legam în jurul taliei pe măsură ce mă încălzeam. Toate fuseseră cîndva negre, dar acum aveau o nuanță spălăcită de gri-antracit și se subțiaseră de atîta purtat. Pe fața tricoului era imprimată o mîină de femeie ținînd un pistol, iar pe spate erau cîteva găuri prin care, chipurile, ieșiseră gloanțele. Fusesse scos de o trupă care-mi plăcuse cu ani în urmă și, de atunci, îl purtasem în draci.

Am întors cheia în broasca dulapului. Era legată cu o bandă de elastic pe care-am tras-o în jurul gleznei, mascînd-o într-un pliu al șosetei. Nu suport să-mi atîrne diverse chestii de încheietura mîinii. Nu-mi mai rămăsese decît să-mi strîng pîrul. Am pornit-o agale pe coridor, ținînd clamele în mîină. Am aruncat o privire afîșelor de pe pereți, care făceau reclamă la concursuri de aerobic de o zi, petreceri *rave*, restaurante cu mîncare sănătoasă și alte chestii.

La stînga mea se aflau cele două săli de gimnastică, una pentru femei și una pentru bărbați, și în amîndouă urla muzica, semn că în spatele ușilor închise activitatea era în toi. Linda era foarte severă în privința economiei

de electricitate și se asigura prin inspecții regulate că aceia care părăseau ultimii încăperea nu uitau să stingă combina stereo. La dreapta, erau vestiarele bărbaților și toaletele, apoi vestiarele femeilor și, în sfârșit, toaletele pentru doamne. După aceea nu mai era nimic în afară de linoleumul cam prăpădit care ducea către capătul coridorului și către ieșirea de urgență, pe care afișe verzi decolorate ne instruiău cum să folosim extinc-toarele fără să intrăm în panică. Pe cel din mijloc scria : „Această ușă e dotată cu alarmă“. Dedesubt, cine știe ce glumeț scrisese în grabă și urît „Ei bine, mor de frică!“.

Am împins ușa de la toaletă, care, după ce am intrat, s-a închis în urma mea. Era deja cineva înăuntru ; una dintre cabine era închisă. Am dat drumul clamelor pe polița de la oglindă, aflată la îndemînă, și-am început să-mi prind părul într-o coafură ordonată care, după cum știam din experiență, în numai jumătate de oră avea să se lase într-o încîlceală de bucle, ieșind în afară în cele mai ciudate feluri. Odată încheiată această activitate, m-am hotărît ca tot omul că, dacă tot sînt aici, să merg și eu la toaletă. Doar cînd m-am așezat pe budă m-a trăsnet că femeia de alături nu scosese nici un sunet de mai bine de cinci minute, ceea ce, la o gîndire mai profundă, mi s-a părut oarecum straniu. Desigur, se întîmpla deseori ca oamenii să se controleze atunci cînd știu că mai sînt și alții de față, dar cinci minute erau cu siguranță destul pentru ca inhibițiile s-o părăsească. Ar fi

trebuit să facă măcar puțin zgomot – să zicem, în timp ce rupea hîrtia igienică sau își aranja hainele.

Am tras apa și-am ieșit din cabină. Tot nu se auzea nici un zgomot de la vecina mea. Prinsă între sentimentul că aș fi deranjat și dorința de a ajuta în cazul în care ceva era în neregulă, m-am aplecat cu grijă și m-am chiorît pe sub ușă, întrebîndu-mă dacă mă va zări și se va simți jignită.

De îndată ce-am văzut piciorul țintuit lîngă perete într-un unghi ciudat, am știut că nu era nevoie să-mi fac griji că mă va observa. După cum era așezat, trebuie că femeia avea capul aplecat peste marginea vasului de toaletă. Dacă n-aș fi știut că nici una dintre elevele de la ora de yoga a lui Rachel nu coborîse la subsol, m-aș fi gîndit că era vreuna din ele, avînd o mică criză de grețuri prenatale. Dar era ceva ce nu părea tocmai în regulă cu piciorul acela, cu felul în care era răsucit din gleznă... În plus, de ce nu auzisem măcar un zgomot al eforturilor ei de a voma? Și cît timp poate sta cineva așa, ghemuit peste toaletă, într-o poziție atît de chinuită?

Încuietoarea era pusă pe roșu și pe ea mai scria și „Ocupat“, în caz că aveai vreo îndoială. Am bătut politicos la ușă. Nici un răspuns. Întrebîndu-mă dacă nu va trebui să forțez încuietoarea cu una dintre clame, am încercat să împing ușa, iar aceasta a cedat. Am împins mai tare, iar ea s-a deschis pînă la jumătate, dar apoi s-a oprit brusc cu un zgomot înfundat, căci se izbise de ceva ce, după sunet, părea a fi un corp inert.

N-aveam nici un chef să mă uit înăuntru. Inima îmi bătea foarte tare și m-a luat brusc cu răcori pe ceafă, dar nu din cauză că-mi prinsesem părul, lăsînd-o dezgolită. Dar, dacă tot ajunseseam în punctul ăsta...

Nici măcar pentru o clipă nu mi-au trecut prin minte gîndurile înțelepte legate de amprente digitale sau de ștergerea urmelor. Am înaintat treptat cît de departe am putut, prin ușa întredeschisă. Din locul în care m-am oprit, am văzut-o pe cea care zăcea acolo, întinsă de parcă se prăbușise peste toaletă și cu brațele atîrnîndu-i chinuit spre podea. Acum înțelegeam de ce fusese atît de tăcută. Nu-i tocmai ușor să faci vreun zgomot cînd o parte din față ți-a fost zdrobită.

7

— Și-apoi ce-ați făcut, domnișoară Jones?

— M-am dus în birou ca să-i spun lui Jeff, care se afla înăuntru, să se ducă sus și să-i zică lui Lou să sune la poliție. După aceea, m-am întors la toaletă, ca să mă asigur că nu va mai putea intra nimeni. Și, apropo, este „doamnă“ Jones, am adăugat, corectîndu-l.

— Sînteți sigură că nu a mai avut nimeni acces la toalete cîtă vreme ați lipsit?

— Foarte sigură. Eram cu ochii pe ușă în cazul în care ar fi ieșit cineva din vreuna din săli sau din vestiarele bărbaților. Nu am intrat în birou; cît am vorbit cu Jeff, am rămas în prag și mi-am ținut capul întors ca să pot avea sub observație coridorul. Nu a intrat nimeni, în afară de Jeff, care a venit cu mine să arunce o privire. Bănuiesc că nu-i prea venea să creadă. Dar a făcut și el ceea ce făcusem și eu — și-a vîrît capul pe după marginea ușii ca să se uite înăuntru. Nu a atins nimic.

— Ați mai văzut și pe altcineva cu excepția domnului Roberts?

— Cine e domnul Roberts? am întrebat pe un ton neutru.

Polițistul răspunse răbdător :

— Domnul Jeff Roberts.

— A, da. Nu, n-am mai văzut pe nimeni.
Pe absolut nimeni.

— Și, înainte de asta, nu ați mai văzut pe nimeni nici pe coridor ?

— Nu. Dar în timp ce-mi puneam haina pe umeraș și căutam în buzunarul rucsacului, nu e exclus ca cineva să fi ieșit pe o ușă și să fi intrat pe alta. Dar, în cazul ăsta, persoana trebuie să se fi mișcat foarte repede și în tăcere.

M-am uitat la celălalt polițist, care ședea discret într-un colț, cu un carnet în poală. Dacă tot avea de gând să facă pe secretara, trebuia să-și îndeplinească misiunea cum se cuvenea : să-și țină picioarele încrucișate elegant și să cocoate carnetul pe genunchiul îmbrăcat în pantaloni gri. Pixul plutea pe suprafața hîrtiei, în aparență aproape fără s-o atingă. Nu părea pus în încurcătură de rapiditatea cu care vorbeam. Mi-am spus că ar trebui să fac pauze de respirație măcar între propoziții. Asta mă va calma.

— Dați-mi voie să recapitulez evenimentele petrecute în prima parte a după-amiezii, spuse inspectorul.

Omul se prezentase mai devreme, dar eu n-am reușit niciodată să țin minte numele, iar descoperirea unui cadavru are darul de a-ți lua mintea de la detaliile mai prozaice. Ședeam în biroul Lindei, care fusese rechiționat în scopul de a servi drept sală de interogatoriu. Toți cei prezenți fuseseră

mînați cu acea politețe grăbită a poliției în interiorul creșei, unde erau acum păziți de un ofițer, ca nu cumva să pună la cale alibiuri unii pentru ceilalți.

Din fericire pentru ele, mamele însărcinate nu aveau habar de nimic, din moment ce și eu, și Lou puteam băga mîna în foc că nici una nu coborîse la subsol. Își dăduseră numele și apoi plecaseră, ținîndu-se de mijloc cu o mîna și dînd din cealaltă ca alergătorii de fond, pentru a putea să iasă cît mai repede. Avuseserăm noroc că șocul nu provocase nimănui contracții.

— Ați ajuns aici pe la 15:30, corect?

— Cam așa.

— Și cum de-ați știut cît era ceasul?

— Noi – adică, Lou și cu mine – ne-am uitat la ceasul de pe peretele de afară.

L-am auzit pe polițistul-secretar mîzgălind. Celălalt se uita fix la mine. Arăta exact așa cum te-ai aștepta să arate cineva din branșa asta : solid și fără ceva remarcabil în înfățișare, avînd tenul cenușiu din cauza valorii nutriționale scăzute a meniului de la cantina secției, a țigărilor fumate fără măsură și a expunerii limitate la lumina soarelui. Cravata și costumul pe care le purta se conformau fără tragere de inimă standardelor, iar cămașa avea o nuanță infectă de bej. Mă studia așa cum îmi închipui că fac oamenii de știință cu animalele de laborator, cu un interes detașat și limitat strict la sectorul său de investigație, și-mi lăsa impresia că vedea cam tot ce era de văzut.

Știam de ce nu-și lua ochii de pe mine, iar asta nu era din pricină că părul începuse să mi se desprindă din clame. Ajunsesem la momentul crucial, anume acela al verificării alibiului.

— Și nu v-ați dus direct jos atunci când ați sosit? Întrebă el ca din întâmplare. De ce?

— Venisem cu două ore mai devreme, i-am explicat eu. Am vrut să fac niște cumpărături, dar la Sainsbury părea a fi mare îmbulzeală și nu m-am mai deranjat.

Să mă ia naiba dacă o să-i fac vreo confidență în legătură cu hotărîrea celor de la M&S de a întrerupe aprovizionarea cu Margarita la conservă.

— Lou mi-a oferit o cană de ceai și-am stat cu ea aici, sus, în biroul de pe hol, pînă ce a început ora de yoga ținută de Rachel.

— Asta înseamnă pînă la 16:00, zise, uitîndu-se la o coală fotocopiată aflată dinaintea lui și pe care am recunoscut-o ca fiind orarul lecțiilor.

— Da. A început cu cîteva minute mai devreme, dar trebuie că se făcuse patru pînă să cobor eu.

— Mmm, pe cine ați văzut la subsol, doamnă Jones?

I-am dat o bilă albă pentru curtoazie.

— Pe Jeff, Jeff Roberts, care stătea și scria ceva în birou. Ah, da, iar în capul scărilor m-am ciocnit de o tînără pe nume Naomi. E una dintre membre, dar nu-i știu numele de familie.

— Domnul Roberts v-a văzut coborînd ? întrebă el.

L-am privit cu duritate. Vorbise deja cu Jeff și știa foarte bine că acesta mă văzuse.

— Din locul în care ședea el n-aveai cum să nu vezi, am spus. De acolo poți zări aproape întreaga casă a scărilor, iar fiecare treaptă are margini metalice ; ar fi auzit pe oricine coborînd. S-a uitat la mine o clipă, apoi și-a văzut în continuare de ceea ce făcea.

Ne-am întors de unde plecaserăm : știau deja ce făcusem mai departe. Dar inspectorul mă puse să repet, pasămite ca să mă prindă cu mîta în sac dacă mă contraziceam. Era mai cu seamă interesat să afle dacă atinsesem cadavrul. Am negat de trei ori, în moduri diferite. Nu fusese nevoie s-o ating : era mai presus de orice îndoială că era moartă. După aceea, mă întrebă dacă Jeff sau Naomi păreau schimbați în vreun fel și am recunoscut, ezitînd, că Naomi era grăbită și arăta preocupată de ceva. Sînt conștientă că e ceva necesar, dar am o prejudecată înnăscută în legătură cu oferirea de informații pe care poliția nu le are deja.

Am parcurs etapa de recitare a declarației date de mine, apoi am semnat-o. Polițistul-secretar era posesorul unei voci surprinzător de plăcute. Era și destul de arătos. M-am muștră de una singură pentru gustul îndoielnic al unei astfel de remarci, mai ales că individul era foarte prost îmbrăcat. Pantalonii lui cenușii arătau ca aceia cu dungă permanentă cărora li se face reclamă pe

ultimele pagini ale nesuferitelor suplimente color de duminică.

În timp ce inspectorul își aprindea o țigară, cu aerul omului care de-o jumătate de oră își tot promisese răsfățul ăsta, iar acum savura momentul, polițistul-secretar îmi luă amprente la fel de grijuliu ca unul nou în meserie, dar de vreo trei ori mai repede.

După aceea, m-a condus afară din biroul Lindei și a mers să aducă următoarea victimă pentru interogatoriu. Era rîndul lui Lou. Arăta foarte obosită, trasă la față și-am tresărit amintindu-mi că avea totuși cincizeci de ani. De obicei, părea mult mai tînără de atît. Am rămas o clipă în picioare la recepție, neștiind ce să fac. Polițistul-secretar tocmai dispărea în interiorul biroului.

— Mă scuzați, i-am spus eu, e în ordine dacă mă duc jos să-mi iau rucsacul și haina? Sînt încă în dulap.

El a stat un moment pe gînduri, apoi a spus :

— Nu văd de ce nu. Așteptați puțin.

Intră, îi spuse ceva inspectorului și ieși iarăși.

— E în regulă, îmi zise. O să arunc o privire la conținutul rucsacului, dacă nu vă deranjează. În caz contrar, nu v-am putea lăsa să-l scoateți din incintă.

— Mi se pare corect. O să mă spăl mai întîi pe mîini.

Mă privi bănuitor.

— Vreți să vă uitați? l-am întrebat. Fac minuni cu o periută de unghii.

Omul scutură din cap.

— Mergeți, atunci, dar grăbiți-vă.

Am zorit către toaletele de la etaj, ca să-mi curăț cât mai bine degetele de cerneală. Deși m-am spălat suficient cât să evit să pătez tot ce atingeam, rezultatul era totuși jalnic ; tipul ăsta de cerneală pare să-și croiască drum prin porii pielii. Asta mi-a mai amintit și de ultima ocazie în care mi se luaseră amprente, una nu tocmai fericită. Mă hotărîsem să-i las să afle despre asta mai târziu. N-avea nici un sens să grăbesc lucrurile ; dacă ar fi știut deja, m-ar fi interogat toată ziua. Îmi făceam planul că, atunci cînd într-adevăr va ieși la lumină acest amănunt, situația va fi calmată de un cunoscut de-al meu care va pune o vorbă bună pentru mine.

Am coborît amîndoi la subsol, iar eu am deschis dulapul de față cu el.

Cercetă rapid buzunarele hainei și conținutul rucsacului. Arma crimei fusese descoperită lîngă femeia ucisă, așa că nu putea fi în căutarea ei. Poate vreo bluză pătată de sînge ? Rana nu îmi păruse a fi din cele care sîngerează abundent, dar, pentru ce urmăreau ei, chiar și un strop, doi ar fi fost de ajuns. M-a trecut un fior rece.

Acum îmi percheziționa haina. E din velur violet, pe care se vede orice urmă. În rucsac era schimbul de haine pentru după lecție : un pulover verde închis și pantaloni strîmți din catifea. Polițistul se uită lung la ei, gînditor.

— V-aș putea cere să vă îmbrăcați cu asta, doamnă Jones ? întrebă el. Așa, ați putea

să lăsați la noi echipamentul pe care-l purtați acum.

M-am întristat brusc. Țsta era tricoul meu preferat. Odată îndosariat ca probă, n-aveam să-l mai primesc înapoi.

— Dacă aș fi ucis-o eu, ceea ce nu e cazul, am subliniat cu răceală, n-aș fi fost atît de toantă încît să declar că n-am atins cadavrul — aș fi zis că am încercat s-o ridic sau s-o întorc cu fața în sus, ca să justific eventualele pete de sînge. În tot cazul, n-am avut timp. Atunci cînd am ajuns eu acolo, era deja moartă de ceva vreme ; sîngele nu mai curgea. V-am mai spus asta.

Arăta jenat, dar ferm.

— Îmi pare rău, dar nu am ce face, spuse el.

M-am schimbat rapid și i-am dat hainele pe care le purtasem.

— Le vreau înapoi, i-am spus cu hotărîre. Acesta e tricoul meu preferat. Cum vă numiți?

— Sînt sergentul Hawkins, îmi răspunse pe un ton ușor oficial.

Ochii lui aveau o plăcută nuanță de albastru, iar umerii largi i se ghiceau sub haina gri, cu croială standard. Părea a fi într-o formă fizică destul de bună, deși n-aveam de unde să știu sigur ; costumul acela oribil ar fi putut ascunde o mulțime de defecte.

— O să țin minte asta, i-am zis în vreme ce-mi puneam haina.

— Îmi place culoarea, spuse el pe neașteptate. De haină vorbesc.

— O, mulțumesc.

L-am măsurat din priviri.

— Ei bine, apropo de asta, bleumarinul v-ar veni mai bine decît griul. V-ar pune în valoare ochii.

Mi-am ridicat rucsacul pe umăr și-am părăsit clădirea. Era ora șapte și cerul se întunecase de ceva timp; înconjurată de haloul lor de lumină, felinarele îmi păreau a fi de un portocaliu intens și mult prea strălucitoare, de parcă nu le mai văzusem niciodată cu adevărat pînă atunci. Am rămas o clipă locului, privind împrejur. Singurul semn că se petreceau evenimente neobișnuite erau mașinile poliției parcate afară; altfel, strada era la fel de tăcută ca întotdeauna. Cînd are loc o crimă, șocul real este că viața continuă ca și mai înainte. E ca atunci cînd îți pierzi virginitatea; vrei ca toată lumea să vadă ce s-a întîmplat, dar cum, cînd tu arăți neschimbată?

Dinaintea ochilor îmi apărură iarăși trupul Lindei, prăbușit peste vasul toaletei, cu capul răsucit lîngă bazin și ochii holbîndu-se reci la tavan. Sîngele se scursese din rana de pe tîmplă, coagulîndu-se în părul ei blond și lăsîndu-i chipul atît de palid, încît fardul de pe ambii obraji se observa strident. Pe podea erau cîteva picături de sînge, iar pe vas, în spatele ei, se vedeau dîre mari, întinse. Unul dintre brațe, și acesta plin de sînge, îi atîrna de sub cap, dar pe costumul mulat negru abia de se vedeau cîteva pete ca niște puncte mai întunecate, care trebuie să fi fost umede la atingere.

Lîngă ea, pe jos, era o ganteră argintie, așezată frumos pe unul dintre capete, așa cum trebuia procedat ca să nu se rostogolească. Acum mă întrebam dacă nu cumva asta însemna că ucigașul fusese cineva deprins să mînuiască echipamentul de la sală; oricine se antrena aici ar fi pus, din reflex, gantera în felul acela. Capătul de sus era plin de sînge. Deci, era vorba de un obișnuit al sălii, dar unul curat și ordonat, de vreme ce instinctul îi dictase să așeze gantera cu partea murdară în sus, ca să nu păteze podeaua.

Din spatele meu se auzi un zgomot care m-a făcut să tresar și să mă întorc. Nu era decît o cutie goală de bere, care zdrăngănea pe trotuar. Mi-am dat seama, jenată, că-mi ridicasem pumnii ca pentru a mă apăra și m-am simțit ridicolă. Brusc, am realizat că aveam mare nevoie de ceva de băut.

* * *

Îmi lăsasem dubița undeva către Camden Town, așa că am luat-o în sus, simțindu-mă încă năucită. Pe stradă treceau în viteză nenumărate autovehicule, mai multe decît în mod normal, dar poate că zăpăceala mea făcea ca fiecare zgomot de mașină, fiecare pas al vreunui trecător să devină copleșitor. Nimic nu părea a avea substanță, dar hărmălaia grozavă pe care o emiteau toate era la fel de asurzitoare. Farurile și firma luminată de un neon roșu a unui restaurant de kebab mă

orbeau. Mi-am întors capul de la stradă ca să le evit și m-am trezit că mă uit pe geamul unui bar. Prin fereastra enormă, am zărit un cap cunoscut, aplecat peste o halbă cu bere. Stătea singur la masă. Măsura nevoii mele de a vorbi cu cineva, oricine, despre ce se petrecuse putea fi dată de faptul că am ales în mod deliberat să beau un pahar cu Jeff.

Am împins ușa de la intrare și m-am dus la masă, trezindu-mă că mă cufund fericită în scaunul din fața lui. Abia mă mai țineam pe picioare.

— Salut, Jeff. Te-au interogat deja?

Ca introducere, întrebarea asta era mult mai bună decât un comentariu despre vreme.

Jeff arăta tras la față și avea niște gropițe în obraji pe care nu i le mai văzusem. Se ghemuise în haina lui mare, muncitorească, de parcă ar fi căutat în ea o alinare. Peticele de plastic portocaliu fosforescent de pe umeri captau lumina lămpii cu abajur verde, care atârna direct deasupra mesei noastre.

— Fasciști nenorociți, spuse el din reflex.

Primul lucru pe care-l învățai atunci când te alăturai socialiștilor era să răspunzi automat așa, ori de câte ori se menționa cuvântul „poliție“. Bănuiesc că deprinderea asta putea deveni oarecum obositoare în cazul în care erau strînși mai mulți laolaltă. Cu toate astea, nu-și rostise formula cu prea multă convingere, căci Jeff avea altele pe cap. Mi-am adus aminte că trebuia să beau ceva.

— Mai vrei o halbă? l-am întrebat. Amară, corect?

— Nu, mersi, mă refuză el, scuturînd din cap.

Era foarte ciudat ca Jeff să refuze băutura gratis. Trebuie că încă se resimțea de pe urma șocului. Doamne Dumnezeule, am zis eu iritată, dar, în fond, eu am fost aceea care a descoperit cadavrul. Mi-am comandat o tequila simplă și m-am trezit cu stupoare că, între momentul în care am plătit și cel în care am primit restul, o dădusem pe gît pe toată, așa că am mai cerut una. Barmanul îmi aruncă o privire care spunea „dacă voiai una dublă, de ce mama naibii n-ai cerut asta din capul locului?”.

M-am așezat iarăși la masă. Nu mai puteam să beau altceva după al doilea pahar de tequila, pentru că eram cu mașina, așa că mi-am dat silința să îl sorb cît mai încet.

— Nu-i de mirare că te-au interogat primul, am zis. Erai într-un loc perfect, de unde puteai să vezi pe oricine venea sau pleca.

Jeff strînse din umeri.

— Ticăloși nenorociți. Ar fi trebuit să refuz să stau de vorbă cu ei.

— Haide, haide, Jeff, am spus eu, acum pe un ton chiar mai nerăbdător, căci observam semne ale atitudinii lui și la mine. Ăștia nu-s polițiști care bat demonstranții la marșurile împotriva Frontului Național¹. Cineva a fost omorît. Au tot dreptul să pună întrebări. Iar

1. Frontul Național Britanic, mai cunoscut sub numele de Frontul Național, este un partid de extremă dreapta, ale cărui principale activități politice s-au desfășurat între anii '70 și '80.

pe mine poți să mă crezi. Știi că nu sînt tocmai o conservatoare înfocată.

Jeff se prinsese deja că vederile sale politice nu erau prea diferite de ale mele, deși asta nu însemna mai nimic pentru Socialiștii Militanți; în ochii celor mai mulți, erai suspect automat dacă nu cotizai ca membru. Detestau profund celelalte grupări de stînga, mai mărginașe, și le atacau cu virulența rezervată îndeobște lui Margaret Thatcher.

Se relaxă totuși, devenind mai puțin belicos.

— Nu era mare lucru de văzut, oricum, spuse el.

Încă nu se atinsese de halbă, semn că ceva era cu adevărat în neregulă.

— Nu contează. Ai văzut cine a urcat și a coborît scările alea, iar asta e cel mai important.

Își concentrează privirea asupra mea.

— Tu ești OK, spuse el din senin. N-ai fi avut timpul necesar.

Deja începusem și eu să mă gîndesc la același lucru.

— Aș fi putut s-o fac, am zis eu încet, dacă aș fi avut gantera la mine. Aș fi putut să intru repede în sala în care exersează femeile și să iau o ganteră, dar cele dinăuntru m-ar fi observat. Nu, e musai să fi avut gantera dinainte. Dar de unde aș fi știut că o găsesc pe Linda la toaletă?

— N-ai fi avut timp să faci totul, de la cap la coadă, în doar cinci minute. În plus, Linda era deja moartă atunci cînd ai găsit-o.

— De unde știi asta?

Pusesem prea brusc întrebarea și oarecum tăios. Jeff zîmbi amuzat.

— Sîngele nu mai curgea, nu-i așa? Toată lumea citește romane polițiste, să știi. Se coagula deja. Dacă ai fi ucis-o tu, atunci sîngele ar mai fi picurat încă.

Trebuia să-i mulțumesc cerului că Jeff venise cu mine la toaletă, ca să vadă cu ochii lui cadavrul Lindei. Altfel, pînă ajungea poliția, s-ar fi putut pierde o confirmare importantă a alibiului meu.

— Cine mai era acolo, Jeff? l-am întrebat eu direct.

De îndată ce se răspîndise zvonul, la ușa toaletei se strînsese un grup de oameni cărora nu le venea să creadă ce auziseră și care voiau să arunce o privire, împinși nu atît de morbiditate, cît de simplul fapt că totul li se părea incredibil. În încercarea de a-i ține la distanță, mă simțisem precum Horațiu¹ apărînd podul. Dar nu băgasem de seamă cine anume tocmai coborîse la subsol sau cine fusese acolo tot timpul.

— Derek, Fliss, Brian. Fata aia, Naomi. Și eu, desigur.

— Dar Rachel? Ea coborîse mai devreme.

Nu mă gîndisem nici o secundă că Rachel era vinovată, dar era mai bine să mă asigur că nu treceam pe nimeni cu vederea.

1. În legendele istorice ale Romei antice, Horatius Cocles (Horațiu Chiorul) este eroul care a apărut de unul singur Pons Sublicius, podul de peste Tibru către Roma, împotriva etruscilor.

Jeff negă din cap.

— După ce Rachel a urcat, am văzut-o pe Linda mergînd pe coridor. Iar Rachel nu s-a mai întors. A scăpat cu fața curată.

— Ești sigur de asta?

— Sigur că sînt! se răsti Jeff. Nu crezi că-mi dau seama cît de important e?

— Scuze!

Era evident că atinsesem un punct sensibil. Lui Jeff nu-i plăcea să i se pună cuvîntul la îndoială. Probabil că ieșise ca o furtună de la numeroase întîlniri ale Socialiștilor Militanți, după ce vreunui tovarăș i se năzărise să conteste interpretarea propusă de el în legătură cu definiția hegemoniei dată de Engels.

Se calmă și-mi explică:

— Îmi amintesc foarte bine, pentru că, din spate, avusesem impresia că e Lesley. Știi tu, sînt aproape la fel de înalte, amîndouă blonde... Apoi, Linda s-a întors să se uite la unul dintre afișele de pe perete și i-am văzut fața. Ea era, n-am nici un dubiu.

M-am uitat lung la el. Pînă în clipa asta, întrebarea cine era ucigașul nu fusese în prim-plan în mintea mea. Dar acum, se vedea de la o poștă că persoana cu cele mai puternice motive s-o omoare pe Linda era Lesley însăși.

— E imposibil să fi fost Lesley, nu? am întrebat eu cu teamă.

De fapt, aș fi preferat să nu fi fost nimeni, dar din moment ce Linda nu alesese să se sinucidă în felul acela...

— Nu, sigur nu. Pe ea n-am văzut-o deloc. În plus, chiar dacă Lesley ar fi coborît fără ca

eu s-o văd – ceea ce e greu de crezut –, n-ar fi avut cum să se întoarcă la etaj. Am stat tot timpul în birou, iar tu și Lou erați sus, corect? Ai fi văzut-o, chiar dacă mie mi-ar fi scăpat.

Am dat ferm din cap, în timp ce creierul meu trecea rapid în revistă numele pe care le amintise Jeff. Fliss, Brian, Naomi, Jeff, Derek. Într-adevăr, lista suspectilor nu era prea lungă...

8

— Nimeni, zise Lou cu fermitate, n-o să mă convingă că Derek i-a zdrobit fața femeii ăleia.

— Cine crezi că a fost, Lou? am întrebat eu, aplecându-mă spre ea.

— Nu asta e ideea, ne întrerupse nerăbdătoare Rachel. Ce ne interesează pe noi în clipa asta este faptul că polițiștii sînt convinși că Derek e vinovatul. În mintea lor, ei au tras deja concluzia asta – el e negru și are o prietenă albă. Or să cadă de acord că Linda și Derek se certau și că el a lovit-o.

— Dacă Derek ar fi avut intenția s-o rănească pe Linda, n-ar fi fost nevoie s-o lovească peste față cu o ganteră pentru a-și atinge scopul, am observat eu. Cu un singur pumn, poate să facă KO pe aproape oricine. Dacă a folosit gantera, asta înseamnă, cred eu, că intenția lui era s-o ucidă.

— Dar noi nu credem că a fost *într-adevăr* Derek, spuse Lou.

— Îl știu de mult timp, zise Rachel, iar ochii ei frumoși erau tulburați. Am crescut în

aceeași zonă. E imposibil ca el să facă vreo-dată așa ceva.

Am încercat să mi-l imaginez pe Derek, un tip uriaș, degajat și care evită încurcăturile, devenind suficient de furios pe Linda ca să ia o ganteră și s-o lovească peste față. Nu, era imposibil. Derek nu era violent; instinctul îi dicta mai degrabă să fugă de o situație de îndată ce se isca vreun conflict. Dacă Linda ar fi început un scandal, el și-ar fi luat pur și simplu lucrurile, ar fi părăsit sala și ar fi lăsat-o să fiarbă în suc propriu, așa cum procedase după ședința în care ea îl prinsese în flagrant, cu mîna pe fundul lui Lesley.

— Ne temem, continuă Rachel, că polițiștii se vor fi convins deja că Derek e ucigașul și nu vor mai ancheta pe nimeni altcineva.

M-am uitat atent la ea.

— De fapt, ce dovezi au? Sînt suficiente ca să-l aresteze?

— Ei știu că Derek și Linda nu se înțelegeau prea bine în ultima vreme.

— Știu și motivul?

— Bănuiesc că da. Să sperăm că n-or s-o interogheze pe idioata aia de Lesley, pentru că sigur va face lucrurile să pară chiar mai rele decît erau, ca să-și dea importanță.

— Or să discute cu toată lumea, zise Lou. Nu-s proști.

— Totuși, ăsta nu e un motiv suficient, am susținut eu, iar Rachel mă privi cu milă.

— Nu-i chiar atît de greu să convingi niște albi că negrii nu-și pot controla pornirile, Sam.

Or să spună că a fost o ceartă și că lui i-a sărit muștarul.

— Doamne.

M-am așezat la loc și am început să mă gândesc serios. Eram toate trei strînse în apartamentul lui Rachel, pentru un miniconsiliu de război. Afară era o zi superbă; razele soarelui se revărsau prin ferestrele imense din spatele meu, învăluind măsuța de cafea într-o strălucire aurie și înveselind canapeaua roșie. Nu se vedeau decît cîteva fire de praf în lumină, mărturia că Rachel era o gospodină desăvîrșită. Ea și Lou fumau, chiar și eu simțindu-mă tentată să cer o țigară. Se vedea că sîntem încordate.

Cuvintele lui Rachel atinseseră un punct sensibil; cînd mă sunase și mă rugase să dau pe la ea, avusesem impresia că ea și Lou dramatizau excesiv situația. Dar acum, înțelegeam pentru prima dată de ce luau lucrurile atît de în serios. Nu era greu să-ți imaginezi cum un procuror avea să-l pună pe Derek în boxa martorilor și cum va încerca să-l întărească, pentru a le arăta membrilor juriului cît de înalt și de solid e, citind apoi cu voce tare cît cîntărea Linda și ce înălțime avea. Ca și culoarea pielii acesteia. Rachel avea dreptate.

— Cu cine avem de-a face, de fapt? am spus eu într-un tîrziu. Brian și Fliss nu mi se par suspecti, doar dacă nu cumva unul dintre ei a omorît-o pe Linda ca să se asigure că planurile acesteia în legătură cu sala nu aveau să fie aprobate de Consiliul local, ceea ce găsesc

că-i un motiv cam șubred. Din cîte observ eu, nu ne mai rămîn decît Jeff și Naomi...

Rachel se mișcă nerăbdătoare în scaun, părăind a n-o interesa speculațiile pe marginea identității ucigașului Lindei. I-am aruncat o privire. Era cu adevărat teribil de încordată. Avea părul strîns la spate, iar alegerea hainelor vădea mai puțină grijă pentru detaliu decît de obicei.

— Rachel, i-am spus eu, dacă nu aflăm cine a fost de fapt și nu spunem asta polițiștilor, cum crezi că l-am putea ajuta altfel pe Derek? Din cîte îmi dau eu seama, nu avem altă cale de a dovedi că e nevinovat.

Lou își mai turnă niște ceai.

— Fata aia, Naomi, era tare furioasă, spuse ea. Nu c-aș vrea să pun paie pe foc...

— Îi plăcea de Derek, am spus eu, amin-tindu-mi brusc de acel crîmpei de conversație pe care-l surprinsesem la baie. Am auzit-o vorbind cu o prietenă de-a ei, cu cîteva zile înainte. Cred că la Derek se referea. Ce căuta ea acolo atunci cînd Linda a fost omorîată, Lou? Naomi încă nu are liber să folosească sala, pentru că nu a parcurs suficiente lecții introductive. Cine să știe mai bine ca mine, căci eu sînt cea care se chinuie s-o facă să-și între în formă? De ce ai lăsat-o să coboare la subsol?

— Zicea că-și uitase ceva în dulap. Dar a stat prea mult ca să fi fost numai asta.

— N-o prea văd atît de plină de entuziasm să ridice greutăți încît să se folosească de șiretlicuri și false pretexte ca să-și atingă

scopul, am răspuns eu sec. Trebuie că îl căuta pe Derek.

— Așa m-am gândit și eu.

— Deci, probabil că l-a găsit. Brian și Fliss declară că lucrau și că n-au văzut nimic, corect?

Amîndoi erau total dependenți de trasul de fiare și puși să-și mărească masa musculară pe cît era posibil. Mai că i-aș fi crezut în stare să stea cu orele, fiecare într-o sală, fără să observe prea multe din cele ce se petreceau în jurul lor.

— Fliss zice că a văzut-o pe Linda întrînd de cîteva ori, spuse Rachel. Se pare că făcea un inventar și își nota starea în care se găsea fiecare obiect. Probabil voia să demonstreze că sala avea nevoie de o groază de reparații și că, în consecință, era nevoie să mărim cotizația cu mai mult decît s-a votat.

— Și Brian?

— La fel, zise Lou, aprinzîndu-și încă o țigară de la mukul celei de dinainte. Spune că Linda a intrat și-a ieșit de vreo două ori. Iar Derek se afla deja acolo cînd a sosit Brian, dar și-a terminat antrenamentul cam după o jumătate de oră și a plecat să facă un duș.

— Deci, nici unul din ei n-a văzut-o pe Naomi, mi-am continuat eu raționamentul. Să presupunem că-l căuta pe Derek și că Linda a prins-o. Are un ochi teribil atunci cînd vine vorba de fetele care se țin după Derek. Știa deja că Naomi îi face ochi dulci și, cînd a găsit-o rătăcind pe la subsol, nu i-o fi fost greu să ghicească ce pune la cale. Apoi, se

ceartă, Naomi o lovește – nu, trebuia să se petreacă totul la toaleta femeilor, pentru că trupul Lindei nu a fost dus acolo ulterior. Nimeni nu ar fi riscat să târască un cadavru pe coridor și să fie observat de Jeff care stătea chiar acolo, în birou.

— Dacă nu cumva e chiar el vinovatul, spuse Rachel de îndată, aplecându-se înainte.

— Jeff o omoară în birou – cu pereții ăia atît de transparenți, ar fi fost cam prea în văzul lumii, nu? am întrebat eu, cîntărindu-i cuvintele. Oricine ar fi putut să vadă ce se petrecea înăuntru. Poate s-a întîmplat în altă parte, dar la asta o să ne mai gîndim... Deci, se uită împrejur, e în regulă, nu e nimeni. O ridică și o duce de-a lungul coridorului. Dar de ce n-o pune în vestiarul femeilor, care e mai aproape? Să zicem că Naomi e înăuntru și, din cauza ei, nu poate face asta. Trîntește trupul în cabina de toaletă, închide ușa și își ia tîlpășița. Dar de ce ar vrea în fond s-o omoare? Dacă nu credem că Brian și Fliss au ucis-o ca să se asigure că sala nu se va privatiza, de ce oare ar fi avut Jeff mai multe motive s-o facă?

— E posibil să fi aflat că ea pune la cale o înțelegere cu Consiliul local, fără știrea noastră? sugeră Rachel, cam fără tragere de inimă.

Ne-am gîndit și la posibilitatea asta.

— Tu n-ai auzit nimic de genul ăsta, nu, Lou? am întrebat eu.

Ea scutură din cap.

— Cu toate astea, nu e exclus. Știm cu toții ce jigodie era, scuzată fie-mi sinceritatea. Ce zi superbă, nu?

Își lăasă puloverul să cadă de pe umeri, pentru ca soarele să-i încălzească în voie.

— Îmi dați o țigară? am întrebat eu, cedînd în cele din urmă.

Nici măcar nu-mi prea place să fumez. Să zicem că la mijloc e presiunea tăcută a anturajului.

— Îmi place ideea că a fost Naomi, am continuat. Și nu doar din pricina mitocăniei ei, ci pentru că a avut un motiv și prilejul să o facă. Să recunoaștem, e mult mai probabil să fi fost o femeie, avînd în vedere că totul s-a petrecut în toaleta doamnelor.

— Nu și dacă se dovedește că a fost tîrîță acolo, sublinie Rachel.

— Slabe șanse. Ar fi fost prea riscant. Și ce ziceți de ganteră? Asta mă interesează pe mine. Ea indică faptul că crima a fost premeditată. Dacă nu cumva a fost Jeff, căci în birou sînt cîteva gantere de rezervă și mă gîndesc că, la furie, ar fi putut să pună mîna pe una și s-o trăsnească pe Linda. Desigur, în cazul ăsta, a lăsat-o lîngă cadavru ca să nu cumva să trădeze locul de unde provenea obiectul. Sau, dacă a fost Fliss sau Brian, probabil că ar fi omorît-o în sală și apoi ar fi fost nevoiți să mute cadavrul pentru a scăpa de acuzații. Dar revenim la aceleași obiecții: în ce-l privește pe Jeff, biroul e un loc prea expus pentru a se comite o crimă. Iar Fliss și Brian ar fi fost oricare în pericol de a fi zăriți

de Jeff. În cazul lui Brian, el ar fi trebuit să se asigure și că nu va fi văzut ieșind din toaleta femeilor, căci Jeff l-ar fi putut observa și i s-ar fi părut bizar.

— S-ar fi putut întâmpla totul într-o criză de furie, fără nimic planificat, sugeră Rachel, cel care a comis crima fiind apoi nevoit să se debaraseze cumva de cadavru.

— Toată vorbăria asta despre cine ce motiv avea, spuse Lou cu năduf. Nu cred că are nici o legătură cu planurile pentru sală. Aș pune pariu că Linda, cu limba aia a ei ascuțită, o fi jignit tare rău pe careva și persoana și-a ieșit din minți.

A privit spre noi.

— Știți, ea chiar se pricepea să facă glume sarcastice pe seama oamenilor. Le cunoștea punctele sensibile și nu pierdea prilejul să lovească unde doare. Aș jura că despre așa ceva e vorba și aici. A înfuriat pe cineva atît de tare, încît persoana a lovit-o ca să-i închidă gura. Și-o fi ieșit din minți... pur și simplu.

* * *

În timp ce mă întorceam acasă cu mașina, chipurile celor cinci care fuseseră la subsolul sălii plutiră, unul cîte unul, pe dinaintea ochilor mei. Eram de acord cu Lou și Rachel. Nu puteam crede că ucigașul era Derek. Nu-l vedeam lovind pe nimeni, cu atît mai puțin o femeie pe jumătate cît el, și cu siguranță nu-l vedeam făcînd asta cu o ganteră în mînă, căci

ar fi fost conștient de prăpădul pe care l-ar fi cauzat.

Derek nu-mi era prieten și nu puteam pretinde că îi cunoșteam foarte bine firea. Dar, de când eram eu la sală, abia dacă îl auzisem vreodată ridicînd glasul, nemaivorbind de faptul că nu arătase nici cel mai mic semn că ar fi violent. Sigur că unii oameni se educă în așa fel, încît nici nu dau de bănuît că ar avea un astfel de potențial, pînă în clipa în care izbucnesc. Derek, însă, nu lăsase să se întrevadă nici o pornire pe care ar fi trebuit să se gîndească măcar să o controleze.

Dar Fliss? Din nou, șansele mi se păreau a fi infime. O respectam foarte mult pe Fliss; își trăia viața după legile proprii și nu permitea nimănui să se amestece. Fire încăpățînat de independentă, Fliss avea o tarabă în piața Camden, unde lunea, miercurea, vinerea și în weekend vindea tot soiul de curiozități și obiecte vechi. Trecusem pe lîngă ea de vreo cîteva ori și afacerile nu păreau a-i merge rău. Oricît mă străduiam, tot nu-mi venea în minte vreun motiv plauzibil pentru care ea ar fi dorit s-o omoare pe Linda. Deși știam că era complet împotriva eventualelor îmbunătățiri și adăugiri de la sală, nu mi-o puteam închipui comițînd o crimă pentru a menține Sala de gimnastică și Centrul de recreere Chalk Farm în starea de neprihănire de acum, nepătate de atingerea murdară a economiei de piață. Chiar dacă ar fi prins de veste că Linda și vreo cîteva dintre consilieri complotau pentru a forța aplicarea planului

propus de ea la început, reacția lui Fliss ar fi fost mai degrabă aceea de a organiza o acțiune de protest, nu de a-i zdrobi capul Lindei. Era o femeie cu multă minte.

De asemenea, nu vedeam cum i s-ar fi putut aplica lui Fliss sugestia făcută de Lou, anume că ucigașul nu mai suportase bătaia de joc a Lindei. Dintre toți cei care fuseseră la subsol în momentul în care aceasta fusese omorâtă, Fliss îmi părea cel mai puțin înclinată să-și piardă cumpătul. Dacă Linda ar fi încercat să o scoată din pepeni, sînt convinsă că Fliss ar fi tratat-o cu un „du-te-n mă-ta“, după care și-ar fi văzut de trasul de fiare.

Din ambele puncte de vedere, Jeff era un candidat mult mai credibil la statutul de ucigaș. Deși era greu să consideri planurile Lindei în legătură cu sala drept motiv de crimă, nu se putea nega faptul că Jeff părea a fi persoana care nutrea cele mai ostile sentimente. Mi-i imaginam fără nici un efort prinși într-o ceartă violentă; Linda îl învinuise cu siguranță pentru că făcuse tot posibilul să-i pună bețe în roate și nu mă îndoiam că resentimentele ei erau de ajuns de puternice ca să o determine să-i dea cîteva lovituri urîte sub centură. Jeff ar fi fost simțitor la așa ceva. Fiind o fire sensibilă, nu era nevoie de un efort deosebit pentru a-l enerva. În plus, în birou existau niște gantere, așezate foarte la îndemînă pentru cazul în care i-ar fi sărit țandăra.

Dacă lucrurile stăteau așa, ceea ce mă frapa cel mai tare era faptul că se deranjase

să spună adevărul, dîndu-ne mie și lui Rachel un alibi. Ar fi fost mai indicat să nu facă pe nimeni scăpat, păstrînd cercul suspectilor cît mai larg. Îl bănuisem dintotdeauna că era mort după Rachel, dar pe mine de ce m-ar fi ajutat? Asta însemna că era nevinovat, concluzie pe care ezitam să o trag, căci posibilitățile ca el să o fi omorît erau extrem de mari.

Pentru Lou și Rachel, singura persoană care părea și mai vinovată decît Jeff era Naomi. Dar de unde să fi luat Naomi gantera? Fliss ar fi văzut-o dacă ar fi intrat în sală. În plus, trebuia să fii chiar mai prost decît Naomi – deși poate că o supraestimam – ca să plănuiești uciderea cuiva într-un subsol unde nu puteai ajunge decît printr-o singură cale de acces și într-un moment atît de liniștit al zilei încît practic oricine te-ar fi putut observa venind și plecînd. Chiar dacă Jeff nu s-ar fi aflat în birou, Lou era oricum la etaj, iar ei nu îi scapă niciodată nimic.

Mi-am parcat dubița – un Ford Escort cam bușit și la care țineam foarte mult, în ciuda aspectului părăginit – în fața garsonierei și-am coborît încet, în creierul meu derulîndu-se încă tot soiul de idei și scenarii. Ce bine că era joi. A doua zi piața Camden avea să vuiască precum un stup de albine, iar eu voi avea ocazia de a-mi pune în aplicare planul.

9

Cînd m-am trezit a doua zi de dimineață, mi-a fost foarte greu să-mi dau seama cum era vremea afară. După cum am mai explicat, lumina soarelui ajungea la mine numai după ce era filtrată de straturile groase și întărite, vechi de secole, de funingine industrială și găinaț de porumbel, care se încăpățîneau să rămîină pe luminatoare. Aveam vreo două ferestre, dar acestea se aflau la cam patru metri și jumătate de la sol și erau la fel de jengoase. Mi-am mai făcut un nod la o batistă imaginară, ca să nu uit să o sun pe Janey în legătură cu problema porumbeilor.

Cum stăteam întinsă în pat, unul dintre luminatoare se afla chiar deasupra mea. Acesta era motivul pentru care construisem aici platforma-dormitor și pusesem salteaua în locul în care era : îmi plăcea să stau în pat și să mă uit la cer, chiar dacă în prezent nu-l prea puteam distinge din cauza straturilor groase și întărite de... etc. Cu toate acestea, adoram să fiu în culcuș într-o noapte ploioasă și să ascult ropotul picăturilor pe geamul de deasupra, ghemuită în siguranță și la căldurică,

sub muntele de pilote. Neajunsul era că, atunci cînd mă trezeam, răpăitul ploii era suficient de deprimant ca să mă facă să-mi trag păturile peste cap și să mă reîntorc la somn.

Cel puțin, astăzi încă nu ploua. Primăvara timpurie în Londra oferă o vastă selecție de fenomene meteo, cu schimbări cam la fiecare treizeci de minute; în consecință, efortul matinal de a te hotărî cu ce să te îmbraci e o încercare de a anticipa toate posibilitățile. Planurile pe care le aveam pentru ziua respectivă presupuneau purtarea unor haine cît mai călduroase, astfel că mi-am pus un *body* cu mîneci lungi și pantalonii de piele, pe sub care, pentru o izolație suplimentară, mi-am tras o pereche de colanți, prea zdrențuiți ca să poată fi purtați la vedere, dar nu suficient pentru a fi aruncați. Am mai luat și un pulover uriaș, cu glugă, o vestă matlasată, două perechi de șosete și ghetele de munte Doc Martens. În punctul ăsta, ajunsesem deja să arăt ca mascota de la Michelin și de-abia am reușit să cobor scara spre „parterul” garsonierei. Am luat asta drept un semn bun. Dup-aia am avut nevoie la budă și a trebuit să trag iarăși toate fermoarele și să desfac capsele.

Cînd am ajuns în piața Camden, se făcuse 11 jumătate. Am parcat dubița pe o stradă lăturalnică, unde știam că nu va fi atacată de bandele prădalnice ale polițailor de la circulație (cred că, mai nou, Consiliul local îi crește printre lupi, ca să fie cît mai feroce) și am

pornit-o agale înapoi, către zona unde piața se înghesuia în jurul stăvilărilor Lock. Din motive cunoscute doar de ele, magazinele înșirate de-a lungul străzii principale se hotărâseră să se specializeze exclusiv în vânzarea ghetelor. Practic, toate perechile expuse erau negre cu cataramă de argint, dar nu era greu să le deosebești pe cele cu tocuri și vîrfuri ascuțite preferate de adepții stilului *goth* de cele greoaie, purtate mai ales de punkiști și de cei care ascultă *indie*. Mai erau și unele perechi din lac verde aprins sau roșu, destinate pasămite clovnilor de circ și vedetelor de muzică pop.

Am intrat într-o doară în magazinul de unde îmi luasem cerceșii de argint. Chiar și la ora aceasta destul de matinală, era plin ochi de clienți cu părul negru vopsit și unghii verzi, care inspectau stativele de care atârnavă haine din materiale sintetice, cu o crăpătură la spate legată cu șireturi, prin care trebuia să se vadă pielea de un alb cadaveric. Unele dintre ele (de haine vorbesc) erau destul de drăguțe. M-am uitat la niște inele, dar erau atît de multe că era imposibil să alegi. În spatele meu bîntuia un vânzător îmbrăcat într-un kilt lung pînă la gambe și un tricou cu Cure, dar nu voiam să-i cer ajutorul. În nas purta unul din acei cercei care străpung țesutul dintre nări și atîrnă peste buza de sus; îmi place să mă consider o persoană suficient de destupată la minte, dar ultima dată cînd dădusem pe aici, tipul se oferise să-mi arate toate celelalte locuri prin care

avea *piercing*-uri și mi-a fost extrem de dificil să-l refuz politicos, dar fără să par pudibondă.

În interior, era menținut un întuneric de peșteră pentru a-i îmbuna pe clienții mai vampirici, așa că m-am trezit clipind des când am ieșit iarăși la lumina zilei. La magazinul de alături aveau o uriașă lampă decorativă în formă de rachetă, prin care părea că iese lavă roșie cu bule albastre și la care rîvneam de multă vreme, așa că am trecut glonț pe lângă el, ca să nu cad în ispită, și mi-am croit drum încet de-a lungul trotuarului mărginit de felurite stative cu ghete, ochelari de soare și tricouri. Îmi era dor de prăvăliile cu haine second-hand, care se închiseseră de curînd din cauza chiriilor mai mari plătite de magazinele de ghete. Dar Camden nu mai era ca pe vremuri încă de cînd demolaseră majoritatea clădirilor vechi din jurul stăvilarului și construiseră o piață acoperită nouă-nouță, o adevărată fantezie victoriană, cu scări din metal vopsite în verde. Neîndoielnic că turiștii preferau varianta asta, ceea ce reprezintă cea mai severă critică pe care o poți aduce oricărei înnoiri.

Am trecut strada și-am rămas în picioare la capătul podului, admirînd priveliștea de pe canal. Apa era la fel de stătută și de verzui-uleioasă ca de obicei. Vara, oamenii veneau cu băuturile de la bar și se plimbau de-a lungul brațelor stăvilarului, pentru a se așeza apoi la soare, cu apa plină de alge lipăind în jurul lor, privind la artiștii stradali care jonglau sau înghițeau cam stîngaci flăcări pe

cărarea pe care odinioară mergeau animalele de povară ce trăgeau ambarcațiunile de pe canal. Inevitabil, unii spectatori se îmbătau și cădeau. Nu cred că se înecase vreodată cineva, dar, după doar cinci minute petrecute în apa aia, probabil că te puteai aștepta să te pricopsești cu mai multe boli decît există în toată India.

În mijlocul acestei zone a pieței se afla o veche dană de acostare pentru vapoarele de pe canal, iar tarabele erau așezate în jurul ei în formă de potcoavă. Pe aici domnea o puternică atmosferă hippy, datorată cănilor grele și pictate manual cu stele și mutrițe zîmbitoare, clopoțelilor de vînt, care te aduceau în pragul unei crize de nervi după cîteva ore și tuturor articolelor de îmbrăcăminte vopsite manual, făcute din diverse bucățele. Erau o mulțime de cercei incrustați cu turcoaze și pulovere de lînă oribile, de culoarea deșeurilor industriale. Am parcurs sectorul în grabă, pentru că sînt alergică la așa ceva. În mijlocul potcoavei se găsea o tarabă cu pălării, unde îmi cheltuisem și așa destui bani, alături de o alta, unde se vindeau niște ceasuri de argint demodate și unde numai nehotărîrea m-a împiedicat să cheltuiesc o grămadă de bani. Dincolo de aceasta era o arcadă, iar după ea, pe partea dreaptă și-ntr-un loc adăpostit, se afla taraba pe care o căutasem.

Fliss își aranjase marfa foarte bine. Obiectele mai mari se deschideau în două jumătăți de cerc pe suprafața tarabei, astfel încît, odată ce te opreai ca să te uiți la ceva ce-ți

atrăsese atenția, te trezeai înconjurat de zeci de lucruri tentante. Una dintre jumătățile de cerc era alcătuită dintr-o grămadă de valize vechi din piele, atent poziționate și aranjate pe principiul dominoului, valiza de lîngă mine fiind plină de etichete pentru bagaje de pe vremea potopului. Parcă ar fi ieșit direct dintr-un film mut. Deasupra ei erau două radiouri de bachelită, în stare excelentă.

Fliss se sprijinea de zidul de piatră din spatele ei, sorbind dintr-un pahar de polistiren care dădea impresia că este alegerea preferată a celor mai mulți proprietari de tarabe.

— Salut, Sam, îmi zise ea laconic, nepărînd deloc surprinsă să mă vadă.

De regulă, Fliss nu-și prea exterioriza sentimentele. Presupun că asta ar fi prea fe-meiesc.

— Îmi place teribil marfa ta, am spus eu, fascinată pe moment de o oglindă de argint cu mîner, pe spatele căreia erau niște inițiale minuțios gravate. De unde provin toate lucrurile astea?

— Merg pe la piețele dealerilor – Bermondsey, Greenwich, zise Fliss, dînd din umeri. Dar marfa se tot scumpește. O iau cu mașina pe la magazinele de vechituri, la cele second-hand, la cele ale organizațiilor de caritate. Ai fi surprinsă cîte poți găsi prin locurile astea.

— Vine și Andy cu tine?

— Cînd poate. Dar el e mai tot timpul la muncă.

Am ridicat o cutiuță de lemn sculptat.

— Și asta e drăguță. Pariez că ai acasă un adevărat cufăr al comorilor.

În mod total neașteptat, Fliss zîmbi. N-o văzusem aproape niciodată zîmbind; asta o făcea să pară mai tânără și mai frumoasă.

— E OK, răspunse ea aspru. Tare greu e să te desparți de lucruri, știi? Pun marfa pe tarabă și sper că n-o să se vîndă. O tîmpenie.

— Ah, nu, înțeleg perfect, am zis eu, lăsînd jos cutia, dar fără tragere de inimă. Tocmai voiam să-mi iau o brișă, am spus ca din întîmplare. Vrei și tu?

— Sigur. Mersi.

De la cel mai apropiat chioșc hippy cu mîncare, am cumpărat două felii de prăjitură cu morcovi și stafide, pe care le-am luat cu mine, înfășurate în șervețele de hîrtie. I-am dat una lui Fliss și-am început să mănînc din cealaltă. Cam exagerată rețeta. Prea multă făină organică.

— Ia niște cafea, dacă vrei, mă invită Fliss, indicînd spre termosul ei.

— Mersi.

Mi-am turnat un pahar. Un cuplu elegant îmbrăcat se opriase lîngă tarabă și se uita cu atenție la valizele de piele.

— Te-au ținut pînă tîrziu polițiștii? am întrebat aproape în șoaptă, ca să nu creadă cei doi că Fliss se aproviziona cu obiecte furate.

Ea ridică din umeri, sorbindu-și cafeaua. Am observat că paharul ei avea un capac de plastic, prin care făcuse o mică gaură ca să poată bea. Asta era o metodă de a ține cafeaua

fierbinte cît mai mult timp. Cînd stai în frig cîte opt ore pe zi, fiecare secundă contează. Oricît de bine mă simţeam cu toate straturile de haine pe care le îmbrăcasem, tot îmi amorţiseră nasul şi urechile.

— N-a fost prea rău, zise ea. N-am avut multe de spus. Am fost în sală tot timpul. Am ieşit doar cînd a început agitaţia. Nu-mi amintesc cînd a intrat ultima dată Linda. Nu mă uit la ceas cînd mă antrenez. N-are rost. Aşa că nu prea le-am fost de ajutor.

— Cînd ai coborît tu, Jeff era deja în birou?
Fliss încuviinţă din cap.

— Scria o ciornă de petiţie în legătură cu sala. M-am gîndit că-i cam devreme. Chestiile de genul ăsta se pot întoarce împotriva ta, dacă nu le faci la timpul lor.

— I-ai spus şi lui asta?

Fliss încuviinţă din nou. Nu era omul care să facă risipă inutilă de vorbe.

— Fără folos, însă. El şi Linda nu s-au avut niciodată bine. De-abia aştepta el să-i pună beţe în roate. Proastă strategie.

— Mă scuzaţi, spuse bărbatul, mi-aţi putea spune ce preţ are valiza asta?

L-am înjurat în minte.

— Preţurile sînt pe mînere.

— Ah, da. Mersi.

Fliss se întoarce din nou spre mine.

— Ziceai că..., am început eu.

— Şi dacă am cumpăra două? Ştiţi, ca să avem o pereche, adăugă bărbatul, pentru cazul în care Fliss n-ar fi priceput ce voia să spună.

Omul purta o haină veche de tweed și avea o bărbie foarte mică.

— Adică... am avea vreo reducere?

Fliss scutură din cap.

— Nu la două. La trei, poate.

Cei doi ținură un mic sfat și apoi au făcut o ofertă pentru două valize de mărime medie și o poșetă-pudrieră. Fliss a fost de acord să le facă o reducere de cinci lire.

— Sînt grele, zise ea. Piele de cea mai bună calitate. Nu-s prea nimerite pentru zboruri.

Avea nota 10 de la mine pentru conștiințiozitate.

— Ah, dar nu sînt chiar pentru *călătorii*, spuse femeia, deschizînd pentru prima dată gura și lăsînd să se audă o voce studiată.

Părul îi era legat la spate cu o fișie de catifea, ca acelea purtate de școlărițe. Altă blondă. Tare aș fi vrut să știu cum să-mi afișez disprețul.

— Ne-am gîndit că ar fi perfecte pentru weekenduri la țară. Știți, vara, cu capota mașinii lăsată. Vor arăta splendid pe scaunul din spate.

Fliss ridică din umeri și le numără restul. Tînărul îndesă poșeta-pudrieră într-una din valize, apoi le luă în cîte o mînă și se clătină ușor. Femeia își puse mîna pe brațul lui; credeam că intenționa să-l ajute.

— Poate n-ar trebui să le duci pe toate odată, Julian. Gîndește-te la spatele tău.

— Vi le duc eu, se oferi Fliss.

Îi luă valizele din mînă de parcă ar fi fost niște gentuțe, și bărbatul păru impresionat în timp ce femeia privea dezaprobator.

— Stai tu cu ochii pe tarabă, Sam?

— Sigur.

Și-a făcut loc cu umerii prin mulțime, urmată de cei doi cumpărători. Aș fi scotocit prin geanta ei cât lipsea, căutînd cel mai mic indiciu care s-o incrimineze, dar, desigur, avînd în vedere că era vorba despre Fliss, nu exista nici o geantă. Avea doar un portofel mai mare, atașat ca un marsupiu de corpul ei.

— Ce dobitoci, spuse ea cu nepăsare cînd reveni.

Scoase un mic pieptene din buzunarul pantalonilor și-și rearanjă părul, care era deja dat atent cu briantină. Părea să fi fost un reflex automat, deprins de prin filmele anilor '50.

Mă gîndisem că va fi greu să reîntorc conversația spre punctul interesant la care ajunsese mai devreme, dar, spre surprinderea mea, Fliss a părut fericită să se angajeze într-o discuție pe care, dacă aș fi avut-o cu altcineva, aș fi catalogat-o drept bîrfă. Poate că cele peste o sută de lire încasate de curînd o ajutaseră să se mai relaxeze. Asupra mea sigur ar fi avut efectul ăsta.

— Mi-a părut rău de Linda, spuse ea pe neașteptate.

Stătea cu mîinile înfîpte în buzunare și cu un picior sprijinit de zidul din spate.

— Foarte nesigură. Dar ambițioasă. Disperată să fie directoarea sălii, însă cînd i s-a dat funcția, s-a speriat. Sigur, se pricepea, era bună la ce făcea. Dar era supărată că nu fusese la facultate, a plecat din școală de

mică. Nici muncă de birou nu făcuse vreodată. Credea că lumea o s-o disprețuiască.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu mi-aș fi dat seama nici într-o mie de ani. Părea atît de încrezătoare în propriile forțe, de parcă ar fi fost toată viața în slujba asta.

Fliss negă cu o mișcare a capului.

— Doar de un an sau doi. Venise la sală cu vreo doi ani mai înainte. Învăța repede. Făcea pe șefa cu toată lumea ca să pară dură. Dar la muncă trăgea ca o sclavă, iar Derek își bătea joc de ea. Ar fi trebuit să-i dea papucii.

— E o partidă bună, am obiectat eu.

— Atunci ar fi trebuit să-l aducă înapoi la ea. Se epuiza încercînd să le țină pe toate fetițele alea departe de el. Nu merita deranjul și supărarea.

Ne mai turnă puțină cafea.

— De asta se împungea mereu cu Jeff. Îi ura pe cei care o provocau. Am înțeles ideea, voia să fie liniște. Dar Jeff venea mereu cu sugestii de schimbări. Ea credea că era ceva personal. Nu pricepea că Jeff ar fi făcut d-astea oricui era la conducere. M-am străduit să-i explic asta, dar nu voia să mă asculte. Făcea tot posibilul să se răzbune pe el. Îi submina încrederea, arătînd că lecțiile lui Derek erau mult mai căutate. Îl tot întreba dacă mai bea amestecurile alea cu lapte. Știi tu, suplimentele de proteine. Niște prostii. Măcar nu erau steroizi. Avem deja destui d-ăștia p-acolo.

Am aprobat-o din cap.

— Dar asta nu ar fi suficient ca să-l determine s-o ucidă, nu-i așa?

Luată prin surprindere, Fliss se holbă năucită la mine.

— Ei bine, cineva a făcut-o, Fliss. N-am fost eu și sînt convinsă că nici tu n-ai fost.

Nu părea să dea o para chioară pe această ultimă remarcă.

— Păi, nici Derek n-a fost. Îl știu de-un car de ani. N-ar omorî nici o muscă.

— Mai rămîn Brian, Jeff și Naomi.

— Fătuca aia n-are ce căuta la o sală din capul locului, spuse Fliss și se încruntă. Își pierde vremea degeaba.

— Dar crezi că...

— Nu cred nimic, zise ea pe un ton neutru. Nu-i treaba mea.

Se uită foarte lung la mine. Dacă voia, putea să arate foarte impunător.

— Și nici a ta, Sam. În locul tău, aș fi precaută.

Am deschis gura, dar ea mi-o luă înainte.

— Prețurile sînt dedesubt, îi spuse unei fete care se uita la radiourile de bachelită. Sînt toate originale. Întoarce-l, dacă vrei.

Se îndreptă către fată, așa că nu mi-a fost greu să ghicesc că discuția se încheiase.

* * *

M-am întors la pas în Camden Town, simțindu-mă relativ mulțumită de ceea ce-mi spusese Fliss. Nu dovedea mare lucru, dar, dacă ar fi avut vreo informație ceva mai concretă, poliția ar fi fost deja la curent cu ea. Nu mă așteptasem s-o prind cu garda jos,

căci era tipul de persoană care se gîndește dinainte la ce urmează să spună și abia apoi deschide gura. Probele împotriva lui Jeff deveneau tot mai solide. Eram fericită pentru că și Fliss îl considera pe Derek nevinovat. Mă distra joaca de-a detectivul, dar era mai plăcut să simt că astfel îndeplineam o datorie publică și nu prindeam din zbor orice ocazie de a-mi băga nasul unde nu-mi fierbea oala.

Am intrat în piața acoperită ca să arunc o privire la tarabele cu haine second-hand, deși, dacă ar fi fost weekend, ar fi fost mult mai multe. Aici, lumea își atîrna marfa pe barele lungi care împînzeau spațiul ca o rețea, dîndu-ți senzația că te afli într-un labirint. Una dintre plăceri era să te streкори printre stative, neștiind ce comori ar putea să-ți răsară în drum de îndată ce treceai colțul.

Tipul de la care îmi luasem haina din imitație de leopard nu se zărea pe nicăieri. Mai bine; n-aveam cine știe ce bani de cheltuială. O melodie a celor de la Pearl Jam urla din două boxe gigantice fixate de o tarabă unde se vindeau versiuni piratate ale unor albume nelansate încă și înregistrări ilegale ale concertelor *live*, toate împachetate în cutii fluorescente nefiresc de strălucitoare. Dinspre ghereta cu mîncare adia aroma tentantă de *samosa*¹

1. *Samosa* este o gustare foarte obișnuită în Asia de Sud, în țări precum India, Pakistan, Nepal sau Bangladesh. În general, ea constă dintr-o crustă de cocă prăjită, de formă triunghiulară, umplută cu ceapă, cartofi, coriandru proaspăt și brînză, dar mai poate conține carne și pește.

și burgeri vegetali, fără de care atmosfera din Camden ar fi fost lipsită de un element esențial. Am răscolit prin câteva tarabe și am cedat nurilor unei fuste mini argintii, care dădea semne că se va desface în bucăți după două, trei purtări. Pentru șase lire cincizeci, nici nu puteam cere mai mult.

Peste tot erau cojoace din piele de oaie. Trebuie că erau ultimul răcnet în materie de modă. M-am strecurat de-a lungul mai multor stative care făceau ca locul să ia aspectul și mirosul unui bazar afgan tradițional dintr-un cartier sărac al Kabulului, chinuindu-mă să nu mă ating de ele ca să nu mă molipsesc și eu. Ieșind pe neașteptate în stradă, m-am trezit față în față cu o tânără care își făcea de lucru cu reverul unei haine lungi pînă la pămînt și groaznic de urîte. Și-a ridicat ochii spre mine și a tresărit cînd m-a recunoscut.

— O, sal'tare, îmi zise.

Am știut de-ndată că era prietena celulitică a lui Naomi.

Nu vreau să-mi bat joc de oamenii care au celulită ; nici eu nu sînt imună la efectele ei negative. Dar, din moment ce nu o întîlnisem decît o singură dată, anume cînd era goală puşcă la duşuri, spălîndu-şi fundul cu buretele, urmele persistente de pe pielea ei erau trăsăturile principale după care o ţineam minte.

Nu vădea nici un semn de jenă. Poate că uitase întîmplarea.

— Te-am văzut pe la sală, zise ea. Tu trebuie să fii Sam. Eşti instructoare la greutăţi, nu ?

— Aşa e.

— Eu-s Cath. Amica mea, Nayo – Naomi – a fost la unul dintre cursurile tale. A zis că nu s-a mai putut mişca o săptămîină după aia.

— Întotdeauna e greu la început...

— Ah, nu-ţi face griji. Ea exagerează mereu. Eu ştiu mai bine ca oricine, pentru că e cea mai bună prietenă a mea. Eu am convins-o să vină la sală.

Cath avea o figură lunguiaţă şi ascuţită, cu o urmă de lovitură pe nas. Nu era machiată,

iar genele și sprîncenele păreau niște umbre vagi, maro deschis, lăsate pe pielea albă. Își făcuse cărare pe mijloc și își împletise părul în două cozi, legate la capete cu panglici. Înfațișarea de fetiță e la mare modă anul ăsta. Cu toate astea, în cazul ei nu mi se părea a fi doar o costumație: nu arăta a fi trecut cu mult de douăzeci de ani, iar după corpul micuț și subțirel, ai fi zis că-i chiar adolescentă. Nu se îmbrăcase prea gros, cu un tricouaș intrat la apă, care-i făcea sînii să arate mici, o pereche de blugi largi și o haină tricotată, la baza gîtului și scurtuță. Poate că era dintre aceia care nu simt frigul.

— E groaznic ce i s-a întîmplat tipei ăleia, Linda, nu? continuă ea. Ieri-seară, polițiștii s-au dus la Naomi acasă s-o interogheze.

— Chiar așa?

— Mda. Erau doi. Se pare că Naomi era la subsol cînd a fost omorîta Linda, corect?

Ochii îi scăpărau, arătînd teribil de încîntată la gîndul că avea o prietenă implicată în anchetarea unei crime. M-am hotărît s-o impresionez cu propria mea felie însîngerată de glorie.

— Eu am descoperit cadavrul, am zis.

M-a uns pe suflet să văd cum îi pică fața.

— Fugi de-aici! exclamă ea. Cum a fost? Naomi n-a aflat prea multe.

— Avea tîmpla zdrobită, am spus eu, cîntîndu-i în strună fără pic de rușine.

— Era mult sînge? întrebă ea cu lăcomie. Prietenul meu cumpără toate revistele în care

se relatează cazuri de crimă. O să fie super-impresionat cînd o să-i povestesc de asta.

— Nu sîngerase prea mult, am dezamăgit-o eu. Cînd am găsit-o, începuse deja să se coaguleze, înțelegi?

— Ah, da! Asta înseamnă că murise de ceva vreme. Stai numai să-i zic lui Darren.

— Sper că polițiștii n-au chinuit-o prea tare pe Naomi, am aruncat eu momeala, simțind că meritam la rîndul meu niște informații.

— Cum adică?

În spatele nostru se învîrteau niște sosii de-ale lui Kurt Cobain, vrînd să ajungă mai aproape de cojoace. Ne-am dat la o parte, ca să le facem loc. Nu păreau genul care să fie deranjat de puțină *eau de oaie*. Îmi făceam griji că întreruperea asta ar fi putut să-i distragă atenția lui Cath de la subiect, dar nu era cazul, căci se uita în continuare la mine, cu aerul că așteaptă lămuriri. Toate persoanele cu care discut ar trebui să aibă prieteni colecționari de reviste cu povești despre crime adevărate.

— Ei bine, ea e una dintre suspecti, am subliniat eu, iar Cath holbă și mai mult ochii. Cel puțin în teorie, am mințit eu puțin. Ca și mine, de altfel.

— Dar de ce ar fi vrut Nayo s-o omoare pe Linda...

Vocea i se pierdu într-o șoaptă, dar, după o pauză, adăugă:

— Sîntem în anii '90, nu? Nu-i dai uneia în cap doar pen' că-ți place de prietenul ei. Ar trebui să fii tare *tu-an-tă*, își încheie ea observația, pe un ton indiferent.

— Te referi la Derek?

Îmi aruncă o privire șireată.

— Păi, Nayo nu-i singura căreia îi place de el, corect? Nu m-aș da nici eu în lături. Și-apoi, toată lumea știe că Derek își face de cap. Trebuie că știa și Linda.

— Nu-i făcea nici o plăcere.

— Ei bine, asta e problema ei, nu?

— Ce ghinion că Naomi a coborât la subsol în după-masa aia, am spus eu, strecurându-mi în voce o notă de mirare încurcată. De fapt, ce căuta acolo? Nu a parcurs suficiente cursuri de greutate ca să poată folosi sala nesupravegheată.

Cath scoase un sunet de dezaprobare:

— Vaca aia proastă umbla după Derek. Doar ți-am spus.

— Sper că nu le-a spus și polițiștilor.

— Neah, nici o grijă. Adică, nu e chiar atât de tâmpită, nu? A zis că uitase ceva acolo și se dusese să caute. Noroc că nu i-au cerut ăia să explice de ce era lucrul respectiv în vestiarele bărbaților! chicoti ea ca o școlăriță. Voia să-l prindă cu chiloții în vine. Pariu că asta ar fi o priveriște *grozavă*.

Nu m-am putut abține să nu zîmbesc cu gura pînă la urechi.

— Și-a apucat să vadă ceva?

— Nuș'. Tot ce știi e că s-a întîmplat *ceva*. Dar era puțin necăjită din cauza asta. N-a vrut să-mi zică nimic.

— Am văzut-o urcînd scările, am adăugat eu. Părea foarte furioasă.

— Păi, asta e, dădu ea din umeri. Cred că, știi tu, *n-au* făcut-o. Ar fi nițel cam ca în *Atracție fatală* să ți-o tragi lângă peretele din vestiarul bărbaților, când prietena ta hălăduiește prin apropiere, nu? Dar *ceva, ceva* tot trebuie să fi făcut ei, pricepi? zise ea, oftînd ca cineva trecut prin multe. Naomi e cam toantă în situații d-astea.

Rosti acel „toantă” așa cum o făcuse și mai-nainte, pînă ce cuvîntul se descompuse în trei silabe mustind de dispreț.

— Adică, cu cineva ca Derek, știi care sînt regulile, corect? Are deja o prietenă, care, din întîmplare, e și directoarea sălii. N-o să vrea să facă prea multe valuri, așa-i? Dacă i se oferă ocazia pe tavă, n-o să refuze, dar nu înseamnă nimic nici dacă acceptă. Nayo n-are prea multă minte cînd vine vorba de bărbați. Are impresia că o partidă de sex înseamnă ceva. Ei bine, în multe cazuri asta nu e valabil. Eu tot încerc s-o conving...

Își privi ceasul.

— La dracu', tre' s-o șterg. Îmi iau pauze de prînz prelungite săptămîna asta, dar... cam cît poți s-o lungești?

— Unde lucrezi? am întrebat eu, mergînd alături de ea în direcția stației de metrou.

În ciuda crizei de timp, nu dădea semne că s-ar grăbi.

— La Satins, pe strada principală. Sînt coafeză.

— Serios? Pot să te întreb ceva?

— Da, ce? zise ea, ridicînd din umeri.

— Crezi că ar trebui să-mi decolorez părul?

Cath se opri ca să mă privească.

— Da, de ce nu ? spuse ea. Dar ar trebui să te tunzi.

— Nu-i nimic.

— Aș putea să fac eu asta. Durează ceva. Dup-aia, tot ce-ar trebui să faci e să mai dai din cînd în cînd pe la mine, să-ți vopsești rădăcinile. Să știi că, în ziua de azi, multora le place să aibă rădăcinile în culoarea naturală. Ți-aș putea face o tunsoare scurtă drăguță.

— Atunci, cînd mă hotărăsc, o să trec pe la tine.

— Dacă vrei, ai putea începe doar cu o simplă tunsoare, îmi sugeră ea. Aș putea să-ți aranjez puțin părul.

— Mersi.

— Ne mai vedem.

Mi-a făcut semn cu mîna, apoi a traversat strada. De la distanță, arăta mititică în hainele alea, dar nici pe departe vulnerabilă sau oricum ar mai putea fi descrise fetele scunde și slabe. Avea duritatea unei coarde întinse.

Întrebîndu-mă într-o doară cît să fi fost ora, mi-am privit ceasul. Era 12:40. Păi, nu era prea grav. Abia după aceea mi-am dat seama cu groază că era vineri, iar asta însemna că aveam întîlnire acasă cu Felice Bortshe, peste exact douăzeci de minute.

* * *

Graba mea nebună de a ajunge acasă m-a scutit cel puțin de a-mi mai bate capul cu ce

să mă îmbrac. Abia de-am avut vreme să-mi dau cu niște ruj roșu și creion de ochi înainte să sune la ușă. Sosise la țanc, nici un minut mai târziu. Părerea mea e că nu e bine să fii punctual la o întâlnire. Sau regula asta era valabilă pentru cină? În timp ce-mi puneam cerceii de argint, am traversat garsoniera, făcând greșeala de a mai arunca o ultimă privire în jur. M-am consolată cu gândul că măcar nu erau niscai farfurii împruțite putrezind în chiuvetă. Sau erau? Am rezistat tentației de a da fuga să verific.

— Salut! zise Felice pe cînd trăgeam de ușa masivă.

În costumul acela albastru, cu nasturi aurii și fustă scurtă, pe tocurile înalte și cu una din coafurile acelea electrizate, înfoiată, cu șuvițe și înecată în spumă fixativă, Felice arăta ca o figurantă din *Dinastia*, care reușise cu brio să-și înceapă o nouă carieră după încheierea serialului. Chipul îi era fardat în întregime, iar pe buze avea un zîmbet luminos. Contrastul dintre înfățișarea ei și a mea, nemaivorbind de balamucul care ne aștepta în casă, era aproape de nesuportat. M-a lovit un val de panică. Primul impuls a fost să-i trîntesc ușa în nas, să alerg sus și să mă întind suspinînd pe pat.

— Tu trebuie să fii Sam! continuă ea.

— Mda, ăăă, așa e. Nu doriți să intrați?

Grație unui efort intens, am izbutit să nu-mi cer iertare pentru halul în care era garsoniera. Cumva, mi-am dat seama că odată ce aveam să încep, nu m-aș mai fi oprit.

— Grozavă casă ai! observă ea, privind peste tot plină de curiozitate și fără nici o jenă.

Se părea că Felice Bortshe vorbea doar cu semne de exclamare.

Îmi întinse mîna, dar am ezitat s-o ating, căci mă simțeam cam murdară prin comparație cu igiena ei evident fără cusur. În plus, riscam să-i smulg din greșeală una dintre unghii. Erau fără îndoială prea frumoase ca să fie adevărate. I-am întins și eu binișor mîna, iar ea mi-o scutură atît de zdravăn, că am văzut stele verzi. Unghiile erau cu siguranță veritabile. Nimic altceva n-ar fi putut rezista la intensitatea aia.

— Ăăă, ați dori o ceașcă de ceai? am întrebat eu.

Ea rîse, dezgolind o dantură sinistră în perfecțiunea ei.

— Îmi place la nebunie! Cît de englezesc! Nu, mersi mult. E corect? Adică, așa trebuie să răspund?

— Mda, ăăă, oarecum...

— Acolo dormi? observă ea, arătînd către platforma suspendată aflată în celălalt capăt al camerei. Urci pe scărița aia? Eu aș muri de frică!

Mi se părea o persoană destul de amabilă, deși nu puteam nici în ruptul capului să-mi dau seama de ce. Ce *naiba* cauți aici, mă gîndeam, și de ce te ostenești să fii politicoasă? De ce nu ești sinceră și nu spui pur și simplu: „Măiculiță, casa asta e o fundătură!“, după care să mă lași să dospesc în propriul

jeg? Acum începuse să se fiție de colo-colo. Am rezistat impulsului de a alerga după ea și de a mă pune în dreptul oricărui obiect care nu se ridica la înălțimea standardelor ei de curățenie. Asta ar însemna să mă împart pe o suprafață imposibil de acoperit.

— Asta trebuie că e instalația mobilă!

— Ăăă, păi, da, am mormăit eu.

Ce altceva ar fi putut fi, boilerul? M-am întrebat de ce unii oameni cred că e politicos să remarce fără încetare lucrurile evidente.

— Ce titlu are?

— Păi, ăăă, nu prea are unul... Adică, încă n-am...

— Planeta nedescoperită! proclamă ea triumfător, răsucindu-se ca să se uite la mine. Îmi place teribil!

— Vă place?

— Instalațiile mobile sînt în vogă, spuse ea, cu acea solemnită nepămînteană cu care specialiștii se referă la ultimul răcnet al modei. Foarte în vogă.

Mai aruncă o privire prin garsonieră. Ochii ei de vultur, ca un reflector în mișcare, trecură peste mănunchiul de unelte, sîrma, bucățile de metal și celelalte rămășițe de pe podea; pentru o clipă, mi s-a părut că fiecare gioarsă era evidențiată și etalată în toată splendoarea sa. *Te implor*, nu te uita la alea, am scîncit eu pe înfundate. Am tot vrut să le duc de aici. Pe bune.

— Iar asta are un aspect atît de original, remarcă ea. Serios! Ar trebui să faci cunoștință cu fiul meu, Jake. Lui i-ar plăcea foarte

mult. Englezii au o înclinație aparte către tot ce e boem, nu crezi?

Am simțit că începe să-mi fie dragă persoana asta. Nu mai auzisem pe nimeni exprimând atât de frumos ideea de „jeg“.

— Păi, ăăă, eu...

— Te reprezintă cineva?

Începusem deja să învăț cum merge treaba. În loc să răspund, am scuturat din cap.

— Nu face nimic. Trebuie să te prezint amicului meu, Duggie Sutton. Ce planuri ai pentru luna viitoare? Cred că luni e... Stai o clipă, să verific.

Scotoci în geanta ei strălucitoare și scoase un mic dispozitiv electronic. Împunse cu vârful unghiei diverse taste, privind apoi triumfătoare spre mine.

— Da, e luni! Te rog să vii și tu. Duggie o să dea o petrecere în apartamentul lui. Să-ți scriu adresa...

Puse dispozitivul înapoi în geantă și extrase o agendă; frunzărind paginile, descoperi una nescrisă, mîzgăli ceva pe ea, o rupse și mi-o înmîină. Am luat-o cu un gest automat. Fila era din hîrtie gri marmorată și părea a fi scumpă.

— Și-am să-ți dau și o carte de vizită...

Reintroduse agenda în geantă și scoase un portcard aurit. Printr-o manevră de expert, eliberă cu o smucitură ușoară una dintre cărțile de vizită, folosind unghia arătătorului, și mi-o puse în palmă.

— Lucrezi la ceva în prezent?

— Da, uitați..., am indicat eu către masa de bucătărie cu o fluturare a mîinii.

Țăcăni pe tocuri pînă acolo, evitînd cu dexteritate o mască de sudură, o pereche de mănuși de lucru ca vai de mama lor și o cheie franceză, și examinează desenele pentru Fiica Chestiei, cu un interes măgulitor.

— Mm, da, foarte contemporan, zise ea. Cam cît de mare ar fi? Adică, ar fi *mare*? Știi tu, *foarte mare*?

M-am holbat la ea tîmp, pentru că habar n-aveam ce voia să audă. I-am răspuns cu precauție, ca să nu risc prea mult:

— Păi, ar fi...

— Adică, înțelegi tu, *atît* de mare? spuse, aruncîndu-și brațele în lături.

La punctul ăsta, îmi intrase deja destul de bine în cap faptul că anul acela instalațiile erau mari din toate punctele de vedere.

— Absolut, am răspuns eu cu toată convingerea. Foarte mare. *Uriașă*, chiar. Aș zice că va fi vorba despre ceva cu adevărat foarte, foarte mare...

— Excelent, mă orbi ea cu un zîmbet strălucitor. Ei bine, totul sună foarte promițător! Ne vedem luni, da? Abia aștept să-l cunoști pe Duggie!

Am condus-o pînă la ușă. Pe trepte, ezită o clipă, măsurîndu-mă din priviri, o examinare atotcuprinzătoare care pornea de la puloverul cu glugă și se încheia cu bocancii de munte.

— O, și încă ceva, Sam, spuse ea. Clienții pe care-i reprezintă sînt desigur *îneebuniți*

după stilul boem, dar n-ar trebui să exagerezi în privința asta, nu crezi? Ești o fată foarte drăguță! Ce rost are să-ți ascunzi silueta? Ieși în oraș și cumpără-ți o rochiță simpatică pentru luni. Consider-o o investiție!

Îmi zîmbi aproape matern.

— Chiar că-mi amintești de fiul meu, zise. Știu eu că voi, tinerii, aveți păreri voastre! Dar, crede-mă, îmi cunosc clientela. Ceva roșu, poate?

Îmi scutură încă o dată mîna și dipăru. M-am tras clătînîndu-mă din ușa, sub efectul șocului. Acum înțelegeam de ce supraviețuitorii uraganelor sînt atît de dezorientați. Ca în transă, m-am uitat la cele două bucăți de hîrtie pe care le țineam în mînă. Una purta numele lui Duggie Sutton, o adresă din Holland Park¹ și mențiunea „cam între șase și nouă”; cealaltă era cartea de vizită a lui Felice Bortshe, groasă și albă, pe care nu scria decît „Felice Bortshe, consultant de artă”, plus o adresă de New York. Le-am vîrît pe amîndouă în buzunarul blugilor.

Încă stupefiată, am privit către Chestie. Pe viitor, trebuia să mă deprind să-i spun *Planeta nedescoperită*. Dar cum aveam să-i zic Fiicei Chestiei, dacă vreunul dintre clienții lui Felice îmi va comanda să o fac?

S-a auzit țîrîitul soneriei, iar eu m-am chircit de frică. Doamne, să nu fie iarăși Felice. Încă

1. Acesta este numele unui cartier și parc public situate în partea central-vestică a Londrei. Holland Park are reputația de a fi o zonă bogată și la modă, unde se găsesc numeroase case în stil victorian, dar și magazine și restaurante scumpe.

nu mă refăcusem complet ; pentru asta, aveam nevoie să stau cîteva zile întinsă undeva, în liniște absolută. Trebuia să încep neîntîrziat să mă antrenez pentru ziua de luni.

M-am întors la ușă ca să mă uit prin vizorul pe care-l instalasem de curînd. M-am liniștit de îndată ce m-am lămurit cine era.

— Vin imediat ! aproape că am cîntat eu de bucurie.

Era polițistul-secretar, înțolit într-o geacă de piele strîmtă, de culoare maro și nemai-pomenit de urîță. Am oftat, deplîngînd risipa de material excelent. Ochii lui erau la fel de albaștri ca întotdeauna.

— Sînt sergentul Hawkins, zise el ușor oficial. Doamnă Jones, mă întrebam dacă v-ar deranja să veniți la secție pentru niște întrebări suplimentare.

— Cîtuși de puțin, am răspuns eu veselă. Vreți să vin chiar acum ?

— Dacă nu vă supărați...

Omul părea cam năucit, probabil pentru că nimeni nu reacționează cu atîta exuberanță atunci cînd un polițist se înființează ca să-l tîrască la interogatoriu.

— Sigur, nici o problemă, l-am asigurat eu, cu un zîmbet luminos.

Se uita fix peste umărul meu și, urmărindu-i privirea, am constatat că ținta era instalația mobilă.

— Vă place ?

— Dumneavoastră ați făcut-o ? întrebă el, examinîndu-mă gînditor.

Am arătat cu mîna spre uneltele ce zăceau de jur împrejurul meu, pe podea. Acum, că Felice plecase, locul îşi recăpătase oarecum aspectul normal.

— După cum se vede.

— E foarte reuşită, încuviinţă el din cap. Foarte expresivă.

— O, vă mulţumesc!

Îmi revenisem, practic. Nimic nu ridică moralul ca un strop de critică de artă făcută de un poliţist.

— O clipă, să-mi iau cheile de la maşină.

— Ah, nu vă deranjaţi, spuse el un pic cam prea degajat. Vă pot aduce eu înapoi după ce se termină.

Am ridicat din sprîncene. Fie tipul nu prea avea treabă, ceea ce părea puţin probabil, fie spera să-mi mai stoarcă niscăi informaţii pe drumul pînă acolo şi-napoi, fie voia să se mai uite o dată la Chestie, fie... ei bine, lista variantelor era nesfîrşită.

M-am bucurat că mă dădusem cu ruj. Găsesc asta extrem de important în orice fel de împrejurare oficială.

Am închis uşa în urma noastră şi am încuiat-o.

— Mă gîndesc să-i spun *Planeta nedescoperită*, am zis eu, coborînd scările cu pas săltat. Ce părere aveţi?

Toate sălile de interogatoriu ale poliției sînt urîte, iar cea în care mă găseam nu făcea excepție. Nivelul estetic nu era îmbunătățit decît de polițistul-secretar, sau sergentul Hawkins, cum bănuiam că trebuia să-l numesc, care, slavă Cerului, își scosese haina aceea oribilă atunci cînd intrase. Oare ce anume l-ar fi putut îndemna să o cumpere? Pînă și denumirea de „geacă” suna demodat.

Inspectorul Monroe, cel hrănit necorespunzător, fuma iarăși țigară de la țigară. Îmi oferiseră o cană de ceai, ceea ce probabil însemna că încercau să mă înmoaie în vederea ciomăgelii care avea să urmeze. Îi refuzasem, dar nu pentru a-mi păstra avantajul psihologic, ci din cauză că băusem atîta ceai în ultimele zile, încît proporția de tanin din sîngele meu trebuie să fi ajuns la cincizeci la sută.

Monroe mă puse să povestesc din nou evenimentele petrecute marți după-masă, dar îmi dădeam seama că intențiile lui erau altele. Am răspuns aproape automat. Faptul că măcar o dată nu eram nevoită să mint mă făcea să mă simt chiar bine.

— De ce nu ne-ați spus de marți că aceasta nu este prima moarte violentă în care sînteți implicată, doamnă Jones ? întrebă el pe neașteptate, sperînd în mod evident să mă sperie.

Știam că o să vină vremea și pentru chesțiunea asta. Deh, ăsta-i necazul cu sistemul de computere centralizat.

— În afară de faptul că eu sînt cea care a descoperit cadavrul, n-aș zice că aș fi implicată în crima de față, am subliniat eu.

— Trebuie că a început să devină un fel de obicei, zise el sarcastic. Să găsiți cadavre, adică.

— Sper că nu e cazul, am izbucnit eu. Sergentul Hawkins încă mai are, printre alte lucruri, și tricoul meu preferat. Dacă fac din asta un obicei, voi rămîne curînd fără toate hainele care îmi plac.

El își aprinse încă o țigară de la mukul celei de dinainte și mă inspectă cu o privire ce nu era lipsită de oarecare inteligență. Realizînd că metoda sarcasmului nu-i aducea cîștie ce profit, schimbă macazul.

— Cu toate acestea, trebuie să recunoașteți că e o coincidență la mijloc, îmi spuse el politicos.

— Neîndoielnic.

— Nu ați fost, desigur, judecată sau condamnată pentru nimic, doamnă Jones. Juriul de la anchetă a dat verdictul de moarte accidentală. (Mă privi sever.) Ceea ce a fost cam tras de păr, nu credeți ?

— A fost vorba de legitimă apărare, am spus eu cu hotărîre, alungîndu-mi orice amintire către cele mai îndepărtate cotloane ale minții.

Refuzam să mă gîndesc la asta acum, mai ales că Monroe îmi supraveghea fiecă reacție.

— De ce nu încercați să discutați cu inspectorul Fincham? Pe vremuri, lucra și dumnealui în secția asta. Nu știu dacă asta mai e valabil și în prezent. El probabil că vă va confirma faptul că nu sînt vreo psihopată căreia îi place la nebunie să crape capetele oamenilor, dar fără a folosi o exprimare atît de directă.

— Am discutat deja, mă luă el prin surprindere. A garantat pentru dumnevoastră.

— Ce bine!

— Ne-a mai spus și că n-a prea crezut o iotă din povestea pe care i-ați turnat-o la anchetă.

L-am privit cu seninătate, drept în ochi.

— Mă întristează ce-mi ziceți. Chiar foarte mult. Nu cumva spuneți asta pentru că sînteți gelos pe prietenia noastră?

Monroe își stinse nerăbdător țigara.

— Există vreun amănunt legat de moartea Lindei Fillman pe care nu ni l-ați spus, dar pe care ați dori să ni-l împărtășiți acum? întrebă el, aprinzîndu-și de îndată alta. Pentru început, cine credeți că e ucigașul?

— Vă voi spune cine nu cred că este, am zis. Anume Derek, iubitul ei.

El ridică mirat din sprîncene.

— Nu sînteți prima persoană care afirmă asta.

— Aș prefera să fi fost. Urăsc lipsa de originalitate.

— De ce credeți că nu a omorît-o domnul Brewster?

— Să înțeleg că vă referiți la Derek?

Omul se uită la mine peste măsură de uimit.

— Voi chiar nu vă cunoașteți numele de familie? întrebă.

— Am mers cu toții la școli private, i-am explicat eu. Asta e de natură să te scîrbească pe viață de astfel de curiozități. La liceu, lui Derek i s-a spus „Brewster Junior“ ani de zile. Oare vă puteți imagina ce daune psihologice lasă o astfel de poreclă? Cicatricile unor răni ca aceasta nu se vindecă niciodată complet.

În dreapta mea, Hawkins zîmbea cu gura pînă la urechi. Monroe îmi aruncă o căutătură plină de scepticism amestecat cu o profundă dezaprobare.

— Dar, ca să ne întoarcem la chestiunile fundamentale, ați dori să știți de ce nu cred că el e ucigașul Lindei. Adică, al doamnei Fillman, am adăugat eu plină de sollicitudine. Pe ăsta îl știu. Primesc vreo medalie? Mă rog, răspunsul e destul de simplu. Derek nu ar face rău nici unei muște. Nu-i stă în fire. Dacă nu se mai înțelegea cu Linda, ar fi părăsit-o și basta. De ce nu? Doar își părăsise deja o iubită cu care avea și un copil.

— Doamnă Jones, nu puteți totuși nega că el este de departe cel mai sigur suspect. Ar fi putut să intre în sala de antrenament a bărbatilor și să ia o ganteră, fără ca domnul...

A fost pe cale să rostească numele de familie al lui Brian, dar se abținu.

— Fără să fie observat. Singura persoană care a mai fost văzută întrînd și ieșind din

cele două săli a fost victima, iar noi nu sîntem tocmai dispuși să acceptăm teoria sinuciderii.

Ador sarcasmul polițienesc ; e atît de lipsit de subtilitate, încît ai impresia că te-au pocnit cu un ciomag.

— Există niște gantere și în birou, i-am atras eu atenția.

— Domnul... Jeff Roberts afirmă că nu s-a atins nimeni de ele. Și, din moment ce nu se știe de fapt cîte erau, nu avem cum să verificăm asta.

— Erau vreo două sau trei, am spus eu. Dar, fără a avea idei preconceptionale, dacă Jeff însuși e vinovatul, nu cred că v-ați putea aștepta să spună altceva.

— Ah, deci asta credeți ? sări el repede.

— Nu fac decît să vă atrag atenția asupra lucrurilor evidente, am negat eu.

— Dar Naomi Fisher ? În declarația pe care ne-ați dat-o, spuneți că – așteptați puțin – „era grăbită și părea preocupată“. Doriți să mai adăugați ceva ?

Gluma începuse să se îngroașe.

— Naomi părea a fi furioasă, am spus eu rar. Agitată.

— Și ce anume ar fi putut-o înfuria ?

— Nu mă pot pronunța, pentru că n-o cunosc.

— Dar pe Derek Brewster îl cunoașteți suficient de bine ca să depuneți mărturie în favoarea caracterului său.

— Da.

— Are o reputație de fustangiu, nu-i așa, doamnă Jones ? Armăsarul de serviciu de la sală.

Se uita la mine atît de tăios, încît m-am întrebat dacă nu cumva își închipuia că și eu avusesem o aventură cu Derek.

— Derek și fetele formează un grup în care admirația e reciprocă, am recunoscut eu, lăsîndu-mă pe spate în scaun.

Nu avea nici un rost să-l contrazic.

— Iar Naomi Fisher era una dintre cuceririle sale?

— Asta chiar nu știu.

— Pentru că ne-a dat de înțeles că și-a petrecut aproape o jumătate de oră la parter, căutînd un cercei pe care credea că l-a pierdut. Din moment ce, ăăă, Felicity Brady spune că Fisher cu siguranță nu a intrat în sala de antrenament a femeilor, asta înseamnă că i-a trebuit cam mult timp ca să caute cerceiul, nu credeți?

— Mai ales că, adăugă Hawkins, atunci cînd am întrebat-o despre asta, nu a fost în stare să ne descrie cum arăta cerceiul cu pricina.

— Poate că tocmai d-aia l-a căutat atît, am spus eu cu obrăznicie. Nu, în regulă, îmi cer scuze. Ei bine, dumneavoastră ce credeți că a făcut în tot timpul ăsta? A omorît-o pe Linda? Din ce motiv? Și, că tot veni vorba, cu ce ar fi putut să o omoare? De unde să fi luat ea gantera?

— Noi credem, spuse inspectorul Monroe și mă privi lung, că ea îl căuta pe Derek Brewster sau că aranjase să se întâlnească cu el.

— Varianta asta poate fi scoasă din calcul. Nu cred că exhibiționismul lui Derek a ajuns

la asemenea cote încît să-l încînte ideea că va fi surprins de prietena lui în toiul unui rendez-vous cu Naomi, în vestiarul bărbaților.

— De ce acolo ? întrebă Hawkins, prinzînd rapid replica din zbor.

M-am întors să-l privesc cu ochii cît cepele.

— Dar unde altundeva ? am spus eu, schimbîndu-mi poziția picioarelor.

Pielea pantalonilor scîrțîi. Mi-am pus în minte să am mare grijă la Hawkins, căci nu părea să-i scape nimic. Monroe rupse ambalajul de plastic al unui nou pachet de țigări.

— Inspectorul Fincham, zise el cumpănindu-și tonul, m-a lăsat să înțeleg că v-a cunoscut la puțină vreme după ce o prietenă de-a dumneavoastră murise, iar dumneavoastră erați convinsă că se ascundea ceva în spatele acestui deces. Cîteva săptămîni mai tîrziu, ați fost... să zicem *implicată*... în alt caz de deces. Inspectorul Fincham crede că cele două cazuri erau cumva legate. Cu alte cuvinte, că al doilea deces era un fel de răzbunare pentru primul, cum am zice într-un limbaj melodramatic.

— N-ar trebui să se mai uite atîta la filmele cu Hercule Poirot. Toate acele mici celule cenușii nu fac decît să-i stimuleze imaginația.

— Posibil.

Monroe se uită intens și dur la mine, cu acea expresie pe care toți polițiștii o copiază din serialele americane de televiziune. Apoi spuse :

— Puteți pleca, doamnă Jones.

— Țeles, să trăiți, am salutat eu, sperînd că nu se întîmpla să aibă vreun militar în

familie. Nu voiam să creadă că îmi permitam cam multe.

— Deci, mă duceți acasă cu mașina? am întrebat, întorcându-mă spre Hawkins.

* * *

Era prima dată când stăteam pe scaunul din față al unei mașini de poliție. M-am jucat cu toți nasturii pe care-i aveam, în încercarea de a-l scoate din pepeni pe Hawkins, dar el s-a făcut că nu observă, așa că, în final, am renunțat. Drumul pînă la garsonieră s-a desfășurat într-o oarecare liniște, pe care, din plictiseală, am întrerupt-o.

— Am crezut că v-ați oferit să mă conduceți ca să mă prindeți cu garda jos și să mă iscodiți, i-am spus. Sau intenționați cumva să deveniți șofer profesionist și vreți să mai faceți puțină practică?

— Prima variantă, răspunse el, fără a-și lua ochii de la șosea.

— În cazul ăsta, n-ar fi mai bine să începeți să-mi creați un sentiment liniștitor, de siguranță? Aproape c-am ajuns la destinație.

El zîmbi larg.

— Sînteți conștientă de faptul că alibiul dumneavoastră depinde în bună măsură de mărturia lui Jeff Roberts? întrebă pe neașteptate.

— Și ce? am zis, dînd din umeri. Știu că n-am comis eu crima și cred că și dumneavoastră sînteți de aceeași părere. Ce motiv aș fi avut?

— Gelozie din cauza lui Derek Brewster? În cazul femeilor pe care le suspectăm, ăsta pare a fi cel mai frecvent mobil, sugeră el.

— Oameni buni, cred că ideea pe care v-ați făcut-o despre performanțele la orizontală ale lui Derek e lejer exagerată, am replicat ironic.

— Vorbiți din proprie experiență, doamnă Jones?

— Spuneți-mi Sam și nu fiți mojik.

Parcase mașina în fața garsonierei, trăsesese frâna de mână, dar fără să oprească motorul. Se întoarse să mă privească, dînd impresia clară că era pe punctul de a spune ceva.

— Dar am tot așteptat momentul ăsta, am spus eu cordial. Să nu vă imaginați că nu-mi dau seama de faptul că inspectorii de poliție nu fraternizează de regulă cu suspectii. Dați-mi voie să încerc să ghicesc procedura: dumneavoastră apăreți ca din senin și mă chemați la interogatoriu, în speranța că o să băgați frica în mine. Dar Monroe mă tratează surprinzător de amabil, ca să mă îmbuneze, iar apoi mă conduceți înapoi acasă, oferindu-vă voluntar să-mi dați cîteva sfaturi amabile precum că n-ar trebui să ascund nimic poliției, căci asta ar putea fi periculos pentru mine. În tot acest timp, ați nutri desigur nădejdea că mă voi transforma într-o femeie neajutorată și slabă de înger și vă voi spune tot ce știu. Corect?

Expresia de pe chipul lui Hawkins rămase aceeași. Avea de la mine nota 10 pentru stăpînirea de sine.

— Inspectorul Fincham i-a spus inspectorului Monroe că, în cazul în care s-ar petrece vreo moarte suspectă prin apropierea dumneavoastră, îi va fi imposibil să vă împiedice să vă băgați nasul peste tot. Asta dacă nu

cumva ați fi chiar dumneavoastră criminalul. A zis că sînteți încăpățînată ca un buldog.

— Ce imagine *splendidă* ! Un buldog cu un nas imens.

— Și că, dacă vă călcăm pe bătăături, o să faceți pe dracu-n patru ca să nu ne ajutați. Așa că, da, ați putea spune că asta e metoda blîndă.

Se uită drept în ochii mei.

— Presupun că nu vă plîngeți din cauza asta. Chiar ați fi preferat să vă facem viața grea ?

Nu mi-a scăpat felul destul de frumos în care reușise să întoarcă situația. Dar n-aveam intenția să-l las nepedepsit.

— Deci, dacă am vreo informație, am sugerat pe un ton dulceag, ar trebui să sosesc la secție alergînd cu ea în dinți și dînd vesel din coadă ?

Hawkins îmi aruncă o privire și spuse :

— Sună interesant. Mai ales ultima parte.

— *Vai*, fiți serios.

Mi-am desfăcut centura de siguranță.

— Lăsînd insinuările deoparte, asta e tot ? Nu plănuiserăți vreun interogatoriu subtil pentru cînd aveam să fiu vulnerabilă ?

— Nu e de joacă. Cineva a ucis-o pe Linda Fillman, replică el, fără a lua în seamă remarca mea.

Ochii lui albaștri erau serioși. Am observat că avea și o gură frumoasă, ca o linie dreaptă ce dădea senzația că se putea îndulci atunci cînd dorea.

— Știu și eu asta ! am izbucnit. Sper numai să luați în considerare toate variantele posibile.

— Dacă vă faceți cu adevărat griji că îl vom acuza pe Derek Brewster, ar trebui să ne dați orice informație care ne-ar fi de ajutor.

— Dînd vesel din coadă. Am să țin minte.

M-am dat jos și-am închis portiera în urma mea, așteptînd să aud mașina demarînd. Dar, în loc de asta, se trînti și portiera de pe partea lui. Se mișcă repede, așa că ajunse lîngă mine aproape înainte să apuc să-mi scot cheile.

— Hainele dumneavoastră, zise el și-mi întinse o pungă de plastic.

— Mersi, am răspuns cu răceală, luîndu-i punga din mîină.

Distanța dintre noi era atît de mică încît geaca lui mai că mă atîngea. Mi-am ridicat privirile către el.

— Dacă încercați să ghiciți cu ce parfum m-am dat, să știți că e Fidji.

Mi-am dat părul pe spate și mi-am înclinat capul, oferindu-i un petic de piele dezgolită, dar fără să-mi iau ochii dintr-ai lui. Speram că va roși, dar n-a făcut-o.

— De cîteva zile tot umblu cu hainele tale la mine, Sam, spuse.

Ca replică de încheiere, nu era chiar neinspirată.

* * *

Sala de gimnastică și Centrul de recreere Chalk Farm primiseră permisiunea de a se redeschide, iar eu m-am dus, conștiincioasă, chiar de-a doua zi. După mine, atmosfera nu se îmbunătățise semnificativ față de ultima

dată cînd fusesem aici. Aș fi exagerat spunînd că totul părea deosebit de liniștit. Avusesem de gînd să vorbesc cu Lou, care acum se prezenta cu înaltul titlu de director artistic, dar am constatat că era în biroul care, pînă de curînd, fusese al Lindei, iar ușa era închisă.

— E cu un reporter de la un ziar local, spuse Lesley din locul în care ședea, în cabina de la recepție. M-a rugat pe mine să-i țin locul.

M-am întors ca s-o privesc. Părea necuvenit de vioaie : părul scurt era dat cu spumă, arătînd ca un halou, iar ochii albaștri contribuiau la iluzia angelică. Costumul galben mulat și vesta portocalie de bumbac, legată în talie, pe care o purta pe deasupra m-au făcut să-mi strîng ochii ca în fața soarelui.

— Haine mai închise la culoare n-ai, Lesley? am remarcat eu iritată.

Ea scutură din cap și haloul tresăltă ca în reclamele pentru fixativ.

— Nu mai am de cînd mi-am aranjat culorile. Acum sînt Primăvară spre Vară.

Am măsurat-o din priviri cu oarecare tristețe. Așa cum bine subliniase și Hawkins, cineva o ucisese pe Linda și tare mi-ar fi plăcut ca vinovatul să fie Lesley. Dar, într-un fel, nu mi-o puteam imagina strecurîndu-se pe lîngă Jeff și Lou, ca să nu mai zic de mine, fără a atrage măcar o căutătură fugară, chiar presupunînd că ar fi purtat o ținută mai puțin orbitoare decît de obicei. Mă îndoiam că mintea lui Lesley era în stare de așa ceva.

— Lesley, unde te aflai în după-amiaza în care a fost ucisă Linda? am întrebat-o fără nici un fel de introducere.

În cazul ei era inutil să te învîrți în jurul cozii.

— La cumpărături, îmi răspunse, făcînd ochii mari cît niște farfurioare de culoarea cerului. Și-apoi m-am dus acasă.

— Mai era cineva cu tine?

— Nu. Are vreo importanță?

— Polițiștii vor vrea probabil să știe unde era fiecare în acel moment, am zis eu, dînd din umeri. Mă refer la cei care ar fi avut vreun motiv s-o omoare pe Linda. Te-au interogată deja?

Lesley încuviință din cap.

— M-au întrebat de cearta dintre noi. Știi tu, chestia aia cu tipul de la Drepturile de Difuzare care m-a amendat după ce Linda le-a dat numele meu?

— Da, n-am uitat, Lesley, am răspuns răbdătoare.

— O tot țineau una și bună cu asta, se îmbufnă ea. A trebuit să-i cer celui care punea întrebările să nu mai fumeze. Mi se făcea rău.

— Și s-a oprit?

Îmi imaginam cum trebuie să se fi uitat la ea inspectorul Monroe.

— Da, deși nu părea prea încîntat. Dar eu n-am fost aici cînd Linda a fost ucisă, așa că ce-mi pot face? Nici asta nu-i bucura prea tare.

— Înțeleg că au aflat motivul pentru care Linda i-a asmuțit pe cei de la Drepturile de Difuzare asupra ta.

— Ce vrei să zici? Ah, da. Mi-au pus o grămadă de întrebări despre Derek, ca de pildă dacă îl mai plăceau și alte fete de la sală. Am zis că da, toată lumea îl plăcea! Apoi m-au întrebat dacă lui îi plăcea de cineva și-am spus că de mine. Pe urmă, ei au zis că precis Lindei nu-i prea convenea asta. Așa că am zis și eu că, asta e, ghinionul ei, corect? E tare caraghios să afirmi că am omorât-o pentru asta. Adică, el ar fi putut foarte bine s-o părăsească.

M-am sprijinit de ușa cabinei.

— Era cu Linda de ani de zile. I-a părăsit pe fosta lui prietenă și pe copil pentru ea. Toată lumea era la curent cu numeroasele lui aventuri, dar să-l determini s-o părăsească pe Linda ar fi fost altă poveste.

Nu mă îngrijora dacă era sau nu înțelept să-i pun lui Lesley atâtea întrebări directe. Poate că i-o fi făcut o imensă plăcere să se admire singură în oglindă în timp ce lucra la sală, dar nici să turuie despre sine nu o delecta mai puțin.

O clipă, nu răspunse. Apoi zise cu o ușoară ezitare :

— A fost chiar aiurea să se facă atîta caz de asta. Adică, nu era vorba despre o chestiune de viață și de moarte, nu?

— Pentru cineva, exact așa a fost.

— Vai, se cutremură ea. Mami și tati vor să plec de aici, după cîte s-au întîmplat. Am zis că nici prin cap nu-mi trece. Acum, că Linda nu mai e, vor fi mai multe oportunități,

nu? M-am oferit deja pentru vreo două din cursurile ei.

Am rămas privind-o lung, fără să mai știu ce să spun.

— Dar Rachel le va prelua pe majoritatea celor pentru avansați, adăugă ea. Din partea mea, n-are decît. Oamenii care merg la ele sînt foarte serioși. Îmi place ca orele mele să fie vesele și amuzante.

Între timp, îmi revenise glasul (de obicei nu-mi piere piuitul pentru multă vreme), așa că am întrebat-o :

— I-ai spus lui Derek ce ți-a făcut Linda? Că te-a reclamat, vreau să spun?

— Ce? se încruntă ea.

— Cînd am vorbit jos, la vestiare, spuneai că o să-i zici lui Derek ce s-a întîmplat.

— Ah, da, i-am zis și a fost tare drăguț. Doar i-am povestit ce s-a petrecut și mi-a cerut să nu-mi fac griji pentru că o să discute cu ea. Deci, n-a fost de fapt nevoie să mă plîng de Linda în mod direct. Găsesc asta foarte inteligent.

— Ei și? A discutat cu ea?

— Derek a zis că da. Dar, a doua zi, Linda era la fel de insolentă cu mine ca întotdeauna. El mi-a zis că o convinsese să nu se mai ia de mine, dar ea tot îmi căuta nod în papură. Așa că, în final, i-am spus să mă scutească. Vacă bătrînă și frustrată.

— Da, am auzit că v-ați certat la ea în birou.

— A fost atît de ticăloasă! Stătea pur și simplu și se uita mirată la mine! I-am zis că

Derek îi spusese să mă lase în pace și că i-aș fi recunoscătoare dacă s-ar ține de cuvânt în loc să facă remarci personale la adresa mea.

— Linda ce-a răspuns?

— Că ar trebui să încep să-mi folosesc mintea... Îți vine să crezi? Așa că i-am zis că în nici un caz nu fusesem *eu* aceea care promisese să nu se mai ia de ea și că, în ce mă privea, dacă mai încerca vreodată să facă asta, știam exact cum aveam să procedez.

— Adică?

Fără să clipească, Lesley spuse suav:

— I l-aș fi luat pe Derek și aș fi făcut-o de ocară în fața tuturor.

— Dar asta intenționai oricum, am subliniat eu. Cu siguranță, altele trebuie să fi fost gândurile tale.

Părea derutată. Dar ușa biroului se deschise chiar în acea clipă și din el ieși un bărbat greoi și cu un aer meditativ, îmbrăcat într-un costum cenușiu care nu-l prindea deloc. Dacă n-aș fi știut deja că e reporter, aș fi bănuțit că era polițai. Lou rămase în picioare în pragul încăperii.

— Acum pleacă, zise ea, fluturându-și brațele de parcă ar fi gonit o găină. Ai primit ce căutai.

— Poate doar o vorbă cu doamna aceasta..., spuse el, plin de speranță, în direcția mea.

Lou i-o tăie scurt:

— Ea nu știe nimica. Șterge-o.

Omul ieși cu greutate și fără tragere de inimă pe ușile batante. Lou își plesni palmele

într-un gest care voia să-l mai îndemne o dată să plece.

— Insistent individul, zise. Dă-i un deget și-ți ia toată mîna.

Apoi se uită de la Lesley la mine și adăugă :

— Sper că nu vă întrerup.

Am făcut semn din cap că nu.

— Tocmai dezbăteam unica temă de conversație de pe aici, în ultima vreme.

— Mă străduiesc atît de tare să nu mă gîndesc la ea, că a început să mă doară capul, răspunse Lou.

— Vrei o aspirină ? îi oferi Lesley radioasă.

Pentru o secundă, ne-am întors și-am privit-o amîndouă în tăcere, apoi Lou îmi zise din senin :

— Vii să facem o plimbare pe-afară ? Merg să-mi iau haina.

Se retrase în birou și ieși cu o haină din blană sintetică maro închis, care începea să se reverse din zona umerilor și nu se mai oprea. Trebuie că se lățea deja metri buni către poale. Pe Lou o prindea foarte bine, dar pe mine ar fi arătat ca un cort ambulant.

Soarele nu se vedea printre nori, dar, cu toate astea, datorită lui, cerul căpătase o nuanță bleu deschis, care oricum era de preferat cenușiului. Lou și cu mine am trecut de stația de metrou și am traversat spre podul de cale ferată care ducea către Primrose Hill¹. Pe vremuri, acolo fusese o mică stație secundară,

1. Deal aflat în nordul Londrei, care dă și numele zonei care-l înconjoară.

pe care însă o închiseseră ca să poată privatiza mai ușor linia. Să nu vă lăsați păcăliți că, de la demisia lui Thatcher, conservatorii s-ar mai fi potolit.

Pînă am ajuns la pod, apucasem să-i fac lui Lou un scurt rezumat al conversațiilor cu Fliss și Cath.

— *Ceva* tot s-a întîmplat, spuse Lou încet, ca un ecou al celor povestite de Cath despre Derek și Naomi. Și să zicem că Linda i-a prins în flagrant. Ar fi făcut-o pe Naomi albie de porci, iar ea ar fi pocnit-o ca să îi închidă gura?

Ieșise soarele din nori, dar asta nu ne era de vreun ajutor.

— Mai e și problema cu gantera, i-am atras eu atenția. Dar e posibil ca Derek s-o fi avut cu el tot timpul sau s-o fi luat dintr-una din săli ca s-o repare, să zicem. Ulterior, Naomi a înșfăcat-o și-a lovit-o pe Linda cu ea, iar Derek n-a suflat o vorbă pentru că s-a simțit responsabil pentru ce s-a petrecut. Oare s-ar putea una ca asta? Să fi fost el atît de cavalier? Tu-l știi mai bine decît mine.

Lou rumegă ideea, apoi răspunse fără convingere:

— Uneori are o atitudine foarte protectoare față de prietenele lui. Dacă i-ar fi prins Linda, ar fi considerat că a fost vina lui. Probabil că și-ar ține gura și n-ar spune nimic polițiștilor despre asta.

— Cineva ar trebui să discute cu el și să-i atragă atenția că nu e bine să ascundă nimic. Am fost și eu interogată ieri și trebuie să

recunosc că polițiștii ăștia nu par deloc proști sau rasiști. Deși nu poți să știi. Dar își vor da seama dacă li se ascunde ceva și, în cazul în care Derek se face vinovat de asta, vor deveni al dracului de bănuitori.

Pe lângă noi trecură doi puști pe skateboarduri vechi și prăpădite, gonind ca vântul. Aveam impresia că se demodaseră deja, dar poate că reveniseră în forță. Zilele astea, totul părea a accelera din ce în ce mai tare. Ca skateboardurile. Copiii luară scurt curba la pod și dispărură pe șosea. Nu se auziră nici zgomote de frîne bruște, nici claxoane, așa că mă încercă un sentiment egoist de ușurare: văzusem destule cadavre în ultima vreme.

M-am uitat la Lou, care-și strîngea haina în jurul trupului.

— Ai vrea să-i spui tu? am întrebat-o. Să-i tragi un șut zdravăn în fund? Pe tine te-ar asculta.

Ne îndreptam către Primrose Hill. Pe dreapta era o prăvălie de vinuri numită Bibendum, care credeam că înseamnă „care trebuie băut”. Eu, una, știam cum venea asta.

Preț de cîteva secunde, Derek nu ne-a recunoscut, dar asta nu era de mirare, avînd în vedere că arăta de parcă ar fi fost desprins din reclamele la produse care reduc stresul („Sînteți încordat? Agitat? Stresat?“). Prezența mea și a lui Lou nu părea a-l relaxa. Mormăi ceva în semn de salut și ar fi trecut pur și simplu pe lîngă noi dacă Lou nu l-ar fi împiedicat.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, spuse ea. Iar acum e un moment cît se poate de nimerit. Treci încoace.

Lou se întoarse pe călcîie și o porni către barul de la colțul străzii, în fața căruia se aflau niște mese și bănci de lemn. Cu vremea asta schimbătoare, nu era nimeni amator să stea afară, așa că tot locul era la dispoziția noastră. Lou își aranjă cu grijă haina, ca să stea pe ea, nu pe bancă. Derek se tot învîrtea nehotărît cu cîțiva pași mai încolo.

— Ești în regulă, Sam? mă întrebă el în timp ce mă sprijineam de marginea mesei. Lemnul e cam umed.

— Nu e momentul să fii galanton, spuse Lou nerăbdătoare. Șezi și ascultă ce-am să-ți spun.

N-avea încotro. Lou îl fixa cu o privire aspră, în vreme ce cerceii îi clincăneau pe după gulerul de blană al hainei. Ar fi putut să-i dea lecții inspectorului Monroe. Derek nu se sperie, dar luă loc cu spatele mai drept decît mi-l amintesc să fi stat vreodată și deveni atent, așa cum sînt convinsă că nu făcuse în prezența lui Monroe. Asta mi-a adus aminte de faptul că Lou avea patru fii, care pun pariu că nu se abăteau de la drumul drept prea des.

— Le-ai spus polițiștilor tot ce știai despre ce s-a petrecut acolo în ziua în care Linda a fost ucisă? întrebă ea fără ocolișuri.

— Eu...

— Pentru că dacă e așa, eu nu mai am nimic de adăugat. Dar de nu-i, ai putea da serios de dracu'. Te-a prins Linda cu fata aia, Naomi?

Derek aruncă o scurtă privire jenată în direcția mea.

— Nu-ți face griji pentru Sam, zise Lou. Tu răspunde-mi la întrebare.

El se foi pe bancă, întreaga sa degajare pierind fără urmă. Lou îl transformase într-un puști de școală generală, pe care maică-sa tocmai l-a prins fumînd în dormitor.

Își vîrî mîinile în buzunare și își plecă ochii. O pală de vînt mătură strada, făcîndu-mi părul să fluture și așezîndu-l la loc cu o grabă prea puțin măgulitoare. OK, am înțeles, trebuie să-l spăl.

— Nu știi despre ce vorbești, spuse Derek pe un ton neconvingător.

— Nu face pe deșteptu' cu mine. Știm că tu și Naomi nu vorbeați despre vreme.

— Bine, a recunoscut el dînd din umeri. Ne-am apropiat puțin. Și ce? Iar Linda nu ne-a văzut.

— Unde erați? În vestiarul bărbaților?

— Mda.

— Cît de departe ați ajuns?

Cum tenul lui Derek era de culoarea strălucitoare a boabelor de cafea, era imposibil să-ți dai seama dacă roșea sau nu. Își dresе glasul cu zgomot.

— Zău așa, Lou, doar nu ești mama...

— Zi mersi că nu sînt, se rățoi ea. Destul de departe pentru ca Linda să se supere, ai?

— Crede-mă, nici n-a dat pe acolo, insistă Derek. Nu am văzut-o.

Lou îl privi bănuitoare.

— Și apoi ce s-a mai întîmplat?

Un tren hurui pe sub pod. Speram că asta nu le va distraгe atenția. Personal, eram atît de jenată că eram de față, încît nici nu deschideam gura și mă străduiam să mă fac invizibilă. Avînd în vedere că purtam haina violetă, care bătea nițel la ochi, eforturile mele erau oarecum zadarnice. Dar continuam să nu afîșez nici o expresie, iar ochii mi-i ațintisem pe fațada barului, sperînd că atunci cînd Derek se va uita la mine, așa cum și făcea din timp în timp, nu va observa că îmi pierdusem orice interes față de discuție și

încercam să termin de completat mental cu-vintele încrucișate din *Guardian*.

— Nimic, răspunse Derek cam ursuz.

Mi-era dat să văd un cu totul alt aspect al firii lui. Stăpînirea sa de sine se topea în arșița exploziei nucleare din privirea lui Lou. Nu e ușor să fii tîrît în fața părinților, indiferent de vîrsta pe care ai avea-o. Ai mei au murit și nu țin minte mare lucru despre ei. De asta sînt așa de îngîmfată : știu că nu risc nimic.

I-am aruncat o privire lui Lou, dar ea îl muștra deja cu degetul.

— Derek Brewster, să nu te prind că mă minți. Fata aia, Naomi, a urcat scările foc și pară și-aproape c-a dat-o jos pe Sam. Nu-mi spune tu mie că n-a fost nimic.

— Era furioasă, a recunoscut Derek. Dar nu i-am promis nimic. Nu fac asta niciodată.

Își trecu o mîină peste vîrful capului, zbur-lindu-și cîrlionții scurți.

— Credeam că a înțeles ! Adică știa că sînt, că eram, cu Linda ! La ce se aștepta ?

— Vrei să spui că s-a simțit folosită ?

Derek se ridică, încrucișîndu-și brațele.

— Uite ce e, spuse. Eu nu folosesc pe nimeni. Respect pe toată lumea. Nu vorbesc pe nimeni de rău dacă se culcă cu mine, bine ? Dim-potrivă, chiar. Cu toate astea, nici nu promit nimic. Credeam că Naomi știa cum stau lucrurile. Aș fi zis ceva dacă mi-aș fi închipuit că nu așa stă treaba. Nu că m-ar fi lăsat să fac asta.

— Vrei să zici că ea a venit după tine ? întrebă Lou.

Derek îi aruncă o privire tăioasă.

— Chiar crezi că am dus-o în vestiar pentru o partidă rapidă, știind că Linda coborîse deja? Ai puțină încredere în mine, Lou. Nu mă laud, OK? Nu-mi place să discut despre chestiile astea. Totul e între mine și doamna în cauză. Sînt afaceri personale. Dar crede-mă că nu sînt așa de prost. Ea s-a ținut după mine. Mai mult de-atît nu mai zic.

— Și-apoi? nu se lăsă Lou. I-ai mulțumit, i-ai spus într-un mod gentil că nu înseamnă nimic, iar ea s-a ofensat?

— Ceva de genul ăsta.

Derek părea din nou a nu fi în largul lui, dar se opri aici cu amănuntele.

— M-a făcut cum i-a venit la gură și-a trîntit ușa după ea.

— Încotro a luat-o? am întrebat eu, nepuținînd să mă abțin.

— N-am observat.

— Ușa are o fereastră.

— Mda, dar geamul nu e transparent. Are bule d-alea în interior. D-abia poți să distingi ceva dacă nu-ți lipești fața de el. Oricum, nu m-am uitat după ea. M-am dus la dușuri. Iarăși.

— Derek, crezi că ea a omorît-o pe Linda? îl întreabă Lou și-l privi drept în ochi.

— De ce-ar fi făcut una ca asta?

— Era geloasă din cauza ta. E un motiv la fel de bun ca oricare altul.

Derek arăta profund jenat. Își feri capul și se uită în poală, poate pentru a contempla în mod direct cauza tuturor necazurilor, care acum dormita în chiloți și făcea pe inocenta.

Doi tineri ieșiră certîndu-se din bar și trecură pe lîngă masa noastră.

— *Cum* poate să-ți placă Altman mai mult decît Tarkovski? spunea unul dintre ei, cu o voce pătimașă.

— N-am afirmat asta, răspunse celălalt furios. Eu nu judec în termeni *atît* de facili...

Studentii ăștia. Vocile se pierdură în josul străzii. Am privit-o pe Lou, iar expresia de pe chipul ei era necruțătoare.

— Cum rămîne? repetă ea.

Derek își ridică într-un final ochii și zise:

— Nu. Nu cred că a fost Naomi, bine?

Tonul lui avea o notă falsă și-am sesizat-o amîndouă.

— În cazul ăsta, cine crezi că a fost?

— Nu știu.

Se ridică, depărtîndu-se puțin de masă.

— Le-ai spus polițiștilor despre tine și Naomi?

— Crezi că am înnebunit? întrebă Derek stupefiat. Exact așa ceva așteaptă ei să audă. Ar zice că am omorît-o chiar eu pe Linda, pentru că m-a prins cu alta. Le-ar plăcea la nebunie să mă aresteze. Nu știi asta, Lou? Un negru și-o albă. Tocmai genul ăsta de situații vînează poliția.

Lou părea îngrijorată. Era prima dată cînd echilibrul forțelor se schimba. Acum, ea era mama conștientă de faptul că fiul ei era pe cale să facă ceva periculos și nu avea puterea să-l împiedice.

— Dacă nu le spui, or să știe că le ascunzi ceva...

— N-au decît. N-am omorît-o pe Linda, iar ei nu pot dovedi contrariul. Tot ce trebuie să fac e să-mi țin gura. Nu există nici o dovadă împotriva mea.

Derek se uită la ea plin de compasiune.

— Știu că încerci să mă ajuți, Lou, și-ți mulțumesc. Dar crede-mă că știu ce fac.

Își îndreaptă apoi privirea spre mine. Ochii ni s-au întîlnit și am rămas așa un moment. În căutătura lui era o undă de provocare, plus încă ceva, foarte familiar. Apoi se îndepărtă, mergînd cu pași repezi. Am observat că nu se ducea către sală.

— La dracu'! exclamă Lou cu atîta forță, că mi-am îndreptat brusc ochii spre ea.

Pe față i se citea furia. Se răsuci, chinindu-se să se ridice de pe bancă și țîșni mînioasă în picioare.

— Lou? am zis eu neliniștită.

— Să-l ia naiba pe băiatul ăsta! Sînt *sigură* că e ceva ce nu spune! La dracu', ar fi trebuit să-l iau la palme! Asta l-ar învăța minte să nu mă mai mintă! strigă ea, bătînd din picior.

Oamenii de pe celălalt trotuar se holbau la ea.

— Dacă pun mîna pe el, Dumnezeu mi-e martor că-l plesnesc. Face pe îngerașul cînd a fost ucisă o femeie, deși *ea* n-ar fi meritat nici pe departe tot tărăboiul ăsta. Aș vorbi cu maică-sa, da' ea n-a fost niciodată în stare să-l oblige să facă ce nu voia. Nu i-ar fi stricat

o chelfăneală bună în copilărie. Cînd băieții mei meritau să mănînce bătaie, exact asta li se servea și rău nu le-a prins, ascultă-mă pe mine!

— Lou ? am repetat eu. N-ar trebui oare să ne întoarcem ?

— Iartă-mă, Sam, spuse ea, trăgînd adînc aer în piept. Dar mă enervez la culme ori de cîte ori băieții ăștia au necazuri cu poliția. Pentru ei e o joacă...

Lou și cu mine am luat-o înapoi, către sală. Vîntul se întetise și rafalele sale biciuiau podul. Instinctiv, ne-am aplecat și noi în aceeași direcție, ca să ne echilibrăm. Nu știam ce să zic, căci n-o mai văzusem niciodată pe Lou în starea asta. Eram complet nedumerită. Crezusem întotdeauna că era un monument de calm. Acum, mă simțeam de parcă văzusem o statuie abandonîndu-și postura încremenită pentru a-i trage un bobîrnac zdravăn unui porumbel.

În încercarea de-a o face să mai uite, i-am spus :

— Lou, lasă-l încolo pe Derek. Ar trebui să te îngrijoreze problemele tale.

— Despre ce tot vorbești acolo ?

Am afișat un zîmbet larg.

— Te simți ca peștele în apă la sală. Postul de director te prinde de minune. Mai bine ai grijă să nu te acuze cineva că ai lichidat-o pe Linda ca să-i iei scaunul.

Lou nu îmi mai adresă nici un cuvînt tot restul drumului, ca și cînd nu găsise sfatul meu din cale-afară de amuzant.

Voiam să vorbesc cu Rachel, dar mai erau cincisprezece minute din ora ei, așa că am luat-o agale în sus pe scări, sperînd că mă voi ciocni ca din întîmplare cu Brian sau Naomi. Dar ea nu era prin preajmă, iar cînd am dat pe la vestiarele bărbaților, Brian, deși prezent în sensul fizic al cuvîntului, exersa împingeri din culcat cu asemenea concentrare, încît chiar dacă m-aș fi întins pe banca de alături și aș fi imitat-o cu toată convingerea pe Madonna în timp ce se chinuie să cînte *Like a Virgin*, tot n-aș fi reușit să-l fac măcar să clipească în direcția mea.

Cum n-aveam nimic mai bun de făcut, m-am învîrtit o vreme pe-acolo. Nu se supăra nici menii că lumea stătea în vestiarele bărbaților, indiferent despre cine era vorba. Majoritatea băieților, tare fuduli, se bucurau că li se acordă atenție, iar cei cîțiva masculi fără „remorcă“ n-ar fi avut tupeul să-ți spună de la obraz, de față cu ferchezuiții, că privirile tale insistente le tăiau elanul. În vestiarul femeilor, situația era exact invers. Atmosfera era una de cordialitate și de interes reciproc. Dacă se întîmpla să ai cromozomi XY, o mulțime de ochi feminini și ostili te-ar fi făcut scrum de îndată ce ai fi trecut pragul. Derek era singurul bărbat care îndrăznea să intre, dar nici el nu zăbovea prea mult.

M-am distrat puțin acordînd tuturor fundurilor din încăpere, etalate fără nici o jenă într-o gamă variată de șorturi lucioase și

colanți, note de la unu la zece. Apoi i-am notat și pe posesori, în ordinea dezirabilității. *Mister cel mai frumos funduleț* s-a clasat abia pe locul patru, ceea ce nu face decît să dovedească faptul că posteriorele nu sînt un atu suficient. Odată ocaziile de distracție epuizate, m-am retras. Brian își continua exercițiile de împingere și părea a nu se fi oprit cît timp am lipsit eu.

Am tras un ochi la ceasul de perete din coridor. Ora lui Rachel ar fi trebuit să se termine de zece minute. Am urcat, dar, apropiindu-mă de ușile duble ale sălii, am auzit-o pe Rachel, care nu ieșise încă, strigînd la cineva. N-o mai pomenisem să ridice măcar glasul la cineva, dar nu mă înșelam : era chiar Rachel, care își certa sărmana victimă cu toată convingerea. Am rămas pe loc, întrebîndu-mă ce să fac. Nu distingeam ce spune și eram pe punctul de a coborî iarăși, cînd una dintre uși zbură în lături și Jeff se strecură afară, cu o expresie foarte rușinată pe chip. A tresărit vizibil cînd m-a văzut, de parcă îl surprinsesem făcînd cine știe ce ilegalitate.

— Ești bine, Jeff? am întrebat curioasă.

— O, da, minunat...

Arăta mai palid și mai slab ca niciodată, înfofolit în eterna sa canadiană și cu umerii aduși înainte. Părul castaniu deschis dădea impresia că fusese tăiat cu o forfecuță de unghii cît era încă ud și lăsat apoi să se usuce. Gropițele de sub pomeți căpătaseră dimensiuni de peșteră, iar pielea îi era mai plină de coșuri decît în mod obișnuit. Era clar că

trebuia să mănînce mai multe legume proaspete. Aveam o vagă bănuială că ar fi fost vegetarian convins și probabil că se hrănea exclusiv cu sendvișuri Vegemite¹, unse cu margarină de soia, și burgeri reciclați cu fasole.

Mi se părea că e pe cale să spună ceva; apoi, mormăind ceva ce n-am reușit să prind, a trecut pe lîngă mine atingîndu-mă ușor și a dispărut prin ușile principale. L-am privit lung, surprinsă. Hotărît lucru, lumea se purta ciudat zilele astea.

Rachel stătea lîngă maldărul de salteluțe, aranjîndu-le în teanc după terminarea cursului. Tocmai ținea una în mîini și, judecînd după figura ei, l-ar fi trosnit cu dragă inimă pe Jeff cu ea, dacă ar fi fost făcută din materiale mai solide decît plastic și burete.

— Ce l-a găsit pe Jeff? am întrebat eu. Numai ce s-a uitat extrem de bizar la mine și practic a rupt-o la fugă afară din clădire.

Rachel arăta istovită; ochii migdalați îi erau umbriți de cearcăne, dar, ținînd cont despre cine era vorba, ele nu-i știrbeau cu nimic frumusețea, dîndu-i în schimb un aspect al dracului de sexy. Cu toate astea, mișcările pe care le făcea erau mai lente și mai obosite decît de obicei. Asta s-ar fi putut pune pe seama faptului că tocmai supusese treizeci de sportivi superantrenați la o serie criminală de lucru la aparate și exerciții de

1. Pastă picantă făcută din extract de drojdie și folosită mai ales pentru sendvișuri și ca umplutură pentru produse de patiserie.

aerobic. Dar ea ar fi fost în stare să facă asta și sedată.

— Mă tot plictisește de moarte cu petiția aia a lui, îmi răspunse ea cu o voce epuizată. În clipa asta, chiar n-am timp să-mi bat capul și cu asta. Pînă la urmă, mi-a sărit muștarul și i-am zis să se care dracului și să-mi dea pace. N-ar fi trebuit să fac asta, dar era energic *la culme...*

Glasul i se pierdu într-o șoaptă. Părea să fi uitat că încă mai ținea salteaua în mînă. Am privit-o surprinsă.

— Dar sînt sigură că acum, Linda fiind moartă, toată povestea asta nu mai poate fi atît de importantă. Adică, ea era singura care insista să se privatizeze sala.

Rachel scutură din cap.

— Are sentimentul că trebuie să vegheze ca posibilitatea asta să nu mai apară niciodată. Vrea să depună o petiție prin care să se confirme că sala va fi mereu administrată de Consiliul local sau ceva de genul ăsta. De parcă noi n-am mai avea și altă treabă.

— Arăți epuizată, am remarcat eu.

M-a privit o clipă în tăcere, după care a dat drumul saltelei să cadă în grămadă, cu un zgomot înfundat.

— Nu, n-am nimic. Doar că e foarte stresant să ai un program atît de încărcat. Fac toate orele Lindei, plus ale mele, și o mai ajut și pe Lou la treabă. Sînt foarte multe amănunte practice legate de munca de director pe care nu le știe. În ultima vreme, n-am prea avut timp liber.

— Trebuie că toate chestiile astea de administrație sînt teribil de plictisitoare, am spus eu. Urăsc să stau la birou.

— Ah, nu, nu mă deranjează. Mai demult, am lucrat ca secretară cu jumătate de normă la o tipografie și mă ocupam de toate. Era distractiv. Nu, ceea ce mă termină e faptul că vin toate deodată. Am nevoie de un somn zdravăn într-o cameră întunecoasă.

— Noi tocmai am discutat cu Derek, am zis. Sau, mai degrabă, Lou a discutat. Eu am stat pur și simplu acolo și m-am străduit să nu-i tai elanul.

— Și el ce-a spus? mă întrebă ea imediat.

I-am făcut un rezumat al conversației, incluzînd și dubiile noastre de la final. Rachel părea îngrijorată.

— Vrei să spui că voi credeți că el știe că Naomi e vinovată?

— Nu știu, am spus eu încet. Poate. Dar cu siguranță ne ascunde ceva. Și dacă ne-am dat noi seama, își vor da seama și polițiștii.

— La dracu'.

Mă privi lung.

— Tu știi despre ce e vorba?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Ea oftă.

— Asta nu prea ajută, spuse ea într-un final. Scuze, Sam, n-am vrut să te critic.

Mă luă pe după umeri și am pornit-o amîndouă spre ușă.

— Vreau să vorbesc cu Brian, am zis, dar nu știu cum să-l abordez.

— Oare cine știe, de fapt? izbucni Rachel în rîs.

— În clipa de față se antrenează, dar mi-ar fi imposibil să-l iau de la aparatele lui.

— Mm, nu, sînt de acord. La sală, asta va fi foarte dificil, zise ea. Dar undeva, afară? Ca să-l iei pe nepregătite.

— Ca de pildă unde?

Rachel pocni din degete.

— Du-te la una dintre petrecerile unde e bodyguard. În felul ăsta, nu-i vei trezi bănuielile.

— Excelentă idee, am răspuns plină de respect. Acum, tot ce mai trebuie să fac e să iau la rînd depozitele din Londra, pînă ce-l găsesc pe Brian îmbrăcat ca un pinguin.

— Toanto, zise ea și-mi dădu o scatoalcă ușoară peste ceafă. El pune întotdeauna fluturași la avizier. Hai să mergem să ne uităm.

— Nimănui nu-i plac cei care fac pe deșteptii, Rachel, i-am reproșat eu. O s-o încasezi și tu în pauza de prînz.

Am luat-o către recepție și ne-am oprit în fața avizierului. În mod previzibil, într-un colț era prins un fluturaș imprimat cu involburări psihedelice de galben și oranj, care anunța o petrecere pentru seara aceea. Se chema Paradisiac și urma să se țină la un club din Lambeth¹.

— Rahat, am exclamat eu. E dincolo de rîu².

1. Zonă din sudul Londrei.

2. Se referă la fluviul Tamisa.

— Doar puțin, îmi atrase Rachel atenția. Și poți merge cu dubița.

— Ceea ce înseamnă că n-o să pot să beau sau să iau droguri. Toată lumea o să fie pulbere. Nu-mi place deloc să mă remarc în felul ăsta..

— N-o să te duci doar ca să-ți faci de cap, spuse Rachel pe un ton sever, ci în scopul investigației.

Chiar dacă vorbeam în șoaptă, m-am uitat în jur ca să mă asigur că nu ne auzise nimeni. Lesley se afla tot la biroul de la recepție, dar era cufundată în lectura unui număr din *Hello!*, extrăgînd, fără îndoială, sfaturi de viață din rubrica lui Mandy Smith.

— De ce nu vii și tu? i-am sugerat eu lui Rachel. O să-ți prindă bine. Acum du-te acasă, dormi puțin și-o să trec să te iau pe la 11.

Credeam că o să refuze, dar ea strînse din umeri. Am auzit cum în spatele nostru se deschide ușa de la intrare.

— Da, de ce nu? Asta o să mă mai scoată din casă.

— Vai, cît de amabil din partea dumnea-voastră, am răspuns eu suav.

Niște voci ridicate ne făcură pe amîndouă să ne răsucim ca să vedem unde era problema. De îndată ce-am constatat că persoana care tocmai intrase era Naomi, mi-am ciulit urechile. Stătea rezemată de cabina de la recepție, cu ambele mîini sprijinite de birou, și striga la Lesley.

— Spune-mi numai dacă e aici, OK? N-am nevoie să-mi dai indicații.

Lesley era în picioare și-și înfipsese mâinile în șolduri.

— Nu e, răspunse ea tăios. Și nu vorbi cu mine pe tonul ăsta.

— Minți! urlă Naomi furioasă. Pun pariu că vrei să-l ții doar pentru tine, jigodie schiloadă ce ești!

Lesley o privi de sus. Era mult mai înaltă decât Naomi, iar asta spori efectul atitudinii ei.

— Oricine ar părea slăbănog în comparație cu *tine*, îi aruncă ea.

Eram impresionată, căci nu mă așteptasem de la Lesley nici măcar la o încercare palidă de ripostă. Dar Naomi nu arăta nicidecum intimidată.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce le place bărbaților, așa-i? replică ea. Sînt foarte fericită că fundul meu nu e plat ca o scîndură!

— Știu doar că nu le plac tîrfele! strigă Lesley, coborîndu-se iute la un limbaj vulgar.

— Jigodie nenorocită...

— Bătaie între gagici! i-am spus lui Rachel entuziasmată.

Naomi sărise pe lîngă colțul cabinei, în direcția ușii, probabil ca s-o tîrască pe Lesley de păr pînă afară și să-i tragă o ciomăgeală zdravănă. Din păcate, chiar în acel moment, ușa biroului se deschise și Lou își făcu o apariție măreață în pragul ei, vesta lungă, brodată, de culoare purpurie și turbanul turcoaz dîndu-i aerul unei sultane. Simpla ei prezență era de ajuns pentru ca respectivele combatante să încremenească o secundă. Lesley

înșfăcase o cutie cu dosare de pe birou, intenționând clar s-o lovească pe Naomi cu ea în cap, dar acum rămăsese cu ea în mână, într-o postură cam caraghioasă.

— Ce dracu' se petrece aici? le somă Lou.

— Ea a început! răspunse imediat Lesley.

— Pîrîcioasa, am mormăit eu către Rachel.

— A întrebat unde e Derek și cînd eu i-am zis că nu e aici, a început să mă înjure...

— Mincinoasă nenorocită, spuse Naomi, confirmînd, fie și în parte, adevărul acuzațiilor ei.

Îndreptă amenințător un deget scurt și gros înspre Lesley.

— N-o să uit asta, ai înțeles? O să vezi tu!

Întorcîndu-se pe călcîie, ieși cu pași apăsați din sală. N-am mai pierdut nici eu timpul și, săltîndu-mi rucsacul pe umăr, i-am zis lui Rachel:

— Ne vedem la 11, OK?

Apoi i-am făcut cu mîna lui Lou și dusă am fost într-o clipită.

Cu umerii strînși din cauza mîniei, Naomi călca apăsător, îndreptîndu-se spre strada principală. Era îmbrăcată cu o canadiană uriașă din mătase, legată în jurul taliei, blugi largi și adidași. Ce mai, echipamentul standard de anul ăsta pentru fetele de cartier. Își adunase părul în vârful capului și-l prinsese zdravăn cu o imensă clamă de plastic aurie. Am ajuns-o din urmă la colț.

— Am auzit fără să vreau ce ai zis mai devreme, la sală, am zis eu ca să mă dau bine pe lîngă ea. Lesley e așa o ticăloasă uneori, nu?

Naomi și-a întors capul spre mine și mi-a răspuns pe un ton dușmănos :

— Ce știi tu despre asta ?

— Și pe mine mă scoate din minți, am dat eu din umeri. Enervează la culme pe toată lumea.

— Ducă-se în mă-sa.

Naomi continua să meargă, privind drept înainte. Speram că totuși acesta nu va fi ultimul său cuvînt.

— M-am întâlnit ieri cu o prietenă de-a ta, la piață, am spus, schimbînd tactica de atac. Cath. Tare drăguță.

— Mda, Cath e de treabă, încuviință ea, încetinind oarecum pasul.

Venind din gura lui Naomi, asta probabil că era complimentul suprem.

— E o amică de-a mea, știi?

Vocea a început să-i sune aproape normal. În vreme ce-mi spărgeam capul să găsesc o întrebare pe care să n-o considere indiscretă, ea a zis :

— Jigodia aia se ține după el, nu?

— Adică după Derek? am întrebat eu.

— Da' de cine mama dracului crezi că vorbesc?

Nu-și revenise complet după criza de furie de mai înainte. Pe moment, am decis să fiu îngăduitoare, dar am trecut-o pe răboj.

— Da, asta face. Bănuiesc că acum, după moartea Lindei, speră să-i ia locul.

O supravegheam cu atenție pe Naomi, dar ea nici n-a tresărit la auzul numelui Lindei.

— Dă-o-n mă-sa, repetă ea, cu exprimarea elegantă ce o caracteriza. A căutat-o cu lumînarea.

— Vorbești de Linda, nu? am zis eu cu îndrăzneală.

Dar mi s-a părut că eram destul de în siguranță, avînd în vedere că mergeam pe Camden High Street, într-o sîmbătă după-masă, îndreptîndu-ne către zona aglomerată, iar prin apropiere nu era nici o ganteră.

Naomi a înlemnit și s-a uitat țintă la mine.

— Eu n-am nici un amestec în asta, bine?

— Am auzit că v-a prins, pe tine și pe Derek, în vestiarul bărbaților, am plusat eu, gîndind că și-așa nu aveam nimic de pierdut.

Ochii ei se îngustară pînă ajunseră cît niște fante întunecate. Își împinse capul înainte, într-un gest agresiv, și spuse:

— Asta e o minciună. Iar el e un nemernic, mai adăugă. Intrasem acolo ca să-i zic vreo două.

Trotuarul nu era atît de aglomerat pe cît avea să fie mai încolo, către piață, unde erai nevoit să te strecuri cu greutate printre hoarele de trecători. Cu toate astea, pietonii se împingeau nerăbdători pe lîngă noi. Însă oricine îi întîlnea ochii lui Naomi era redus la tăcere instantaneu. Avea aspectul amenințător unui pitbull furios, dar era ceva mai puțin atrăgătoare.

— Nu poate să se poarte în halul ăsta cu mine și să scape nepedepsit, zise ea.

— Cum anume?

— Adică, fără respect, a spus ea îndată. M-a tratat ca pe curvă ieftină, de parcă aș fi fost Lesley aia. Vacă tîmpită. O să-i arăt eu ei. Dacă-și închipuie că poate pune mîna pe el așa de ușor, ar face bine să se mai gîndească. Să-i zici asta de la mine.

Se răsuci pe călcîie și se îndepărtă, fără să se uite nici în stînga, nici în dreapta. Lumea se ferea în grabă din calea umerilor ei masivi. Am rămas privind lung în urma ei și

întrebându-mă dacă nu cumva maniera ei prea puțin subtilă de a-i face curte lui Derek nu s-ar fi putut dovedi, în definitiv, eficientă.

În ciuda obiecțiilor ei, era evident că încă îl mai dorea. Iar Derek, deși suferind de promiscuitate incurabilă, era înclinat să le lase pe fete să dea tonul. Mă îndoiam sincer că se ținuse după vreuna în viața lui; nu era nevoie. Din cîte auzisem eu, Linda i-l răpise fostei lui prietene și nu-l slăbise deloc în eforturile sale susținute de a-l seduce. Poate dacă Lesley și Naomi își vor scoate ochii din cauza asta, el ar fi cel câștigat. Supraviețuiește cine e mai puternic.

* * *

Rachel și cu mine am ajuns la club pe la 12 fără un sfert, adică destul de devreme ca să fim sigure că vom putea intra. Urma să fie deschis pînă în zori, ca mai toate cluburile ale căror clienți erau îndopați cu *ecstasy*: după ce atingeau punctul culminant, aveau nevoie de timp ca să revină cu picioarele pe pămînt în siguranță, înainte să fie expediați în aerul rece al dimineții. Dar aceste mici cluburi, ca Paradisiac, cărora li se făcea reclamă prin intermediul radio-șanțului, erau foarte la modă numai o lună sau două și, în intervalul ăsta, aveau tendința de a se umple cît ai clipi din ochi. Așa că, după ce-mi dădusem oste-neala să trec rîul, n-aveam chef să ajung acolo doar ca să constat că nu mai era loc.

Clubul era perfect plasat, sub un pod de cale ferată, la doar cîteva străzi distanță de Tamisa. Am parcat dubița și-am rămas o clipă sprijinită de ea, savurînd atmosfera nopții. De-a lungul falezei, pînă departe, erau înșirate ghirlande de lumini portocalii, strălucind difuz în întuneric asemenea bijuteriilor fosforescente pe care le purtau cu siguranță oamenii dinăuntru. Podul pe care venisem era luminat ca un brad de Crăciun, iar pe el se scurgea un fluviu constant de mașini, ale căror motoare îmi sunau de la distanță ca murmurul unei ape curgătoare. La intrarea în club cineva rîdea, iar zgomotul era purtat prin aer, în tăcerea aproape totală, iar dacă ciuleam urechea, aș fi reușit să disting bubuitul regulat al basului. Era un sentiment minunat să fii afară la miezul nopții, cînd distracția abia începe, și știi că majoritatea oamenilor sînt deja la culcărică sau pe cale să adoarmă la televizor.

Mintea îmi era la fel de limpede precum aerul nopții. În apartamentul lui Rachel, trăsesem fiecare cîte o linie de *speed*¹ ca să ne mai înviorăm. Asta avea să ne facă să ne rupem complet de cei din jur, dar noi nu ne aflam aici ca să ne bucurăm de ambianță. În fața clubului se întindea un șir de oameni și, în timp ce acesta înainta, noi așteptam bătînd din picioare ca să nu înghețăm. N-a durat mult, căci nu existau reguli la intrare: înghesuit cum era în ungherul ăsta, clubul

1. Metamfetamină.

era doar pentru cunoscători. Nu era nici un pericol ca vreun turist sau vreun bețiv scandalagiu să rățăcească drumul pe-aici.

Apropiindu-ne de capătul cozii, l-am văzut pe Brian, iar eu i-am făcut cu mîna. Spre surprinderea mea, ridică și el o mîină și ne zise pe un ton chiar prietenos :

— E-n regulă?

— Am văzut fluturașul pus de tine, am spus eu.

El încuviință maiestuos din cap.

— O să fie o petrecere bună, zise, sau mai degrabă tună el. Distracție plăcută.

Am schimbat cu Rachel o scurtă privire uimită. Bună idee avusese să venim după el aici, pentru că deja rostise, din proprie inițiativă, mai multe cuvinte decît îmi fusese vreodată dat să aud din gura lui. La ușă mai stăteau încă vreo doi bodyguarzi, străduindu-se să pară firoși.

— Prietene de-ale tale? îl întrebă unul din ei pe Brian. N-o duci prea rău, ai?

Celălalt rîse pe înfundate. Noi ajunseserăm deja la ușă.

— Nu sta de pomană, îi spuse Brian, cu vocea sa de bas, rînjitului. Ține ușa deschisă doamnelor.

Deși nu era nici el vreun pricăjit (de fapt, arăta de parcă fusese alcătuit din niște cartofi uriași, cu unul curățat cam neîndemînic în loc de cap), rînjitul îi acorda un vădit respect lui Brian. Sări imediat să apuce mînerul și trase de ușă ca să putem intra într-un mic vestibul zugrăvit în negru, al cărui spațiu era

ocupat de un alt bodyguard și de un tânăr care părea drogat, îmbrăcat într-un costum ecosez și cu o șapcă, și care îl implora ceva, dar n-am auzit despre ce anume era vorba.

— Prietene d-ale lui Brian, strigă Cap-de-cartof.

O fată aflată în spatele unui paravan de sticlă ne luă cîte 7 lire de căciulă. Deasupra capului ei era lipit un afiș pe care scria „Intrarea 10 lire. Nu puteți intra a doua oară“. Am presupus că persoanele incluse în categoria „Prietenii lui Brian“ primeau o reducere. Am trecut prin încă o ușă vopsită în negru și am ajuns în club. Barul se afla pe dreapta, iar lîngă peretele din stînga erau grupate niște canapele și cîteva scaune, într-o încercare haotică de a oferi confort. Majoritatea spațiului era destinat ringului de dans. Intraserăm sub una dintre arcadele podului de cale ferată și o ușă din dreapta noastră se deschidea către alta, dotată cu un mic bar și o platformă pentru DJ. Cîțiva exhibiționiști dansau deja, dar cei mai mulți își conservau energia pentru mai tîrziu.

În încăpere domnea o atmosferă gotică, iar asta m-a făcut de îndată să mă simt în largul meu. Pe pereți se jucau lumini colorate, într-un fel care îți putea provoca viziuni psihedelice, iar majoritatea celor prezenți erau îmbrăcați în nuanțe strălucitoare care reflectau lumina, dîndu-le ameteți. Argintiul, auriul și modelele ecosez erau la mare cinste, deși lîngă noi, la bar, stătea un grup de fete cu părul strîns în codițe și purtînd rochii ieftine cu paiete. Cea

mai îndrăzneată avea mânuși lungi și albe și o rochie roșie, lungă pînă la glezne și decoltată, de pe care nu lipseau, desigur, paietele. Pe sub fustele scurte, picioarele însoțitoarelor ei erau dezgolite, dar pielea le era ca de găină. Pereții și podeaua de piatră erau umede și neîncălzite. Pe măsură ce se mai strîngea lume, locul avea să se încălzească, dar, pînă atunci, fetelor le-ar fi prins bine cîte o pereche de dresuri groase.

Rachel comandă două beri, fiecare costînd tot cam cît intrarea, apoi am rămas la bar, privind cum se umple clubul. N-ar fi avut nici un rost să încerc să vorbesc acum cu Brian. Era prea devreme, și lumea încă se mai aduna. Va trebui să mai așteptăm vreo două ore, pînă ce ambele încăperi se vor fi populat, iar singura sa ocupație va fi aceea de a se învîrți pe afară, în caz că se întîmpla ceva.

Muzica era, ce-i drept, mai armonioasă decît de obicei. Repetiția mă omoară pe mine. Dacă ai luat *ecstasy*, simplitatea muzicii și a versurilor îți pare foarte profundă, dar dacă ai consumat *speed* și vrei să te zbînțui și să te izbești de pereți, un cîntec în care nu se aude decît o fată zbierînd „Come with me to ecstasy“ sau „I’m coming up on love“ de sute de ori, și veșnic pe aceeași notă, te poate scoate din minți. M-am consolât cu gîndul că îmi lărgeam astfel orizonturile și rămîneam în pas cu ultimele tendințe.

Băiatul în costumul ecosez roșu-verde era alături, la bar, și comanda o sticlă cu suc de portocale. Întorcîndu-și capul, ne zise :

— Bine, fetelor. V-ați aranjat sau mai aveți nevoie de ceva?

Am negat amîndouă la unison și el se îndepărtă, sorbind lung din sticlă și căutînd viitori mușterii. Șapca îi era sucită la spate într-un unghi aiurea și avea una din acele fețe osoase, mobile, aproape de cauciuc, care dau impresia că tipii sînt unși cu toate alifiile. Pe sub haină, pieptul îi era gol și, deși scutit de pielea de găină, era la fel de subțire și de chel ca o lamă de gumă de mestecat.

— Mergem să dansăm? întrebă Rachel, punînd jos paharul gol.

Fetele cu codițe și paiete se plasaseră în fața reflectoarelor principale și ne ofereau o demonstrație de cum se dansează pe o astfel de muzică. Probabil că era nevoie să-și încălzească picioarele goale. Razele de lumină le încadrau fiecă mișcare. Nu dansau chiar rău, iar atmosfera, spre deosebire de orice alt club în care călcasem vreodată, era prietenoasă, dar aproape lipsită de vreo încărcătură erotică. Aici nu veneai ca să agăți pe cineva, ci ca să-ți faci de cap fără griji. Oamenii aceștia nu erau străini, ci prieteni pe care încă nu ai avut ocazia să-i cunoști. Mă surprindea numărul mare al celor care mă salutau în timp ce treceam pe lîngă ei, deși nu-i mai văzusem niciodată. Cu toate că atitudinea asta mi se părea cam hippy, trebuia să recunosc că îți dădea un sentiment plăcut să vezi atîția oameni care se simțeau într-adevăr bine. În cluburile *grunge*, pe care le preferam, cerința tacită părea a fi aceea ca toți să arate, dacă

nu pe punctul de a-și pune capăt zilelor, măcar pradă unei depresii clinice.

Odată ce-am început să dansez, o vreme nu m-am mai putut opri datorită drogului. Iar Rachel, căreia chiar îi plăcea genul ăsta de muzică, se distra grozav. Un tânăr într-o cămașă albă descheiată, care-i atârna peste pantalonii argintii, o prinsese de mâini și dansa cu ea, iar ea rîdea. Simțind că o privesc, își întoarse capul și se strîmbă la mine, încă rîzînd. Părul lung, strîns în coadă, i se legăna în aer, iar mișcările îi erau line și mlădioase.

Alături era o estradă (una dintre multele împrăștiate în jurul ringului de dans) pe care dansau fetele cu paiete, unduindu-și brațele peste capetele celor aflați dedesubt. Cel mai de efect arătau gesturile fetei cu mânuși albe. Mi-am croit drum prin îmbulzeală către ieșire și m-am oprit o clipă lîngă un stîlp, privind înapoi spre ring. Rachel tot mai dansa cu băiatul în pantaloni argintii și nu dădea nici un semn că ar fi observat plecarea mea. Habar n-aveam cît era ceasul, dar lume nouă nu mai intra în club. Am cumpărat o sticlă de bere de la bar și-am ieșit agale în vestibul, ignorînd afișul cu „Nu puteți intra a doua oară“. Doar eram o prietenă de-a lui Brian, nu?

Brian și bodyguardul care era înăuntru atunci cînd am intrat noi prima dată stăteau în picioare, la celălalt capăt al holului. Acesta din urmă zicea :

— ...dar nu e musai să scoată ochii oamenilor cu asta, nu ? Și-a atîrnat de gît, practic,

un semn pe care scrie „Aici găsiți droguri!”. Adică, la ce se așteaptă?

Am presupus că se referea la băiatul în costum ecosez.

— Totul e-n regulă, Sam? îmi spuse Brian cînd mă zări. Te distrezi?

— De minune.

Celălalt bodyguard o șterse înăuntru. De îndată ce se deschise ușa, un curent de aer tăios de rece a trecut prin tricoul meu, dar, ca o adevărată femeie, nici nu l-am băgat în seamă.

— Vrei și tu? am întrebat, oferindu-i lui Brian sticla mea de bere.

— Nu, mulțumesc. Nu beau.

— Ah, așa e. Hm...

Nu mă gîndisem dinainte ce aveam să-i spun, iar acum nu-mi mai găseam cuvintele. Fiind eu însămi vorbăreată, mi se pare că oamenii care nu scot o vorbă sînt o mare pacoste.

— Azi te-am văzut lucrînd la sală, mi-am încercat eu norocul, la plesneală.

Singurul răspuns pe care l-am primit a fost un mormăit nedefinit. Mi s-a tăiat tot elanul. Se lăsă iarăși tăcerea. Mă jucam cu sticla, consolîndu-mă cu ideea că, deși era posibil să se fi plictisit (judecînd după expresia impasibilă de pe fața lui, nu puteam afirma nimic cu siguranță), cel puțin nu plecase încă. Geaca lui neagră atîrna descheiată și pectoralii, care erau aproximativ la nivelul ochilor mei, îi ieșeau în evidență, cuibărindu-se confortabil într-un tricou alb. Muzica bubuia

constant dindărătul ușilor subțiri, ca apa care caută să spargă digul plajei.

— E îngrozitor, nu? Toate necazurile astea de la sală, am zis, cam fără nădejde.

Brian mai scoase un mormăit. Cu toate astea, progresasem puțin, căci acest mormăit părea să indice o aprobare. Dacă reușea să exprime și o negație, ne puteam pune pe treabă. Nu mai jucasem „Douăzeci de întrebări“ de ani buni, dar eram gata să fac o încercare. Apoi, el adăugă, parcă depunînd un efort imens :

— Dar acum n-o să se întîmple.

N-am idee la ce mă așteptasem, de fapt, dar în nici un caz la asta.

— Ce n-o să se întîmple? am întrebat pe un ton neutru.

— Adică, se milostivi el să răspundă, acum, că Linda a murit, sala n-o să se privatizeze.

Vocea îi răsună din cele mai adînci straturi ale diafragmei, într-un fel pe care l-ar fi aplaudat orice profesor de oratorie.

— Ah, da, corect. Dar eu mă referisem la moartea ei.

Observația mi-a fost urmată de un nou mormăit. Țsta chiar însemna că discuția se încheiase. Am așteptat o clipă, însă asta părea a fi tot ce avea Brian de zis despre subiect.

— Erai și tu la subsol, nu? Atunci cînd s-a petrecut crima. Pe mine polițiștii m-au interogată deja de două ori, am adăugat eu, vrînd să arăt, cu ajutorul acestui șiretlic, că mă aflam și eu pe lista suspectilor.

— Mda, mă antrenam. Mi-au luat hainele pentru teste, ca să vadă dacă era sînge pe ele.

— Ah, da? Și pe ale mele, am zis plină de entuziasm, sperînd că experiența ne va uni. Ți le-au dat înapoi?

— Ieri. Nu era nimic pe ele. Le spuseseam și eu asta.

— Nici pe ale mele. Adică, era evident.

Am contemplat o clipă nerozia acestei afirmații, apoi am întrebat :

— Ți-au făcut necazuri polițiștii?

Brian își ridică umerii și-i lăasă din nou să cadă. Mușchii lui erau atît de masivi încît aproape că am auzit cum au revenit în poziție. Alt răspuns nu părea a fi considerat necesar.

— Mă întreb pe cine bănuiesc, am zis, străduindu-mă să am un ton cît mai degajat.

Brian tună din adîncul pieptului doar atît :

— Derek.

— Vrei să spui că ei cred că a fost Derek? am întrebat cu grijă, iar el încuviință din cap. Cum așa?

— M-au tot întrebat dacă luase vreo gantă din sală. Am zis că nu, însă nu m-au crezut.

Părea a fi pe punctul de a mai adăuga ceva, așa că am așteptat. Au trecut cîteva secunde, dar nu se auzi nimic. În cele din urmă, chiar cînd dădeam să deschid gura, el spuse :

— Dar n-a fost el.

Am tras o dușcă lungă din sticla de bere, ca să mă calmez.

— De unde știi? am întrebat neliniștită.

Nu credeam cu adevărat că Brian avea vreo mărturisire de făcut, dar, pentru orice eventualitate, am măsurat din ochi distanța dintre mine și ușă.

— Derek n-ar face niciodată așa ceva, mi-a răspuns, cu o voce atît de profundă încît părea încărcată de adînci semnificații.

— Ah, da. Sînt de acord.

Nu suna prea sincer. Am mai băut puțină bere. Nu știam de ce, dar, dintr-un anume motiv, toată conversația asta mă demoraliza.

— Brian, tu cine crezi că e vinovatul? am trîntit-o eu.

— Tu, zise el, privind în jos, spre mine.

Mi-a trebuit ceva vreme să realizez că glumise. Colțurile gurii îi erau ușor ridicate.

— Ah, ha, ha, ha, foarte amuzant, am spus.

Brian rîdea pe înfundate. Îmi dădeam seama de asta după faptul că pectoralii lui se ridicau și se coborau mai rapid decît de obicei.

— Ei bine, am zis în timp ce-mi terminam berea. Mă duc să mai dansez. Mi-a făcut plăcere să vorbim.

Intenționasem ca această ultimă remarcă să aibă o tentă sarcastică, dar el a părut s-o ia în serios.

— Da. Și mie, Sam. Ne vedem.

Am pornit-o către ușa ce ducea la bar. În timp ce-o deschideam, m-am uitat înapoi o clipă. Pe urmă, mi-am dorit să n-o fi făcut. Brian mă privea foarte lung, cu o expresie neidentificabilă pe chip.

Cît lipsisem eu, ringul de dans se transformase într-o masă compactă și haotică de trupuri asudate. Tînărul în pantaloni argintii, cu care dansase Rachel, se rotea acum pe una dintre estrade. Își scosese cămașa și etala un frumos set de mușchi abdominali. În spatele lui se afla vînzătorul de droguri în costum ecosez, care însă rămăsese fără haină, dar își păstrase șapca. Se vedea de la o poștă că luase o porție zdravănă din propria marfă. Comparația dintre fizicul său și cel al celuiilalt nu-l avantaja deloc. Cu toate astea, era așa de dus, că era incapabil să mai simtă ceva. Mă miram că încă se putea ține pe picioare, ca să nu mai vorbesc de faptul că făcea echilibristică pe un cub înalt de un metru. Avea o expresie de beatitudine pe chip, iar mîinile îi erau ridicate deasupra capului, de parcă s-ar fi rugat la soare.

Mi-am continuat cu încetineală drumul prin înghesuiala densă. Dansatorii nu erau doar drogați, ci pluteau deja de-a binelea, plus că erau cu siguranță lipicioși din cauza transpirației. Cînd pui laolaltă un număr mare de oameni care dansează, le dai droguri care-i fac să asude și îi așezi între niște arcade din piatră igrasioasă, umiditatea ce va rezulta va fi clar vizibilă în aer. În vreme ce treceam pe lîngă o fată în rochie argintie, ea s-a dat înapoi și mi-a atins ușor brațul cu umărul. Materialul era alunecos și vîscos, lăsînd în urmă o dîră de umezeală, asemenea unui melc.

Într-un final, am răzbit pînă la toalete, unde atmosfera era mai curînd bahică. Băieți și fete stăteau aplecați peste chiuvete, iar printre ei (într-un caz, chiar printre picioarele lor) se împingeau alții care voiau să bea de la robinete. M-am întrebat dacă nu cumva conducerea clubului tăiașe apa, ca să-și oblige clientela să cumpere apa minerală cu mult mai scumpă care se vindea la bar. Pe lîngă faptul că asta era ilegal, mai era și foarte periculos, căci, în astfel de condiții, oamenii se deshidratează foarte ușor. Din plîngerile zgomotoase am înțeles că se făcuse un compromis: se închisese apa rece, dar s-a lăsat deschisă cea caldă.

Trei fete ieșiră din cabina de toaletă unde stăteam la coadă. Am intrat, am mai tras o liniuță de *speed* ca să mă învioresc și-am ieșit mult mai energic. Nu se holba nimeni la mine, dar eram conștientă de faptul că eram diferită și că asta se observa. Aici, toată lumea era îmbrăcată în culori vii, iar vîrsta medie era de optsprezece ani. M-am privit sumar în oglindă și-am constatat că rujul era la locul lui, coafura nu era încă răvășită, iar crucea de pe colier nu căzuse. Purtam *într-adevăr* prea mult negru. N-am încotro, trebuie să recunosc: e un viciu.

Am găsit-o pe Rachel la bar, bînd rom și cola.

— Hei, Sam! zise ea, aruncîndu-și un braț pe după mijlocul meu. Ce fericire să te văd!

Se distra atît de bine încît părea drogată, asta dacă nu cumva tipul cu pantaloni argintii nu-i strecurase ceva în lipsa mea.

— Mai vrei să bei? am întrebat.

— Nu. O, la dracu'. În definitiv, de ce nu?

— Așa, vezi?!

Din cauza muzicii date prea tare, practic urlam una la alta. Am comandat băuturile pentru amîndouă. Eu am luat doar o bere și gata.

— Noroc! ne-am urat, ciocnind paharele.

— Ai dat lovitura cu el, am spus, gesticulînd în direcția tipului cu pantaloni argintii, care tot mai era urcat pe estradă.

Rachel chicoti.

— Nu poate să aibă mai mult de optsprezece ani.

— Drăguț și coruptibil.

— N-aș mai scăpa de el după aia.

De data asta, am chicotit amîndouă.

— Ah, am spus, amintindu-mi brusc. Am vorbit cu Brian.

Pe urmă, mi-am dorit să-mi fi ținut gura închisă. Rachel reveni foarte brutal cu picioarele pe pămînt. Se afla într-una din acele stări în care beția e mai degrabă o atitudine mentală și nu o măsură a alcoolului ingerat, așa că nu era nevoie de prea mult ca să fie trezită la realitate.

— Ce-a zis? întrebă ea de îndată, pe un ton serios.

— Nu mare lucru. Nici el nu crede că Derek e vinovatul.

Rachel se aplecă spre mine ca să audă mai bine.

— Dar *cine* crede că este?

— A zis că eu. A fost o glumă.

Se uită la mine, nevenindu-i să creadă.

— Brian a spus o *glumă*?

Am dat din cap că da.

— Incredibil.

— A rîs, chiar.

— Doamne sfînte. Că tot vorbeam de faptul că va fi relaxat.

Își termină băutura și puse paharul pe tejghea.

— Mergem?

— Mă gîndeam că ai vrea să mai stai puțin.

Rachel scutură din cap.

— Nu, sînt OK. În plus, cred că e tîrziu.

Ne-am luat hainele de la garderobă și-am pornit către ieșire. Brian și-ai lui erau adunați afară, chiar în fața ușii.

— Pa, i-am zis eu.

— Pa, Sam. Pa, Rachel, ne-a răspuns el, salutîndu-ne cu o mîină enormă ridicată în aer.

Dacă Brian fusese cel care o ucisese pe Linda, era greu de înțeles de ce s-a deranjat s-o lovească cu gantera, cînd mîinile lui goale erau probabil la fel de grele.

— Ne vedem.

Rachel arăta ca trăsniță. I-am șoptit un „Ți-am spus eu“ și mi-am încheiat haina pînă la gît, căci tremuram de frig. Să ieși în aerul rece al nopții, venind din atmosfera caldă, umedă și asudată a clubului, era rețeta perfectă pentru a te pricopsi cu o gripă. Dar eram încă așa de fericită cu haina din piele de leopard, că nu-mi păsa de chestiuni atît de pămîntești.

Ceasul din dubiță indica două și jumătate dimineța. La Silver, asta era ora de închidere, în timp ce la Paradisiac abia acum începeau lucrurile serioase. Am traversat râul înapoi fără prea mare dificultate. Rămăseserăm destul de tăcute pe drumul spre casă, ceea ce mi-a convenit. Condușul prin Londra noaptea târziu îți induce o stare de pace și de împlinire. Străzile sînt aproape pustii, iar birourile, cufundate în întuneric. Navigam pe marea nopții și mașinile care se mai întîmpla să treacă pe lîngă noi erau nave pe o altă rută, fiecare dintre noi fiind închis în spațiul cîte unui cocon slab luminat. Mă simțeam de parcă Londra era toată numai a mea, iar eu îmi patrolam teritoriul. Clădirile mărețe și frumoase de pe cheiul Tamisei îmi păreau palate scăldate în lumina albă a reflectoarelor. Creierul funcționa în continuare, într-o veselie. Doamne, ce poetică devin cînd sînt drogată.

Cînd am ajuns în suburbiile Camdenului, Rachel căscă și zise :

— Mersi că m-ai tîrît afară în seara asta. Chiar m-am simțit bine.

— A fost distractiv, nu-i așa ? am întrebat, întorcîndu-mi capul o clipă, ca să-i zîmbesc cu gura pînă la urechi. Muzica a fost mai degrabă pe gustul tău decît pe al meu.

— Data viitoare ar trebui să luăm și noi niște *ecstasy*. Să vii pregătită.

— Și cînd o să fie asta ?

— Ce zici de săptămîna viitoare ? sugeră ea.

— N-am nimic împotriva.

Am virat pe strada ei, încetinind viteza. Clădirea în care locuia Rachel se întindea practic pe toată lungimea străzii și era destul de greu să nimeresc secțiunea în care se găsea apartamentul ei.

— Aici e, îmi zise în vreme ce ne apropiam de ea. Mersi.

Am parcat dubița în fața intrării corecte. Mi-a dat un pupic de noapte bună și a coborât, aplecându-se apoi, ca să-mi spună prin fereastra mașinii:

— Sîmbăta viitoare.

— Rămîne stabilit.

Am privit-o urcînd scările și intrînd pe aleea care ducea spre ușa de la intrare. Era îmbrăcată cu impermeabilul negru, strîns bine în jurul mijlocului cu cureaua, iar părul îi era strîns într-un coc, în vîrfurile capului. Rachel era atît de grațioasă încît făcea ca un gest simplu, precum acela al urcării unor trepte, să pară soloul lui Odette din *Lacul lebedelor*.

N-am fost niciodată una din acele persoane care, începînd cu anii de școală, au avut mereu același grup de prieteni cu care să iasă în oraș, să se ciondănească și pe care să-i energizeze. Sînt de la natură o fire solitară. Dar eu și Rachel ne potriveam. Eram amîndouă niște singuratice care înțelegeau nevoia de intimitate a celeilalte, însă mai eram și destul de amatoare de petreceri ca să ne facem de cap împreună. Eram mulțumită de faptul că în seara asta se distrase și ea la fel de bine ca și mine. Cu cît o cunoșteam mai bine, cu atît o plăceam mai mult. Despre cîți oameni s-ar

putea spune asta ? Știu o grămadă de oameni, dar nu-mi fac prieteni ușor. Se părea că puteam să mai adaug unul la scurta mea listă.

Cel puțin din punctul de vedere al siguranței urbane, apartamentele erau bine proiectate. Toate ușile principale dădeau în stradă. N-am demarat pînă ce n-am văzut-o pe cea a lui Rachel închizîndu-se în urma ei și luminile aprinzîndu-se. O clipă mai tîrziu, se stinseră. Am căscat, m-am întins, am băgat motorul în viteză și-am pornit spre casă.

Cînd m-am trezit, capul încă-mi mai zumzăia, iar corpul îmi fremăta de energie. Nimic nu se compară cu efectele prelungite ale drogurilor ca să te îndemne să te apuci de curățenia de primăvară. Am petrecut cam o oră făcînd ordine pe platforma-dormitor, ceea ce, de fapt, s-a redus doar la strîngerea hainelor și a cărților împrăstiate peste tot, pe podea. Pe urmă, chiar mi-am făcut patul, sau mai degrabă salteaua, în loc să mă mulțumesc doar să arunc grămadă pilota și pernele, sperînd că nu vor cădea. Apoi am coborît și am pus Depeche Mode (*Songs of Faith and Devotion*), dînd sonorul la maximum. M-am dus să curăț baia. Am spălat chiar și sub colacul de la toaletă, un loc pe care, în general, îl omit, pe principiul că, dacă bărbații vor să fie curat acolo, se pot ocupa personal de asta. Oricum, ei sînt singurii care ajung să-l vadă. Versurile erau depressive fără speranță de vindecare, iar eu le știam pe toate pe dinafară. Cel mai bun stimulent ca să te ocupi de treburile casei este un strop de tristețe existențială.

Am lălăit fericită în timp ce spălam savoniera cu un burete peste care turnasem Cif din belșug, gîndind că, în definitiv, preferam genul ăsta de muzică acelor cîntecele vesele despre dragostea eternă, scoase de interpreți de *soul* slăbănogi și artificiali, care nu reușesc să rămînă însurați nici cît durează unul dintre șlagărele lor. Aveam deja jumate de braț scufundat în toaletă, dar cîntam în continuare. Muncește fluierînd.

Cînd s-a terminat muzica, m-am oprit și eu, am aruncat buretele în chiuvetă și m-am trîntit pe canapea, emanînd destoinicie și eficacitate prin fiecare por. Am sunat-o pe Janey, cea care are și ea o problemă cu porumbeii, dar mi-a răspuns robotul, așa că am lăsat un mesaj în care dădeam lămuriri despre necazul meu. După ce-am închis, am dat drumul la televizor. Tocmai începea *East Enders*, așa că m-am cufundat în acțiunea episodului. Pe la jumătate, mă sună Tom, dar am mîrîit la el să revină la trei, cînd voi fi terminat cu toate, și am trîntit receptorul în furcă. Ar fi trebuit să-mi cunoască deja programul duminical.

Tom sună iarăși la trei și un sfert, în timp ce savuram o porție de fasole cu pîine prăjită, și am stabilit să trec pe la el mai tîrziu, ca să ne uităm la niște filme și să mîncăm pizza. Efectul drogului se risipea rapid, dar a durat suficient cît să apuc să spăl farfuria și cratița. Apoi m-am îmbrăcat și-am ieșit. Voiam să vorbesc cu cineva.

Îi luasem adresa de la Lou, cu o zi în urmă. Nu știam prea bine de ce voiam să discut cu ea. Probabil că din conștiinciozitate. Nu, era mai mult decît atît. Aveam un soi de presentiment că se va dovedi interesant, chiar dacă nu urma să aflu decît părerea ei despre vinovăția lui Derek.

La adresa aceea am dat peste o casă victoriană mare, situată vizavi de Parliament Hill¹ și împărțită în apartamente. Trebuie că n-o duce prea rău, căci să închiriezi un apartament în zona asta te costă o sumă frumoasă. Clădirea avea fațada spre strada principală, dar imediat dedesubt era zona împădurită de pe Parliament Hill, iar dincolo de ea, Hampstead Heath. Cred că era dificil totuși să parchezi pe aici. Mie, una, mi-a fost greu. În susul și-n josul drumului erau plantate indicatoare care menționau că, în această zonă, dacă opreai timp de cinci minute ca să-ți iei bunica în vîrstă și s-o duci la doctor, aveau să-ți imobilizeze mașina, stropind-o apoi cu benzină și dîndu-i foc, cu bunicuța încă în ea. În condițiile astea, unde să găsec un loc din care să supraveghez casa? Arhitecții urbaniști nu se gîndesc decît la ei.

Cu toate acestea, printr-un noroc extraordinar, am găsit o stație de autobuz la cîțiva

1. O zonă în nord-vestul Londrei, cunoscută odinioară drept Dealul trădătorilor. Și-a dobîndit actualul nume, Dealul Parlamentului, în timpul Războiului Civil (1642-1651), cînd a fost ocupată de trupele loiale parlamentului englez.

metri mai încolo, pe aceeași parte a străzii. Am parcat dubița după colț, m-am instalat confortabil în scaun și am deschis un număr din *Observer*, pe care, prevăzătoare, îl cum-părasem ca să am cu ce mă distra. Dacă nu dădea nici un semn timp de o oră, fie inven-tam vreo scuză să sun la ușă, fie mă duceam să beau ceva în Camden. A doua variantă era cea mai probabilă. Resursele mele intelek-tuale erau la un nivel foarte scăzut.

Tocmai citeam un articol destul de bun în revistă, când am văzut pe cineva ieșind pe poarta principală și-o clipă m-a deranjat că fusesem întreruptă. Apoi am zărit fața persoanei și-am uitat cu totul de lectura mea. Știam deja că aceasta trebuia să fie Janice, fosta prietenă a lui Derek, căci mi-o des-crisese Lou, și-n plus, cam cîte blonde suple și elegante (Derek nu se dezmințea în privința gusturilor) puteau oare locui într-o singură casă, mai ales în condițiile în care erau însoțite și de un puști? Copilul semăna leit cu Derek, dar avea tenul mult mai deschis la culoare. La început, era cu spatele la mine, ocupată să încuie poarta, dar când s-a întors am recunoscut-o imediat.

Ea era femeia cu care îl văzusem pe Derek în seara aceea, la Silver.

* * *

Mi-am ascuns capul în dosul revistei. Cu coada ochiului, o vedeam venind către mine, pe stradă, ținîndu-l de mîină pe băiețel. Con-

trastul dintre ei era izbitor. Ea era îmbrăcată de sus pînă jos în negru, dar nu genul ăla de negru uzat, specific pentru Camden, pe care nu se observă petele și care maschează rotunjimile, ci din acela de firmă, care-ți permite să-ți exprimi eleganța nesofisticată. Era ținută pe care ar fi îmbrăcat-o și Rachel: pantaloni de călărie, un pulover pe gît și o haină din piele foarte fină, cu curea, iar în picioare, ghete scurte, cu tocuri pătrate, după ultima modă. Cu toate astea, băiețelul de lîngă ea era înveșmîntat într-o explozie de culori: haină galben strălucitor, șapcă de baseball roșie, pulover în dungi multicolore, peste care avea și o vestă matlasată, plus blugi verzi. Ce la modă era micul șmecher?! Părea foarte entuziasmat de ceva și era așa de drăguț, că maică-sa ar fi făcut avere dacă l-ar fi pus să joace în reclame. Parcă-i și vedeam poza pe o cutie de detergent, zîmbind fericit într-un pulover de un alb impecabil, care i-ar fi scos în evidență tenul de ciocolată cu lapte.

Am fost salvată de faptul că au intrat amîndoi sub acoperișul refugiului din stație și s-au așezat alături de mine. Ce frumos din partea lor. I-am aruncat în grabă o privire, așa cum faci cînd cineva ia loc lîngă tine, am revenit la lectura mea, dar apoi m-am uitat iarăși la ea, ca și cum tocmai îmi dăduse ceva prin minte.

— Mă scuzați, dar nu cumva v-am văzut la Silver acum ceva vreme? am întrebat eu, încercînd să vorbesc cît mai cordial și mai

degajat, în genul acelor oameni care leagă o conversație cu persoane pe care nu le cunosc.

I-am zîmbit în cel mai puțin dement fel de care eram în stare. Ea mi-a întors zîmbetul și mi-a răspuns pe un ton relaxat și amical:

— Vă referiți la clubul acela de sub Underworld¹? Da, am fost acolo, acum vreo două sîmbete.

— Așa e! am exclamat eu, amintindu-mi dintr-odată. Erați cu Derek, nu? Lucrez la sala Chalk Farm, de asta îl cunosc.

Ea a dat din cap a încuviințare, dar am observat că, auzindu-mă pronunțînd numele lui Derek, îi mai pierise ceva din bonomia de dinainte. O înțelegeam. La vremea ei, sînt sigură că destule fete pe care nu le cunoștea îi pomeniseră de Derek pe tonuri la fel de entuziaste.

— M-a surprins să-l văd acolo, am continuat. Nu știam că-i plac astfel de locuri.

Femeia nu s-a putut abține să nu zîmbească.

— Nici nu-i plac! A mers pentru că n-a avut încotro. Ieșiserăm la masă și mie mi-a trăsnit ca, după aceea, să mergem într-un loc nou.

Frumuseții ei nu i te puteai împotrivi: calmă, elegantă, îmi aducea aminte de Grace Kelly. Hitchcock ar fi adorat-o. Ochi limpezi și albaștri, ten catifelat și palid, păr bălai împletit în spic, care îi scotea în evidență gîtul

1. Underworld este un club legendar situat în Camden, unde se cîntă *rock*, *thrash*, *metal* și *punk*.

grațios. În nici un caz nu era genul care să frecventeze Silver. Dar îmi aminteam că, în seara cu pricina, îmi păruse foarte cu picioarele pe pământ.

— V-ați simțit bine?

— Ah, da, a fost distractiv. Dar, în seara aia, aproape orice ar fi fost așa. Avusesem o săptămână groaznică (sincer vorbind, mă simțeam ca o cârpă de șters pe jos) și îmi doream pur și simplu să ies din casă. Derek a aranjat cu o prietenă să stea cu Devon, iar pe mine m-a scos la masă în oraș. A fost exact ce îmi trebuia.

— Eu sînt Sam, m-am recomandat. Sam Jones.

— Janice King.

Ne-am zîmbit reciproc. În curînd, gura mea avea să crape de atîta veselie și bunăvoință.

— Ți-am mai auzit numele, am zis, arătînd spre băiețelul de pe scaun, care-și bălăngănea picioarele din toate puterile. El trebuie să fie al lui Derek, nu? Îi seamănă foarte mult.

— Devon îl cheamă. Da, e al lui Derek. Seamănă deja cu tatăl lui.

Janice întinse mîna ca să-l potolească, dar Devon, plin de avînt, o ignoră. Unghiile ei erau lungi și date cu lac transparent și ușor rozaliu.

— Atunci, sînt sigură că ai auzit de cele petrecute la sală, am spus. Anume, că Linda a fost ucisă.

— Mi-a zis Derek, se încruntă ea, apoi mă măsură din ochi și adăugă cu sinceritate: Ar trebui să fiu tristă, dar nu sînt.

Cînd văzu că nu mă trag înapoi, făcîndu-mi îngrozită semnul crucii, fruntea i se însenină :

— Am urît-o întotdeauna, mai spuse ea, cu simplitate. Mi l-a luat pe Derek. La propriu, vreau să zic. Îmi cer scuze, dar erați prietene ? întrebă ea privindu-mă.

— Nici vorbă, i-am răspuns ferm, profitînd de ocazie ca să creez o legătură între noi. N-o puteam suferi.

Două femei ni se alăturaseră pe refugiu, dintre care una tîra după ea un băiețel pe care Devon l-a recunoscut. Sări în picioare, alergă spre el și-l bătut cu palma pe umăr, strigînd :

— În regulă, Tariq ?

Janice se uită în direcția lor.

— Bună, Sue, o salută ea pe mamă. Scoți monstrul la plimbare ?

— Mda, îl mai duc să ia aer din cînd în cînd. Se pare că-i priește.

Sue se sprijini de adăpostul de pe refugiu și scoase un pachet de țigări, oferindu-i una celeilalte femei, după care și le aprinseră amîndouă. Tariq și Devon își lipiră fețele de geamul din spatele ei, scoțînd sunete ca de pîrțuri. Un autobuz se opri în dreptul nostru, dar Janice nu a făcut nici o mișcare ca să se ridice, așa că am rămas și eu la locul meu.

— Mi-a amărît viața, am continuat, implicîndu-mă tot mai mult în tema pe care o lansasem. Mă refer la Linda. Dacă n-ar fi fost omorîță, aș fi demisionat, pentru că nu mai suportam.

— Nu ești singura.

Janice își întinse picioarele înainte și aruncă o privire peste umăr, dar Devon era dincolo de geam, așa că nu ne auzea.

— Am știut întotdeauna că Derek mă înșela cu cine apuca. Asta făcea parte din peisaj. Nu mă încînta din cale-afară, dar... (Vocea i se pierdu o clipă.) Și știam de ceva vreme că avea o relație cu o femeie de la sală. Chiar de cînd ne-am cunoscut. Dar cu mine locuia, nu cu ea. Mi-am spus că majoritatea oamenilor au aventuri, dar măcar eu știam de asta de la bun început. Mă gîndeam că, dacă îi las suficientă libertate, va sta mereu cu mine. Chiar m-a iubit. Și încă mă mai iubește, iar pe Devon îl adoră.

N-a fost nevoie să zic nimic. Am lăsat-o doar să-și spună povestea. Pentru ea, rana provocată de plecarea lui Derek era, în mod evident, încă proaspătă și probabil că epuizase deja de mult subiectul cu toți prietenii ei. În ciuda acestui lucru, bănuiam că mai exista un motiv pentru care vorbea atît de deschis cu mine, o persoană pe care de-abia o cunoscuse. S-ar fi putut spune că, în felul ei subtil, încerca să-mi alunge orice eventual interes pentru Derek, subliniind cît de strînse erau încă legăturile dintre el, ea și copil.

— În cele din urmă, mîndria mea a învins, zicea ea. Linda era... nu știu, ca un pitbull. A pus stăpînire pe el și nu mai voia să-i dea drumul. N-am idee ce s-a petrecut de-a devenit atît de hotărîtă să-l ia de lîngă mine.

În fond, relația lor dura de ani de zile. Dar l-a supus la presiuni foarte mari. Suna tot timpul, se certa cu el și nu voia în ruptul capului să renunțe.

Janice mă privi, iar chipul îi era la fel de calm și de frumos ca întotdeauna, cu ochii de un albastru limpede. Probabil că spusese deja de atâtea ori istoria asta, încât acum se putea detașa. Sau poate că așa arăta ea de obicei, chiar și atunci când o încercau emoții puternice. Din coada împletită spic nu se desprinsese nici măcar o şuviță de păr auriu, în ciuda brizei. Se părea că are mai totul sub control.

— În unele privințe, Derek e foarte slab. Ar face orice ca să nu-și complice viața. Lou m-a sfătuit să lupt pentru el și s-o alung pe Linda. Dar n-am putut. Slujba mea e foarte stresantă, trebuia să am grijă și de Devon, care se agită din zori pînă-n seară. Sînt convinsă că Lou era bine intenționată, dar eu nu aveam energia sau înclinația naturală ca să pornesc un război împotriva Lindei. Am decis să-l las pe Derek să hotărască ce vrea să facă, iar pentru el asta a însemnat, desigur, să adopte tactica minimei rezistențe.

Se uită în gol, drept înainte.

— Ar fi trebuit s-o ascult pe Lou, adăugă ea încet. N-aș mai repeta greșeala asta acum.

Un autobuz C2¹ trase în stație, ușile luncînd în lături chiar înainte să oprească de tot.

1. Autobuze care circulă din nordul Londrei către West End, între Parliament Hill Fields și Regent Street, via Camden.

Ăsta trebuia să fie cel așteptat de Janice, pentru că doar două numere aveau stație aici. Ne-am ridicat amîndouă în picioare. Devon și Tariq se urcară grămadă pe scări, în fața adulților, și alergară urlînd către capătul mașinii, unde se azvîrliră pe scaune. Picioarele li se bălăngăneau foarte drăgălaș peste margine, fără să atingă podeaua.

— Pînă unde mergi? mă întrebă Janice, arătîndu-i șoferului permisul ei și al lui Devon.

— Pînă în Regent Street, am zis, rostind numele ultimei opriri de pe traseu.

— Chiar așa? Și eu. Îl duc pe Devon la noul film Disney și-apoi la Planet Hollywood¹. Fac cîinste în toată regula, de asta e așa de agitat.

Janice părea a nu se îndoii de faptul că vom sta una lîngă alta în autobuz, alegînd un scaun în fața lui Devon și Tariq.

— Mai încet cu gălăgia, zise ea peste umăr.

— Mami, se miorlăi Tariq, Dev se duce la Planet Hollywood. Noi de ce nu putem să mergem?

— Pentru că nu se poate, OK? răspunse Sue cu fermitate și se întoarse la conversația cu prietena ei.

— Atmosfera de la sală e foarte tensionată zilele astea, i-am spus lui Janice, reluînd discuția de dinainte. Probabil că Derek ți-a povestit deja.

1. Planet Hollywood este un restaurant deschis la New York în octombrie 1991, patronat de actorii Sylvester Stallone, Bruce Willis, Demi Moore și Arnold Schwarzenegger, acesta din urmă retrăgîndu-se ulterior din afacere.

— Mi-a zis că poliția îl cam hărțuiește, a zis, cu buzele strînse și coborîndu-și vocea pentru ca Devon să nu o audă.

Autobuzul frînă și opri cu o smucitură în stația Kentish Town. Era unul din acele modele micuțe și roșii, cam de dimensiunile unei dubițe, ale căror șoferi erau de obicei mai puțin gravi decît cei care conduceau chestiile alea mari, cu două etaje. Șoferul nostru își exprima personalitatea deschizînd ușile înainte să ajungă în stație și închizîndu-le după ce pornea iarăși. Se urcară doi bețivi, împleticindu-se și mormăind, cu cîte o cutie de Tennent's Extra¹ strînsă zdravăn în mînă. Am sperat că nu aveau să cadă atunci cînd va demara autobuzul.

— Derek ar putea să aibă niște necazuri, i-am spus. Ți-a explicat împrejurările?

Janice zîmbi cam strîmb.

— O, a zis că în ultima vreme se tot certase cu Linda din cauza unei fete care se ținea de capul lui și-apoi că mai era încă una, care coborîse după el la subsol, în după-masa aia. Tipic pentru el.

— Foarte sincer din partea lui să-ți spună asta, am zis eu.

— O, da. Niciodată nu a simțit că trebuie să-mi ascundă ceva. În parte, ăsta e motivul pentru care ne-am înțeles așa de bine.

A făcut o mică pauză.

— Dar chestia asta n-o să dea bine deloc în ochii polițiștilor. Tipul ăsta negru uriaș, cu o

1. Cel mai bine vîndut sortiment de bere, produs în Scoția.

groază de iubite, e implicat în moartea prietenei lui, care se întâmplă să fie albă, iar amănuntul ăsta nu va fi în favoarea lui. Toată lumea știe că Derek nu ar omorî nici o muscă, dar cum se poate dovedi asta?

Am șezut în tăcere o vreme. Dintr-un motiv oarecare, chipurile inspectorului Monroe și sergentului Hawkins îmi trecură pe dinaintea ochilor. Atenția mi se concentrează o clipă asupra celui de-al doilea.

Ce rușine. Nesiguri pe picioare, bețivii au coborât în Camden și au început să-și urle injurii unul altuia în timp ce autobuzul pleca.

— Ce mai face Lou? se interesă Janice. N-am mai văzut-o de un car de ani. Derek zice că acum ea e director.

— S-a acomodat imediat cu slujba. Asta e partea bună în toată situația: dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, probabil că n-ar mai fi fost promovată niciodată. Dar, desigur, i se potrivește de minune postul.

— A fost întotdeauna atît de bună cu mine. Mai ales cînd Derek și cu mine ne-am despărțit. Era aproape la fel de tristă ca și mine din cauza asta.

— Instinctul matern al lui Lou se arată din nou. Se poartă cu Derek de parcă ar fi unul dintre fiii ei.

Janice zîmbi.

— Știu la ce te referi.

— La urma urmei, tu și Derek păreți a vă înțelege foarte bine, am zis, cu o ezitare.

— O, da.

Glasul i se îndulci, iar cînd m-am uitat la ea, am văzut că zîmbea, dar nu către mine, ci la imaginea lui Derek pe care o avea în gînd.

— Încă ne mai iubim. Și mai e și Devon. Derek vine foarte des pe la noi, ca să-l vadă. Bineînțeles că Lindei nu-i prea plăcea asta, zise ea, înăsprind tonul, dar ce putea să facă? N-ai cum să împiedici un om să-și vadă copilul. Iar cînd sînt deprimată, pot întotdeauna să-l sun.

— Ca, de pildă, sîmbătă seara, cînd ați mers la club.

— Exact.

Autobuzul o luă în sus pe Delancey Street și ocoli zonele periferice din Regent's Park.

— Trebuie că ți-a fost tare nesuferită. De Linda vorbesc.

— O, da, de asta poți fi sigură! Cu toate astea, mi-a mai trecut supărarea. Au trecut, totuși, aproape doi ani.

— Ești cu cineva?

Janice întoarse capul și se holbă la mine, complet surprinsă.

— Nu, sigur că nu! exclamă ea, ca și cînd ăsta ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

Acum intram pe Great Portland Street, semn că aproape ajunseserăm. Sue și Tariq s-au dat jos la stația Camden Town, iar Devon s-a ghemuit pe scaunul din spate, uitîndu-se lung pe fereastră. Maică-sa îi aruncă o privire fugară.

— Ne întîlnim cu o prietenă la cinema, îmi explică ea. Are o fetiță cam de vîrsta lui Devon.

— Mami! spuse Devon indignat. Julie are patru ani și eu am aproape șase!

— Cinci și jumătate, îmi zise ea, iar băiețelul se uită urît la noi.

Autobuzul trecea pe lângă clădirea BBC-ului, la capătul lui Upper Regent Street. Janice spuse dintr-odată:

— Doamne, ce nepoliticoasă am fost, turuind atîta despre mine. Îmi cer scuze. Oare ce părere ți-oi fi făcut despre mine?

— E-n regulă, pe bune, am liniștit-o eu. Oamenii îmi vorbesc adesea despre ei. Îmi place să-i ascult.

La auzul afirmației mele, Tom ar fi slobozit un mare hohot de rîs și-ar fi strigat: „Ce aiureli demodate!“. Norocul meu că nu era prezent.

— Ei bine, eu cu siguranță asta am făcut! zise Janice. Mersi că m-ai ascultat. Te pricepi foarte bine.

Am mormăit ceva depreciativ la adresa propriei persoane, îngrozindu-mă de ce reacție ar fi putut avea Tom în situația de față. Autobuzul traversa Oxford Circus. Janice va coborî la ultima stație, dacă intenția lor era să meargă la film. Toate cinematografele se aflau la capătul dinspre Piccadilly Circus al lui Regent Street. Am tras clopoțelul și m-am ridicat, făcîndu-mi socoteala că, dacă aș coborî acum, aș putea să iau tot autobuzul ăsta și înapoi, fără ca ea să mă observe.

— O, cobori? întrebă ea, ușor dezamăgită. Sper să ne mai întîlnim.

— Și eu. A fost o plăcere să vorbim.

— Mi-e teamă că nu am vorbit decît eu, de fapt. Atunci, ne vedem.

Arăta de parcă era pe punctul de a mai spune ceva, ca de pildă să-mi dea numărul ei de telefon, dar autobuzul se oprise și ușile erau deja deschise. M-am bucurat să scap. Îmi plăcea Janice și nu doream ca prietenia noastră să înceapă cu o minciună.

Luînd-o în jos, pe trotuar, am privit în urmă, spre autobuz, și l-am văzut pe Devon cu fața lipită de geam. Janice îmi făcea cu mîna și m-am simțit vinovată. Fusese atît de drăguță. Eu o momisem să vorbească, iar ea și-a cerut scuze din cauza asta.

Îmi doream să fi găsit o cale s-o întreb unde fusese în după-masa în care murise Linda.

— Azi am văzut-o pe prietena ta, Tom, am spus, atacînd o felie mare de pizza.

Pentru că eram încă în perioada de dietă cu legume proaspete, comandasem una vegetariană, cu blat subțire, plină de porumb, măslina, ceapă și ardei. Ședeam pe covorul din camera de zi, cu spatele la sofa și cu cutiile de pizza așezate dinaintea noastră, pe podea. În frigider erau șase cutii de bere, iar lângă televizor așteptau cuminiți două casete video. O, ce fericire.

— Care din ele?

— Blonda de la club.

— Cea cu părul în coadă de cal? Partenera sexy a armăsarului?

— Se pare că e fosta lui prietenă și mama copilului lui.

— Ce noroc pe capul afurisitului! Chiar a lăsat-o gravidă?

— Cît de elegant te exprimi. Mă rog, ea arăta minunat. Își împletise părul în spic, iar coada era întoarsă la ceafă. Un fel de Grace Kelly a anilor '90...

— Cum de ai inima să mă tachinezi în halul ăsta? a gemut Tom. Nu ai nici un dram de compasiune feminină?

A împăturit în două o felie de Chicken Tikka și și-a îndesat-o în gură aproape în întregime.

— Asta nu m-a prea ajutat, oricum, am recunoscut eu. Nu am aflat decît că ea încă mai e îndrăgostită de el.

— Nu sînt toate așa? spuse cu amărăciune Tom, după ce-și înghiți pizza.

— Aici au dreptate...

— Deci, pînă la urmă, *cine* i-a venit de hac Mumei Pădurii?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Posomorîță, am mai mîncat niște pizza.

— Nu, asta nu e tocmai adevărat. Nu pot crede că au fost Fliss sau Derek și știu sigur că nici eu. Mai rămîn Jeff, Brian și Naomi. Sincer, nu-l prea văd pe Brian dîndu-i în cap Lindei (e atît de chibzuit, că se gîndește întotdeauna înainte să facă un lucru, inclusiv o glumă), iar chestia asta îmi pare că s-a petrecut mai degrabă sub impulsul momentului.

— Și tipul ăsta, Jeff, se presupune că ar fi ucis-o ca s-o împiedice să privatizeze sala? întrebă Tom, iar în vocea lui se simțea o undă de scepticism.

— E membru al grupului Socialiștilor Militanți, i-am explicat eu.

— Ah, *corect*. Cu toate astea...

— Știu ce-o să zici. Propunerea fusese respinsă de toată lumea, așa că de ce ar fi omorît-o el, cînd tot ce știam noi era că Linda

avea o oarecare intenție să treacă peste capetele noastre și să se ducă la niște tipi din Consiliul local? Era ceva prea vag ca să fie motiv de crimă, dacă nu cumva planurile erau chiar mai avansate decât bănuiam noi. Presupun că ar trebui să verific asta, am spus și am luat o gură de bere. M-am întâlnit întâmplător cu el, ieri, și arăta incredibil de rușinat. Și surprins să dea cu ochii de mine. Adică, pentru numele Domnului, doar lucrez în locul ăla! Trebuie să fi auzit că pun întrebări, așa că sigur are ceva pe conștiință. Altfel, de ce s-ar fi uitat așa la mine?

L-am numărat pe Jeff pe un deget.

— Apoi, ar mai fi Naomi. Cred că Derek știe mai multe decât spune. Nu m-ar surprinde să descopăr că ea a fost, iar el minte ca să n-o trădeze. N-ar face asta pentru nimeni altcineva dintre cei care se aflau la subsol atunci. Adică, victima era, la urma urmei, prietena lui. Singurul motiv pentru care n-ar povesti ce s-a petrecut este acela că se simte vinovat în legătură cu ceva. Cum ar fi faptul că Linda a fost ucisă pentru că el își făcea de cap cu Naomi.

— Iei chestiile astea foarte în serios, comentă Tom.

— După ultima mea experiență cu găsirea unui cadavru, am răspuns, dă-mi, te rog, voie să am dubii în privința anchetei polițiștilor.

— Deci, toate astea sînt în numele justiției, nu de dragul ochilor mari și căprui ai domnului Mușchi? întrebă el zeflemitor. Sau poate altceva e mare...

— Cuvintele obscene nu sînt același lucru cu vorbele de duh, Tom. Să nu uiți asta.

Mi-am isprăvit și ultima felie de pizza.

— La ce filme ne uităm?

— *Build my gallows high* și *Gilda*.

— O, mamă.

Tom e oarecum împătimit după filme și preferă genul *film noir* din anii '40. Începuse să-mi facă și mie educație cinematografică acum cîțiva ani, iar rezultatul era că acum știam diferența dintre Jane Greer și Greer Garson.

A pus prima casetă înăuntru și a deschis televizorul. Eu am stins luminile, după care ne-am cuibărit la loc, urmărind ecranul pîlpîitor. N-are nici un rost să descriu vreunul dintre filme, dar o să vă spun doar atît: dacă nu le-ați văzut, n-ați trăit. Bineînțeles că Tom a devenit foarte sentimental din cauza Virginiei Mayo. Nu se acordă premii dacă ghiciți ce culoare avea părul ei!

— Te-ai plictisi de ea într-o săptămînă, i-am zis, timp în care s-ar holba la tine cu ochii ăia mari ai ei, fiind convinsă că ești minunat și sorbindu-ți fiecare cuvînt...

— Glumești? spuse Tom, nevenindu-i să creadă. Pentru mine, ăsta e tipul ideal de femeie!

Mi-am privit ceasul. Era aproape miezul nopții.

— E timpul ca Sam să doarmă, am anunțat, ridicîndu-mă în picioare.

M-am uitat o clipă la cutiile de pizza și la dozele de bere.

— Sigur nu vrei să te ajut să strîngi?

— Ha, ha.

Tom se ridică și el și ne îmbrățișarăm de rămas-bun.

— Pe curînd.

Am condus pînă acasă, prin cap învîrtindu-mi-se imagini din filmele pe care le văzusem. Jane Greer și Robert Mitchum pe o plajă în Mexic, în lumina lunii, Rita Hayworth scoțîndu-și o mănușă lungă din satin negru... dar, fără să vreau, mintea îmi tot zbura la moartea Lindei.

Dintr-un motiv oarecare, totul părea prea frumos: cinci oameni fuseseră jos, la subsol, și nimeni altcineva nu mai intrase sau ieșise. Tocmai atunci mi-a venit în cap să verific ceva data viitoare cînd merg la sală.

* * *

Felice Bortshe îmi scrisese că petrecerea era de la șase la nouă, așa că mi-am propus să ajung acolo la șapte și jumătate, ca să nu risc. Roșu, zisese ea. De fapt, chiar se întîmpla să am o rochie de culoarea asta. Avea mîneci scurte, un decolteu pătrat și adînc și se termina la cîțiva centimetri buni deasupra genunchilor. Dacă o purtam cu dresul negru mat și ghetele cu șireturi și fermoare, nu arătam prea feminin. Tare aș fi vrut să știu cît de elegantă urma să fie petrecerea asta. De fapt, Holland Park nu era tocmai o adresă fără blazon. Mi-am pus și un colier din plastic negru, mi-am strîns părul și-am trîntit și niște

ruj roșu asortat cu rochia și care nu se lua cu zilele, indiferent ce făceai între timp cu gura.

Arătam oare ca o tîrfă ieftină ? M-am privit în oglindă și-am hotărît că ghetetele mă salvau de la o atare asemănare. Le dădusem cu cremă special pentru ocazia asta. Din păcate, haina din imitație de leopard ar fi fost prea mult în asociere cu rochia roșie și colierul. În locul ei, am îmbrăcat haina din piele neagră și-am dat o tură. Apoi m-am întors și am tras ce mai rămăsese din gramul de *speed*. Nu era prea mult, dar mi-a întărit încrederea în mine suficient cît să-mi îngăduie să mă gîndesc la conversațiile de cocktail fără să fac urticarie.

Am mers cu mașina pînă în Holland Park. N-aveam de ales, căci o călătorie cu transportul public dinspre nord-est către sud-vest, de-a latul Londrei, era o distracție rezervată exclusiv celor doritori să-și petreacă weekend-urile rătăcind în labirintul de la Hampton Court. Casa era mare, albă și de-o eleganță care te dădea pe spate, construită pe una din acele străzi de dimensiunile unui bulevard, unde locuiesc de obicei oamenii bogați. De-a lungul căii de acces erau o grămadă de denivelări pentru reducerea vitezei, menite să-i împiedice pe aristocrații beți să-și conducă BMW-urile prea repede și să și le facă praf reciproc. Am stat cinci minute în dubiță, străduindu-mă să nu-mi rod unghiile, apoi am văzut intrînd un grup de oameni care păreau a veni din Sloane Square¹, dar am

1. O piațetă aflată la granița dintre trei cartiere londoneze selecte, anume Knightsbridge, Belgravia și Chelsea.

refuzat să-i urmez. Am mai stat zece minute în mașină și, în final, un neastîmpăr cauzat de drog m-a determinat să cobor.

Grădina din față fusese pavată aproape în întregime, cu excepția unui petic mic de pămînt în centru, din care creșteau doi copaci înalți pînă la brîu și tunși astfel încît să semene cu niște acadele. Unul era ceva mai mic decît celălalt. Prin comparație cu spectacolul foarte elaborat și snob oferit de grădinile din vecini, care gemeau de cîți bani se investiseră în ele, inclusiv pentru plata unui grădinar cu normă întreagă, și luminate ca ziua de proiectoare, pentru ca nu cumva să-ți scape aceste aspecte, cei doi copăcei miniaturali păreau de o finețe sobră.

Totuși, de îndată ce am pășit în apartamentul lui Duggie Sutton, la primul etaj, mi-am dat seama că el n-avusese nici un amestec în alegerea copăceilor. Numai pe hol erau trei mese, pe ale căror tăblii se aflau din belșug bibelouri și alte *objets d'art*. În jurul meselor erau adunate scaune poleite cu aur, pe podele erau așezate straturi groase de covoare, iar tablourile se înșirau pînă la jumătatea pereților, în straturi, așa cum atîrnau odinioară în muzeele victoriene. Din cîte îmi puteam da seama, zugrăveala era verde pal, dar pereții erau într-atît de încărcați cu picturi în ulei, că nu aș fi pariat pe asta.

Ușa apartamentului îmi fusese deschisă de un omuleț în pantaloni de catifea reiată, vestă muștar și haină de tweed. Peste vestă îi atîrna lanțul unui ceas de buzunar. Papionul și ochii mici și strălucitori, ca de

animal sălbatic, ai omulețului îmi aminteau de personajele din *Alice în Țara Minunilor*. Numele lui Duggie Sutton îmi sunase oarecum cunoscut atunci cînd mi-l spusese Felice și, între timp, îi telefonasem persoanei care mă recomandase ei, ca să mai aflu cîte ceva despre individ.

— Nu te lăsa înșelată de aparențe, mă sfătuiuse persoana. E foarte deștept. Și e un personaj tare ciudat: se ocupă de arta modernă, dar refuză să aibă așa ceva în casă. E asociat la Galeriile Wellington, dar cînd o să vezi unde locuiește, asta o să ți se pară de-a dreptul neverosimil. Dacă te acceptă, o să o duci excelent, dar să fii mereu cu ochii pe el.

Galeriile Wellington erau unul din acele locuri lustruite și imaculate, care, dacă ar fi avut și mobilă înșurubată în podea, ar fi semănat perfect cu interiorul unui vas oceanic. Privind împrejurul meu, am înțeles exact ce a vrut să spună amica mea, căci cu greu și-ar fi putut cineva imagina un contrast mai izbitor între casa lui Sutton și locul lui de muncă. Între timp, trăncăneala lui părea fără sfîrșit.

— Măi, măi, arăți *fabulos*, zise el, luîndu-mi haina. Îmi place la nebunie rochia. Eu sînt Duggie, scumpo. Pe tine cum te cheamă?

— Sam Jones, m-am recomandat, cu o ezitare. Felice Bortshe m-a invitat...

— O, desigur! Dumneata ești noua descoperire a lui Felice. Am aflat *totul* despre tine, zise, făcîndu-mi cu ochiul.

Aș fi preferat să se abțină. Nu-mi place deloc cînd oamenii îmi fac cu ochiul.

— Înțeleg că acei doi copaci din grădină nu sînt opera dumneavoastră, am spus, uitîndu-mă împrejur.

Duggie își împreună mîinile într-un gest teatral.

— Scumpo, te rog să nu-mi *vorbești* despre ei. Vrei să am un atac de cord? Homosexualul ăla bătrîn de la parter se dă în vînt după chestii minimaliste. Ce *frustrat*! Cînd începe să-și bage nasul și în viața ta personală, știi *sigur* că ai dat de bucluc. Dumnezeu mi-e martor că l-am implorat, dar degeaba. Dacă mă întrebi pe mine, totul e din cauza nesiguranței lui.

— Nesiguranță? am zis nedumerită.

— În legătură cu *gusturile* lui, scumpo! exclamă el, ridicîndu-și ochii spre ceruri. Asta numesc eu minimalism: lipsa de siguranță. Sau lenea intelectuală. Dar nu trebuie să fac o tînră încîntătoare ca tine să aștepte în hol, nu? Cîtă lăcomie din partea mea. Intră, rogu-te, și ia-ți ceva de băut. Felice e deja aici.

M-a condus într-o cameră de zi foarte mare, care cuprindea cele două încăperi dinspre stradă, unite și legate printr-o boltă centrală, ce se arcuia elegant pe sub tavanul înalt. După ce stătusem atîta în dubiță, holbîndu-mă la casă, am recunoscut de îndată cele două ferestre imense. Întreg spațiul părea destinat anume distracției. Ca și holul, camera era plină ochi cu mobilă: mese care gemeau sub greutatea altor *objets*, de care nu scăpa nici un colțișor, parchet acoperit de covoare groase,

canapele și fotolii grupate astfel încît oamenii să poată conversa stînd pe ele și despărțite de măsuțe de cafea lustruite, pereți la fel de plini de picturi ca și cei de pe hol. La prima vedere, impresia era una de sufocare. Dar abia mai tîrziu realizai cu cîtă grijă fuseseră aranjate diferitele elemente.

Efectul inițial era amplificat de faptul că încăperea era plină pînă la refuz de oameni eleganți. Duggie mă îndrumă către o masă în spatele căreia stătea un tînăr foarte arătos, îmbrăcat în uniformă de chelner.

— Stanford, dulceață, dă-i, te rog, acestei frumoase domnișoare ceva de băut, îl rugă el, iar mie îmi spuse : Încearcă punch-ul, scumpo, l-am pregătit eu însumi. Uite-o pe Felice, e chiar acolo.

A dispărut apoi în mulțime. M-am uitat la Stanford.

— Țsta e punch-ul, presupun, am zis eu. Ce tărie are ?

El scufundă un polonic într-o supieră imensă de argint și-mi turnă un pahar de lichid roșu mat.

— Ăăă, e nițel mortal, mi-a răspuns. Duggie a trîntit de toate în el, fără să citească mai întîi etichetele sticlelor. Dar e bun.

Mi-a întins paharul, însoțindu-l cu unul din acele zîmbete specific americane, în care ți se arată fiecare dinte, ca să te minunezi de măiestria dentiștilor ce par a profesa doar pe malul celălalt al Atlanticului. Stanford arăta ca un fotomodel, cu trăsături atît de regulate că se anulau reciproc și cu un zîmbet ca al prietenului lui Barbie.

— Sam! Ai venit!

M-am răsucit și-am văzut-o pe Felice Bortshe năpustindu-se spre mine. Era îmbrăcată într-un costum alb cu dungi negre, iar coafura jur că era aceeași de săptămîna trecută, pînă în cele mai mici detalii ale șuvițelor brun-roșcate. Era clar că Felice era genul de persoană care putea purta haine albe fără să le murdărească. Pe de altă parte, eu nu trebuie decît să-mi pun un pulover alb și să șed nemișcată într-un fotoliu, timp de zece minute, pentru ca, atunci cînd mă ridic, să descopăr că pe el au apărut diverse pete neidentificabile.

Felice îmi întinse mîna, pe care se lăfăia un inel imens, foarte asemănător cu cel de logodnă al prințesei Diana. Și acesta era împodobit cu diamante și safire, de un gust la fel de îndoielnic.

— Ce bine că te văd!

Semnele de exclamare îi punctau conversația tot atît de mult ca de obicei.

— Nu găsești că e un apartament minunat? Ador stilul lui Duggie! Ți-ai luat de băut?

— Am niște punch...

— O, măicuță! Ia-o binișor! Ai prevenit-o, Stanford?

— Îhî.

— E tare drăguț, nu? mi-a zis ea, conducîndu-mă prin încăpere. Dar nu pentru noi, dragă! Însă cred că Duggie are șanse!

— Apartamentul ăsta nu se prea potrivește cu statutul lui de asociat la Wellington, am remarcat, iar ea rîse.

— Duggie e plin de paradoxuri. Ai observat copacii de la intrare?

— Da, am...

— Tipul care locuiește dedesubt e partenerul lui Duggie și unul din acei minimaliști care pun două mobile Le Corbusier pe podeaua goală și depozitează celelalte lucruri în dulapuri albe cît tot peretele. Se ceartă tot timpul. Asta îi menține în formă. Acum, aș vrea să ți-i prezint pe Jim și Betty Ashley. El e petrolist, dar ea e cea care contează. Dacă nu e pe placul nevestei...

Îmi aruncă o scurtă privire.

— Îmi place *la nebunie* rochia! adăugă ea, cîntărindu-mă din ochi. Ce fată cuminte. Iar ghetetele sînt perfecte. Adevăratul stil boem englezesc!

Ne croiserăm deja drum către celălalt capăt al sălii, lîngă una dintre cele două ferestre circulare. Acolo stătea o femeie, ale cărei înălțime și conformație, în America, i-ar fi adus calificativul de „minionă”. Părul îi era atît de înfoiat că arăta ca un pămătuf, iar rochia se asorta și ea la ansamblu. Pe sub îmbrăcămintea, era numai pielea și osul, iar chipul îi era încordat, de lăsa impresia că se va despica dacă va deschide gura. Alături, se afla un bărbat solid și pătrășos, cu păr de culoarea oțelului și gura ca o capcană.

— Jim, Betty, vreau să v-o prezint pe Sam Jones! exclamă Felice, plină de entuziasm. E sculptorița de care vă povesteam, cea care face instalațiile acelea mobile extraordinare.

Fără să-și miște deloc buzele, Jim Ashley scoase un mîrîit indescifrabil și-mi scutură

mîna. Mă întrebam dacă ar fi nimerit să-i fac cunoștință cu Brian. S-ar înțelege amîndoi de mai mare dragul. Soția domnului Ashley era însă mult mai sociabilă.

— Încîntată să te cunosc, a început ea.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă să constat că pielea ei se putea întinde suficient cît să-i permită să-mi zîmbească larg.

— Felice ne-a spus *totul* despre dumneata.

Ce mama dracului le îndrugase Felice oamenilor ăstora? Sau nu era decît o figură de stil?

— Sper că nu chiar *fiecare* amănunt, am spus eu, la nimereală.

Betty Ashley părea să considere că afirmația mea era la fel de amuzantă ca o vorbă de duh pe care Oscar Wilde și Dorothy Parker ar fi putut-o născoci dacă și-ar fi unit forțele și s-ar fi concentrat serios. Felice, hotărînd în mod evident că eu și soții Ashley ne înțelegeam deja de minune, a dispărut. Am luat o gură zdravănă de punch, după care mi-am dorit să mă fi abținut.

Politicoasă, Betty mi-a îngăduit să termin de tușit.

— Felice ne-a avertizat deja în legătură cu punch-ul, a spus ea. Bănuiesc că tu nu știai.

— Am uitat, am zis, ștergîndu-mi ochii. Măiculiță!

— Parcă ți-ar trage cineva un pumn¹ sănătos, îmi spuse Jim, tovărășește.

Din fericire, nevastă-sa nu se prinse de acest joc de cuvinte, pe care-l bănuiam a fi

1. În limba engleză, *punch* înseamnă și „pumn“, de aici jocul de cuvinte pe care-l face personajul.

fost neintenționat, căci altfel ar fi murit de rîs.

Se părea cel puțin că experiența comună ne apropiase într-o oarecare măsură. Betty stăpînea foarte bine arta conversației, așa că m-a purtat pe nesimțite spre anii petrecuți la școala de arte plastice, apoi la expozițiile pe care le avusesem pînă atunci (partea asta n-a durat prea mult, pentru că nu fuseseră decît două cu totul) și concepția mea asupra artei. Asta a fost îngrozitor. Mi-am dat seama că se aștepta să debitez cine știe ce nerozie despre unitatea mistică dintre cer și pămînt, așa cum este ea întruchipată de instalațiile mele mobile, și să folosesc întruna cuvîntul „filozofie“. Mi-am stors creierii să găsesc cît mai multe cuvinte lungi și să le înșir precum mărgelele pe ață. Lucrurile îmi păreau a decurge destul de bine. Betty încuviința din cap cu un aer serios, iar Jim mai mormăia cîte ceva din cînd în cînd.

Pe urmă, mi s-a permis și mie să pun întrebări, pe care am ales să le adresez amîndurora și la care Betty a răspuns prompt. Am aflat că Jim fusese de curînd trimis să se ocupe de filiala londoneză a Consolidated Drilling, iar ei anticipau că această detașare se va întinde pe cel puțin doi ani. Am mai fost informată și că își închiriaseră o casă minunată, chiar prin apropiere, că mîncau des în oraș și că totul era foarte diferit de cum stăteau lucrurile în California! (Această exclamație îi aparține lui Betty.) Cei doi discutau despre vreme cu fiecare englez întîlnit în cale,

căci au înțeles de la alți compatrioți de-ai lor că asta era un subiect practic obligatoriu. Le plăcea mult orașul, dar găseau că englezii erau cam neprimitori. Un coleg de-al lui Jim îl prevenise că englezii nu te invită aproape niciodată la masă la ei acasă.

— Asta e probabil din cauză că le e rușine de felul în care gătesc, am sugerat eu.

Betty mă privi lung și fără expresie.

— Dar e imposibil să nu aveți servicii de catering p-aici! a zis ea.

— Samantha! Scumpo! veni un strigăt de undeva, din spatele meu.

Am recunoscut de îndată vocea. Și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, ea era singura persoană care mă striga astfel. Urăsc din răsună pueri să mi se spună Samantha (mă face să mă gândesc la pipițele blonde și neroade de la televizor) și bănuiam că ea știa asta foarte bine. Resemnata, m-am întors în direcția strigătului.

— Salut, Baby, am răspuns.

* * *

Fusesem colegă cu Baby Thomson la arte plastice și, de-atunci, nu mai scăpasem de ea. Lucrează în relații publice, așa că e extrem de încăpățînată și insistentă. Înaltă și slabă ca o scîndură, Baby mă făcea să mă simt precum un pitic cu exces de hormoni feminini atunci cînd stăteam lîngă ea, experiență pe care căutam, desigur, s-o evit ori de cîte ori puteam.

Acum, însă, nu aveam cum să mă fofilez. S-a repezit asupra mea ca o pasăre de pradă în picaj, nasul ei acvilin subliniind asemănarea, și ciupi aerul cu buzele chiar deasupra fiecăruia dintre obrajii mei. Dacă vă vine vreodată chef să aflați care mai e ultimul răcnet în materie de modă, sunați-o pe Baby și întrebați-o ce poartă în acea clipă. Acum, stilul era evident de vampă a anilor '40. Ultima dată când mă întâlнисem cu ea, avea părul blond și scurt. Acum, era șaten închis, lăsat pe ceafă, cu cărare pe-o parte și prins cu o agrafă de păr cu strasuri. Nu era nimic întâmplător în această înfățișare : firma de PR pentru care lucra Baby reprezenta o puzderie de creatori de modă și, în consecință, ea era perfect informată asupra fiecărei tendințe ce urma să se lanseze. Dacă în seara asta ar fi avut o coafură ciufulită, puteai să pariezi că, în două luni, *Vogue* avea să proclame că părul răvășit era la modă, tipărind teancuri de fotografii cu Linda și Christy¹, ciufulindu-se într-o veselie.

Baby era dată cu un ruj roșu dens, iar ochii îi erau fardați din belșug cu khol. Purta un pulover negru, subțire și cu mâneci scurte, peste o fustă dreaptă și strîmtă, de aceeași culoare, iar la gît își pusese un colier cu strasuri. Peste mijloc își aplicase – cum spun revistele de modă – o curea neagră foarte

1. Este vorba despre Linda Evangelista, supermodel canadian din anii '80 și începuturile anilor '90, și Christy Turlington, protagonista unor reclame pentru Calvin Klein și fotomodel celebru al anilor '90.

subțire. Dresul ei nu avea nici o cută, iar tocurile erau atît de înalte și subțiri, încît o făceau să se legene ca un copac în furtună. Am clipit. Ceea ce mă călca cel mai tare pe nervi la Baby era că reușea să scape basma curată cu astfel de ținută : dacă m-aș îmbrăca eu așa, mi-ar face avansuri toți bărbații grași și soioși de pe stradă. Și mai detestam faptul că, la școală, foarte mulți băieți o plăceau. Încă nu-mi trecuse necazul din pricina asta.

Soții Ashley se uitau la ea, minunîndu-se.

— Ea este Baby Thomson, le-am spus. Am fost împreună la arte plastice. Baby, ei sînt Jim și Betty Ashley.

— Ce plăcere să vă cunosc ! gînguri Baby. Eu și Sam ne știm de foarte multă vreme. Cu ce spuneți că vă ocupați ?

— N-am spus, îi răspunse Jim Ashley sarcastic.

Începeam să prind drag de el.

— Jim e vicepreședintele companiei Consolidated Drilling, o lămuri Betty Ashley.

— Vai, ce interesant, zise Baby dintr-o suflare. Eu lucrez pentru Sophie Standing PR. Trebuie neapărat să-mi dați cîndva un telefon. Ne ocupăm din ce în ce mai mult de corporații, zise ea, adresîndu-i lui Jim Ashley un zîmbet strălucitor.

— Aud că Duggie Sutton o să te reprezinte ! mi-a zis ea. Felicitări !

— Încă nu mi-a văzut nici o lucrare, de fapt, am răspuns eu.

În privința asta, semăn cu domnul Ashley : cînd discut cu cineva ca Baby, adopt un ton la

fel de sec ca un Martini care de-abia a făcut cunoștință cu sticla de vermut.

— Serios? Păi, tocmai am vorbit cu el și lucrurile păreau a fi ca și aranjate, spuse ea.

Sînt niște versuri din Keats¹, care zic așa:

*Urechea mi-e precum rechinul înfometat
Să prindă-acordurile unui glas divin.*

Se vede că e din prima perioadă a creației sale. Nici măcar nu știu dacă rechinii au urechi. Oricum, Baby îmi amintește mereu de un rechin. Doar că ea caută să prindă bîrfa după care e atît de flămîndă.

Mi-am terminat punch-ul. Cel puțin, de data asta eram pregătită.

— Mai tîrziu mergem la cină, în oraș, spuse Baby, fluturîndu-și mîna într-unul dintre gesturile ei largi. Neapărat trebuie să vii și tu, Sam.

Am presupus că evenimentul va avea loc la vreun nou restaurant, atît de în vogă că nici nu se deschisese încă. Baby își mijeaa ochii prin încăpere, uitîndu-se după niscai persoane importante cu care să socializeze, după cum proceda de obicei. Cu toate astea, am observat că potențiala mea reprezentare de către Duggie Sutton îmi cîștigase un minut încheiat de atenție exclusivă. Eram cineva, ce mai!

— O, uite-o și pe Gabby! exclamă ea. Scuză-mă, te rog.

Se introduse în mulțime, fiind cu o jumătate de cap mai înaltă decît majoritatea celor

1. Versurile îi aparțin, de fapt, lui John Milton.

din jur. Arăta de parcă s-ar fi căznit să înalteze prin valurile mării, depunând mult efort, dar realizând progrese constante. Combinația dintre fusta dreaptă și strîmtă și tocurile înalte nu-i permitea să facă pași mai lungi de șapte-opt centimetri. Măcar nu risca să dărîme vreo masă.

Felice își croia drum spre noi.

— Trebuie să ți-i răpesc pe Jim și Betty, mi-a zis ea. Masa e rezervată pentru opt și jumătate. Ați avut o discuție frumoasă?

— O, da, foarte interesantă, răspunse Betty. Sam ne povestea despre manierele englezești. Și-apoi, ne-a prezentat unei prietene de-ale ei, care se îmbracă exact cum obișnuia mama.

Tare aș fi vrut să fie și Baby de față, ca să audă asta.

— Te sun eu, Sam, mi-a spus Felice. Neapărat trebuie să aranjăm să vină Duggie pe la tine și să-ți vadă sculpturile!

— Mi-ar plăcea și mie asta, se oferă Jim Ashley, spre surprinderea mea.

Felice îmi aruncă o privire aprobatoare.

— Absolut! zise. O să adori garsoniera lui Sam. E așa de boemă. Exact ca o mansardă din New York, doar că...

— Mai murdară, am completat-o eu.

Cred că mi se urcase băutura la cap. Felice izbucni în rîs.

— Ce-mi place umorul englezesc! Pa, scumpo, spuse și mă pupă.

După toate aparențele, trecusem un soi de test.

— Distracție plăcută cu prietena ta, îmi ură Jim Ashley, fără urmă de intonație.

— Nu e prietena mea ! i-am replicat înțepată, observînd prea tîrziu urma de rînjetașină de colțurile gurii lui.

— Mi-am cam dat seama, zise el. Păi, succes.

Am rămas o clipă în picioare lîngă fereastră, privind la paharul gol din mîină. Aerul vuia de rîsete și voci ridicate care strigau „dragă“. La dracu'. Mi-am făcut drum pînă la masa cu băuturi și l-am pus pe Stanford să-mi mai toarne niște punch.

M-am trezit a doua zi dimineată și tare aș fi vrut să n-o fi făcut. Dar cale de întoarcere nu mai era. Tîrîndu-mă jos din pat, am umblat în patru labe pe covor pînă ce am dat de un pachet de solpadeină și-am rupt vreo două tablete, într-un gest pe care l-aș fi putut face și cu ochii închiși. Erau solubile, dar sus nu exista nici un strop de apă. Nu eram în stare să cobor scara și nici n-aveam să fiu pentru ceva timp, așa că am fost nevoită să le beau practic „nebotezate“. Au fisîit îngrozitor, luncînd pe gît în jos. Eram suficient de mahmură și de tristă ca să consider asta drept o bine-meritată pedeapsă pentru că fusesem atît de proastă încît să-mi petrec seara cu Baby și gașca ei.

Era prima dată cînd fusesem prezentată drept viitoare sculptoriță de succes, mai degrabă decît o fostă colegă de la arte plastice, și, cu toate că celelalte tipe nu mă strînseseră la sînul lor la propriu (asta ar fi fost foarte neplăcut, pentru că nu posedau așa ceva, iar suportul de metal al sutienelor m-ar fi rănit), catadicsiseră totuși să-mi remarce prezența

din cînd în cînd. Steaua mea era în ascensiune. Mai întîi, am mers la un restaurant de pe o străduță lăturalnică din Soho, unde, în ciuda faptului că am stat la bar și am mîncat salate care constau, în cazul meu, dintr-un mic rotocol de brînză de capră, înfășurat în două felii de dovlecel la grătar, și trei frunze diferite puse alături, am cheltuit o sumă nerușinat de mare.

După aceea, ne-am dus la Bar Italia, să bem cafea. Baby a insistat să spună „*Ciao, bello*“ tuturor celor care intrau, căci astea sînt singurele cuvinte italienești pe care le știe, pînă a sosit vremea s-o pornim către clubul pe care niște cunoscuți de-ai ei tocmai îl deschiseseră, unde muzica era foarte lentă. Vreo trei persoane dansau superb. Ceilalți nici măcar nu încercau. Stăteau în picioare la marginea ringului de dans, bîrfînd fără rost, sau se sprijineau în poziții incomode de blocurile de ciment, care erau singurele scaune disponibile.

Per ansamblu, aveam dinainte un nesfîrșit catalog al ororilor și n-aș fi rămas dacă vărul lui Baby, Tim, nu ni s-ar fi alăturat pe cînd eram la restaurant. Tim era ziarist la *Sunday Herald* și avea un simț al umorului la fel de sec ca o fîntînă părăsită. Nu era vina lui că era rudă cu Baby.

Datorită lui, dubița mea era parcată chiar în față, nu pe vreo stradă lăturalnică din Soho. Văzînd cît de mult beam, Tim s-a oferit pe la începutul serii să rămînă treaz, ca să poată să ne ducă pe amîndouă acasă. Pentru un

jurnalist, ăsta e un sacrificiu, nu jucărie. Cu toate astea, l-am exploatat fără milă, trecînd la consumarea unei asemenea cantități de alcool, încît cineva mai puțin domn decît Tim, și cu siguranță mai puțin mofturos, ar fi încercat să profite de mine după aceea. Trebuie că arătam ca dracu'. Mi-a chemat o mașină cu șofer fără ca măcar să încerce să mă sărute. Nu că mi-aș aminti prea multe din cele petrecute în ultima parte a serii.

Solpadeina bolborosea ciudat în stomacul meu. Nu mai rămăsese prea mult lichid pe acolo în care să se dizolve, așa că își striga frustrarea din toate puterile. Mi-era rău. Mă întrebam, pentru a suta mia oară, de ce îmi făceam asta de bunăvoie. Poate că eram masochistă fără să-mi dau seama. Cel puțin eu, spre deosebire de restul bandei de nelegiuîți a lui Baby, nu trebuia să mă duc la muncă în dimineața asta. Pe cine păcăleam, de fapt? Nici ei nu se duceau la serviciu. Nici Tim. Aparent, oamenii de la relații publice și ziaristi nu călcau prin birouri pînă la prînz.

Din păcate, mi-a trecut prin cap gîndul că aveam oră la sală la patru. Ei bine, mai era o veșnicie pînă atunci. Orice se putea întîmpla. Dacă mai murea cineva, sala va fi închisă. Poate ar trebui să sun înainte să plec, ca să mă asigur.

Nu a fost o mișcare prea inteligentă să-mi amintesc de sală. Acum, creierul meu bîzîia de ipoteze și, în starea în care mă aflam, efortul îmi provoca dureri de neîndurat. M-am ghemuit cu genunchii la piept și-am încercat

să adorm la loc. Mi-a luat ceva timp să reușesc.

* * *

Am ajuns la sală pe la trei, cu încă două tablete de solpadeină în mine și cu o perspectivă ceva mai stoică asupra vieții.

Trecînd de intrarea principală, am luat-o pe după colțul clădirii și-am intrat în micul gang care o ocolea. Dincolo de gang se găsea un gard înalt de sîrmă, iar apoi, o zonă rezidențială foarte frumos întreținută. Singura cale de acces în sală dinspre partea asta era un șir îngust de trepte din piatră ce duceau în jos, către o ușă cu un afiș care ne avertiza „Nu blocați – ieșire de urgență“. Aceasta era ieșirea în caz de incendiu, aflată la capătul coridorului de la subsol. Am împins-o zdravăn, dar nu s-a urnit nici un centimetru.

Am urcat iarăși scările și-am rămas pe loc o clipă, privind în jur. Gardul de sîrmă avea cam doi metri și era dificil să vezi prin el dacă nu te concentrai puternic. Pe cealaltă parte se găsea grădina comună a zonei rezidențiale, cuprinzînd o zonă de joacă pentru copii, cu propriul său gărduleț, și o întindere de iarbă ca vai de capul ei, ici și colo cu bănci pictate cu graffiti. Nu se vedea nici țipenie. De altfel, nici nu era o vreme bună de stat pe afară.

Îngîndurată, am ocolit clădirea și-am intrat în sală. Lesley ședea la recepție, citind o revistă. Nu urmărea cuvintele cu arătătorul,

dar pun pariu că asta era doar din pricină că exista pericolul s-o vadă cineva. Își găsisese în sfârșit vocația: era secretara perfectă.

— Bună, Sam, mă salută plină de importanță. Ai venit mai devreme.

— Semnează-mă în registru. Lou e prin preajmă?

— E în birou.

Am bătut și am intrat. Lou trona în spatele biroului, tastînd la calculator. Își ridică privirea către mine și întrebă:

— Aveți programare, doamnă Jones? Dacă nu, vă rog să stabiliți una cu secretara mea.

— Ți s-a urcat autoritatea la cap, i-am replicat eu, sever. Ai ajuns ahtiată după putere.

M-am așezat pe un colț al biroului.

— Vreau să te întreb ceva în legătură cu sistemul de alarmă.

* * *

Am presupus că ceea ce urma să o întreb avea s-o înveselească pe Lou. Nici vorbă. Când i-am explicat ce urmăream, expresia ei părea să spună „Ce mama dracului mai e și asta?”. Mă așteptam ca acum, fiind directoarea sălii, să ia mai în serios eventualele încălcări ale normelor de siguranță decît pe vremea cînd era doar o secretară ce-și putea permite să nu aibă nici o grijă sau responsabilitate. Cu toate astea, îmi spusese ceea ce doream să știu.

Am intrat în creșă. Era pustie, căci nu se deschidea decît pe durata anumitor lecții. În diminețile de sîmbătă, se mai organizau și

niște activități distractive și extrem de dinamice, care îți garantau că și cel mai neastîmpărat copil va fi complet epuizat în următoarele două zile, dar mă împotravisem cu dîrzenie oricăror eforturi depuse în scopul de a mă implica și pe mine în ele. Aveam tot atîta instinct matern ca o femelă de cuc.

Într-un colț, sub pervazul ferestrei, erau îndesate jucăriile prea mari pentru a încăpea în dulap, anume un ceainic uriaș, ceva ce ar fi semănat cu un cort amerindian demontat, dacă primii locuitori ai Americii ar fi folosit ca material de construcție folii de plastic roșu și galben, și o tricicletă albastră, cu „Speedy Boy” scris pe o parte. Erau scăldate de razele soarelui, care se reflectau de pe suprafața de plastic ca de pe o oglindă, iar culorile vii străluceau suficient cît să te orbească. Aproape că ai fi putut crede că e frumos afară.

Într-un dulap din peretele din spate se afla tabloul electric. Deschizîndu-l, mi-am plimbat ochii peste etichetele de sub fiecare comutator. Erau așa de ușor de identificat: pe una dintre ele scria simplu „Ieșirea de incendiu”. Comutatorul de deasupra era pe „Pornit”. L-am schimbat pe „Oprit” și-am coborît la subsol. Momentul era perfect, căci nu mai era nimeni prin preajmă. Cînd am ajuns la ușa cu pricina, am respirat adînc, am privit împrejur, am constatat că nu era nici țipenie, mi-am făcut curaj în cazul unor eventuale proteste, m-am sprijinit de bară și-am deschis ușa.

Urmarea a fost mai degrabă dezamăgitoare, ca atunci cînd te duci la un film căruia

i s-a făcut enorm de multă reclamă și, după zece minute, îți dai seama că singurul aspect demn de luat în serios la el e bugetul pentru publicitate. Pe scurt, nu se întâmplă nimic spectaculos, mai puțin faptul că m-am trezit privind același rînd de trepte din piatră pe care-l coborîsem mai devreme. M-am întors grăbită pe coridor către birou, am rupt o bucată de carton gros dintr-o cutie care conținea rezerva de pahare de hîrtie pentru dozatorul de apă și m-am reîntors în viteză la ieșirea de incendiu. După ce am deschis-o iarăși, am îndesat cartonul în încuietoare, apoi am închis-o la loc. Speram ca improvizația să nu cedeze.

Pe urmă, am urcat din nou scările și am ieșit pe ușile principale. Vai, ce ocupată eram! Am alergat înapoi în gang și-n jos pe treptele de piatră. De data asta, cînd am împins ușa, aceasta se deschise, din fericire, tot în tăcere. Măi, măi, măi. Scoțînd bucata de carton, am închis-o pentru ultima oară. Nu mă puteam întoarce la sală pe aici. Dacă nu intram pe ușile principale, chiar și creierașul lui Lesley ar fi început să-și pună întrebări. Tocmai răsfoia un pictorial despre conacul de vis al lui Michael Jackson și nici nu-și ridică ochii să vadă cine venise. Poate că-i supraevaluasem simțul de observație. Ceasul de la recepție arăta patru fără un sfert. Am împins ușa biroului lui Lou.

— Vești proaste, am anunțat-o eu. Sau e posibil să fie bune. Cineva ar fi putut dezactiva alarma, folosind apoi ieșirea de incendiu fără să treacă prin fața recepției.

— Rahat, spuse Lou pe un ton grav și uitându-se fix la mine.

* * *

Cînd am revenit pe hol, Lesley nu mai era la biroul ei, așa că m-am repezit să răsfoiesc și eu revista *Hello!* Tocmai ajunsesem la turul făcut de prințesa Diana prin Japonia (vizită la mormintele soldaților, un costum bleu oribil, cu fustă scurtă și pălărie asortată), cînd a apărut și ea de la toaletă. Am mîrîit, căci n-aveam de gînd să-i cedez revista pînă nu vedeam ce purta Di la dineul oficial de la palatul imperial. M-am lămurit: era o rochie lungă din crep satin bleumarin, cu o crăpătură într-o parte. I-am returnat lui Lesley revista, dar fără tragere de inimă. Mi-a dat prin cap că, dacă aș cumpăra-o pentru mine, aș putea, după ce isprăveam de citit, s-o pun la toaletă pentru musafiri, mascîndu-mi astfel interesul față de ea. Eu personal nu o citesc, dar o iau pentru cazul în care invitații mei sînt constipați, înțelegeți?

Lesley se uită cu intensitate la ceas și, cum nu mă prindeam de aluzie, adăugă:

— Sam, e și zece, iar lecția ta trebuia să înceapă la patru fix...

— Prostii!

Am sărit în picioare și-am coborît rapid, străduindu-mă să par genul căruia nu-i pasă dacă a citit sau nu articolul despre bebelușul prințesei Stephanie de Monaco. În sala de gimnastică a femeilor, opt doamne așteptau

răbdătoare să înceapă ora. Mi-am cerut scuze pentru întârziere. Josie, aflată la mijlocul primului rînd, mi-a trimis un zîmbet iertător care-mi îngheță sîngele. Părul și ochii îi erau la fel de strălucitori ca de obicei. Am pus o compilație făcută de mine și intitulată *Gagici deșuchete*, iar elevele mele au început să se miște pe ritmurile lui Dolly Parton, Madonna și Bananarama.

Cînd se termină lecția, Josie veni la mine să-mi spună ceva. Mă cuprinse un val de panică și, instinctiv, m-am plasat strategic între ea și stativul cu gantere.

— Îmi place *la nebunie* caseta, Sam, ciripi ea, zîmbind larg. Foarte simpatică!

Își legănă părul și dansă puțin step prin încăpere. Cîh. M-am distrat o clipă cu următorul scenariu: Josie, într-o criză de furie ucigașă, s-a strecurat pe furiș în toaleta femeilor și i-a zdrobit capul Lindei, avînd lipit pe buze un zîmbet ce lăsa să se vadă toți dinții. O credeam în stare de nițică premeditare. Toate romanele polițiste spun că nebunii ucigași sînt înșelători ca vremea. E posibil să fi adus gantera cu ea, în geanta de antrenament.

Am pornit agale către biroul de la etaj, căci nu transpirasem suficient în timpul lecției ca să am nevoie de un duș. Discipolele mele fuseseră cruțate azi. Pe coridor m-am întîlnit cu Rachel, care se întorcea în birou cu un ceainic plin cu apă.

— E ora ceaiului, mi-a spus pe un ton ferm. Pe drum înapoi, muream să beau o cană de

ceai. Doar că am cam rămas fără pliculețe. Nu prea ai chef să mergi la magazin, nu?

— Nu putem să cerșim câteva de la Lou?

— Dacă nu cumva a ajuns așa de importantă încît să le distribuie cu porția, remarcă Rachel, lovind direct la țintă.

— Știu. Tocmai îi spuneam că o să i se urce la cap puterea dacă nu e atentă.

Rachel puse apa la fiert, în timp ce eu mi-am făcut apariția la etaj ca să jefuiesc rezervele lui Lou. Când am ajuns pe ultima treaptă, am avut brusc o senzație de déjà vu, căci o auzeam pe Lesley spunînd cu o voce dușmănoasă, așa cum se întîmplase și sîmbătă:

— Mi-e teamă că Derek e încă la oră. Nu știu dacă merită să pierdeți timpul așteptînd.

Cu toate astea, inamicul nu mai era Naomi, ci Janice, îmbrăcată la fel de elegant, cu părul strîns într-un coc în vârful capului și cu o haină de lînă neagră cu gulerul ridicat: Alida Valli în *Al cincilea om*¹. Prin contrast, Lesley părea din alt „film“, adică dintr-unul cu pipițe pe plajă.

— Știu, spuse Janice, zîmbindu-i fermecător. Trebuia să ne întîlnim după ce se termina ora, dar cred că am ajuns eu puțin cam de vreme. Voi aștepta în creșă.

— Derek nu mi-a pomenit nimic despre faptul că urmează să aibă o întîlnire cu cineva, zise Lesley, iar ochii albaștri i se îngustară.

Ca reacție, ai lui Janice se lărgiră brusc.

1. În realitate, titlul filmului respectiv este *Al treilea om*, cu un scenariu de Graham Greene.

— Păi, de ce ar face asta? spuse cu un glas dulce. Asta e problema lui personală, nu? Hai, vino, Devon.

Trebuie că era prima dată cînd Lesley apuca să-l privească mai atent pe băiețelul care o ținea pe Janice de mîină, pentru că închise gura atît de strîns, de parcă i-o lipise cineva cu super glue. Nu aveai cum să te înșeli asupra paternității lui Devon. Mama și fiul tocmai se îndreptau în direcția creșei, cînd ușa sălii se deschise și apăru Derek, cu o geantă de antrenament aruncată pe un umăr.

— Tati!

Devon lăsă mîna lui Janice și se aruncă precum un proiectil uman către Derek, care-l ridică și-l legănă de colo-colo.

— Ei! zise el, punîndu-și fiul la loc pe picioarele lui. Ce ești tu, ghiulea?

Devon își înfășură strîns brațele în jurul lui Derek și refuză să se mai miște de acolo.

— Nu, e o lipitoare, răspunse Janice rîzînd. Dă-i drumul tatei, Devon.

Micuțul nu se clinti. Janice îl sărută pe Derek pe buze, într-o demonstrație de forță. Acesta o luă pe după umeri, dominînd-o cu înălțimea lui. Cum ea era așa de blondă, iar el așa de negru, scena părea desprinsă de pe coperta unui roman de dragoste de la Mills & Boon¹. Devon privea în sus către părinții lui, cu un aer de aprobare evident.

M-am uitat lung la chipul frumos al lui Derek, cu pomeții înalți și buzele pline, părăd

1. Editură britanică, fondată în 1908 de Gerald Mills și Charles Boon și care publică romane de dragoste.

la fel de relaxat ca de obicei. Nici urmă de încordare, nemaivorbind de durere, nu-i întuneca trăsăturile. Nu-mi trecuse niciodată prin cap să reflectez la ce simțea el cu adevărat în legătură cu uciderea Lindei (tristețe, remușcare, chiar vină?), dar, în acel moment, mi-am dat seama că nu aveam să aflu niciodată. Derek își ținea emoțiile închise într-un loc în care și el se abătea rar. Un val trecător de furie se ridică în mine, în numele Lindei: atitudinea asta însemna să duci filozofia *laissez-faire* cam prea departe. Dacă n-ar fi trebuit să aflu cine era ucigașul Lindei ca să-mi satisfac propria curiozitate, l-aș fi lăsat în plata Domnului sau aș fi dat locul altcuiva dispus să-i arunce un colac de salvare.

— Nu mă așteptam să veniți, zise el, dar în voce i se citea dragoste, nu dojană.

Janice îi zîmbi.

— Ne-am gândit să-ți facem o surpriză, nu, Devon? Să te ducem acasă, la cină.

— Da! țipă Devon. Surpriză, tati!

Lou ieșise din biroul ei și rămăsese în prag, urmărind aprobator scena. Janice îi aruncă o scurtă privire și, pentru o secundă, ochii li se întâlniră, ca și când ceva se confirmase sau fusese dus la îndeplinire cu succes.

— Păi, atunci haideți să mergem, spuse el. N-are rost să mai stăm pe aici, nu? Sper că ai destulă mîncare, Jan. Dev și cu mine sîntem lihniți.

Îi ciufuli părul băiețelului.

— N-ai nevoie de un duș? zise Janice.

— Nu, pot face unul acasă.

— Stai cu noi în seara asta ? întrebă Devon nerăbdător.

— Numai ce l-ai auzit zicînd că da, îl certă maică-sa. Tu nu ascuți niciodată ?

— Sigur că ascultă, răspunse Derek degajat. La ce te aștepti de la băieții de vîrsta lui ?

Familia fericită a ieșit pe ușile batante și a dispărut pe stradă, lăsînd un oarecare gol în urmă. Lou se retrase în birou, cu un zîmbet la fel de palid ca al Monei Lisa, dar nu mai puțin caracteristic. Între timp, Lesley se îmbufnase atît de tare că arăta de parcă ar fi făcut exerciții faciale. Ivindu-se în capul scărilor, Rachel mi se adresă pe tonul mîhnit și ofensat al celui ce suferă de lipsă de tanin :

— Ei bine, ce s-a întîmplat cu nenorocitele alea de pliculețe de ceai ?

Cînd Lou m-a sunat a doua zi de dimineață ca să-mi dea veștile proaste, imaginea micii familii fericite a fost primul lucru pe care l-am recepționat. Era 11, iar eu abia coborîsem din pat și eram încă în cămașa de noapte. Mi-ar plăcea să spun că era un chimono japonez de mătase, dar nu pot. Am vreo două chimonouri, ce-i drept, dar temperatura de care mă bucur de obicei în garsoniera mea necesită pijamale de flanel și o cămașă de noapte care arată de parcă ar fi fost făcută din niște pături vechi. Myrna Loy nu m-ar învrednici nici măcar cu o privire.

— Derek a fost ce ? am întrebat, ținînd receptorul mai aproape de ureche.

— M-ai auzit bine, spuse Lou. A fost arestat.

— Doamne ! Dar în virtutea căror probe ?

— De unde naiba să știu eu, Sam ? Azi-dimineață îl așteptau afară cu un mandat și, de îndată ce a apărut, l-au și urcat în mașină. Asta-i tot ce știu.

După voce, Lou părea să fi plîns.

— Cine erau ? Polițiștii, adică.

— Tot ăia de dinainte, cred. Nu cel mai în vîrstă, inspectorul. Celălalt, cu o față foarte serioasă. Și așa și trebuia, pentru că aresta un om nevinovat. Mai erau alți doi cu el, în caz că Derek ar fi încercat să fugă sau ceva de genul ăsta. N-ai de unde să știi la *ce anume* se așteptau, spuse ea plină de dispreț.

— O să-l sun, Lou. Pe sergentul Hawkins, adică. Vreau să-i spun ce-am aflat ieri.

Lou pufni.

— Asta n-o să fie de ajuns ca să-i silească să-i dea drumul lui Derek.

— Știu. Dar s-ar putea să se lege cu ceva ce au deja. Și-aș vrea să aflu ce probe dețin împotriva lui. Poate e ceva de care noi n-avem habar.

— Dar ei nu pot crede cu adevărat că Derek e ucigașul, Sam! exclamă Lou și mi-am dat seama că se lupta să nu izbucnească în plîns.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, i-am promis eu. Îți dau telefon de îndată ce-am terminat de vorbit cu Hawkins. Ah, și mai aveam o întrebare legată de Janice. Ieri am observat că știa că cel mai bun loc în care să se așeze și să-l aștepte pe Derek e creșa. A fost vreodată membră la sală?

Lou părea nedumerită.

— Sigur că da. Așa s-au cunoscut. Și, pe vremuri, îl aducea uneori și pe Devon pentru lecții de karate. Tu n-ai mai văzut-o niciodată pe-aici?

— Nu, am răspuns eu încet.

— Doar nu crezi că...

— Nu pot să mă gîndesc la nimic pînă nu beau o cană de cafea, am zis într-o doară,

nevrînd să o îngrijorez și mai mult. O să-l sun pe Hawkins. Promit să revin cu un telefon imediat după aceea.

Am pus receptorul la loc în furcă, întrebîndu-mă dacă să-i spun lui Hawkins că, în cazul în care persoana pe care o căutam era cineva care ajunsese în sală prin ieșirea de urgență și o părăsise tot pe acolo, altcineva care avea un copil mic ar fi putut cunoaște destul de bine dulapul din creșă ca să dea de comutatorul alarmei. Dacă era vorba de o persoană destul de inteligentă ca să realizeze ce foloase s-ar putea trage de pe urma lui, atunci Janice ar fi cu siguranță prima pe lista suspectilor.

* * *

Mi-a luat ceva vreme ca să ajung să vorbesc cu Hawkins. Am presupus că era încă într-o cameră de interogatoriu, punîndu-i întrebări lui Derek. Am tot insistat că era o chestiune urgentă pînă cînd cineva a cedat și l-a adus tîrîș de la sesiunea de întrebări și răspunsuri.

Vocea lui avea un ton resemnat.

— Mi-au spus că e o femeie la telefon care vrea să discute cu mine și care nu se lasă dusă cu vorba. Mi-am închipuit că ești tu.

— Îți faci singur o nedreptate. Ar fi putut fi Michelle Pfeiffer, în căutarea unui partener.

— Dacă numai asta era..., a început el cu aroganță.

— Uite ce e, i-am tăiat eu macaroana, am auzit că l-ați arestat pe Derek.

Tonul i-a devenit ușor evaziv.

— Nu eu personal. Adică, fizic, eu am fost...

— Ah, bun. Deci ai și tu îndoieli în legătură cu arestarea?

— N-am spus asta. Și-ncetează să-mi mai pui vorbe în gură, mi-a zis el enervat.

M-am întrebat dacă ar fi indicat să menționez că citisem în *Guardian* că, în urma unor studii aprofundate, s-a descoperit că optzeci la sută din întreruperile unei conversații sînt cauzate de bărbații care le pun vorbe în gură femeilor, așa că eu nu făceam decît să echilibrez nițel raportul. Ulterior, am decis că o astfel de remarcă n-ar fi fost potrivită. Ah, diplomația feminină.

— Putem să ne vedem? Adică, acum? am întrebat, plină de speranță. Am ceva să-ți zic.

— Dă-i drumu', te ascult.

— Nu, e prea complicat ca să explic la telefon.

Nu voiam să-i spun că intenționez să-l descos, o activitate care are mai mult succes în persoană. Morocănos cum era acum, aveam senzația că nu primise invitația asta cu prea mult entuziasm.

— OK, dar sper că e ceva care să merite, acceptă el, dar cu o lipsă totală de politețe. Însă chiar acum nu pot. Vino la unu, în pauza de prînz. Poate reușesc atunci.

O cameră de interogatoriu din sediul poliției nu era exact genul de ambianță în care anticipasem că va avea loc schimbul nostru sincer și relaxat de confidențe.

— Nu, asta sună foarte neplăcut, am zis. Ce-ai zice de un fast-food sau ceva de genul ăsta?

Am sugerat un fast-food, pentru că știam că polițiștii considerau cafenelele drept prea puțin *macho* pentru imaginea lor. Nici un polițai de la TV n-ar fi intrat nici mort într-o cafenea.

— Nu-ți pot da o oră anume, pentru că nu știu când o să fiu liber, spuse el, cu o voce hărțuită.

Am presupus că se referea la faptul că nu știa când vor termina, el și Monroe, cu încercările de a-l convinge pe Derek că, de fapt, el o ucisese pe Linda, într-una din acele crize trecătoare de furie pe care toți le simțim față de prietenele noastre. *Te înțelegem, băiete. Ea a început să te cicălească, nu? Dacă ai parte de un judecător ca lumea, o să te alegi probabil cu o sentință cu suspendare.*

— Trec eu pe la tine când am isprăvit.

— Dar eu...

N-am apucat să termin, căci închisese deja. Ce *mojicie*. O vreme, am stat îmbufnată, apoi m-am dus sus și m-am îmbrăcat. Nu m-am văzut niciodată ca genul de persoană care să invite ofițeri de poliție la masă. „Vă rog, intrați, domnule sergent. Doriți un aperitiv?” Va trebui să am grijă să nu pomenesc nimănui faptul că, printre cunoștințele mele, se număra și un polițai. Sau aș putea foarte bine să zic că a intrat cu forța la mine, m-a bătut și-a încercat să-mi strecoare droguri în casă. După cum stăteau lucrurile în nordul Londrei, în zilele noastre, oricine ar fi dat crezare unei asemenea povești.

Hawkins a apărut pe la două. Nu am vrut să părăsesc garsoniera în caz că apărea între timp, așa că citisem *Guardian* din scoartă în scoartă și, în cele din urmă, ajunsesem să mă uit la *Neighbours*. Pentru cineva care dorea să aibă creierul brici, un astfel de program nu era prea indicat. Am fost nevoită să dezleg cuvintele încrucișate după aceea, ca să-mi mai revigorez capacitățile intelectuale.

Eram îmbrăcată cu blugi și un pulover mare și negru. Nimic din cale-afară de înspăimântător. Cu toate astea, ca să echilibrez impresia, m-am dat cu ruj roșu, mi-am pus cercei de argint în toate găurile din urechi și un pumn de inele pe degete, deși lăsasem deoparte inelul cu piatră, care nu le prea place persoanelor cu stomacuri mai sensibile. Mi-era o foame de lup și doar faptul că el a sosit cu două pachete cu sendvișuri m-a salvat de la a ajunge să mănânc banda de cauciuc din interiorul ușii frigiderului.

— Excelent! am exclamat entuziasmată.

— Toate sînt vegetariene, mi-a răspuns el, cam acru. M-am gîndit că s-ar putea să nu mănînci carne.

Purta celebra geacă, dar slavă Domnului că și-a scos-o imediat, remarcînd totuși cu sarcasm:

— Nu-i prea cald aici, nu?

— Consultanta mea de artă zice că e o atmosferă boemă, i-am replicat eu cu superioritate.

Am mușcat cu atîta violență dintr-un sendviș cu ou și creson, că m-a privit surprins și mi-a întins și cealaltă jumătate.

— N-ai mâncat nimic azi ?

Am scuturat din cap că nu, iar mișcarea mi-a fost acompaniată de bucățele de creson care-mi cădeau dintre dinți. Le-am pigulit din poală și le-am mâncat. Hawkins arăta ușor revoltat.

— Văd că mi-ai urmat sfatul, i-am spus cu gura plină și arătînd către puloverul bleumarin. Porți albastru.

Se privi și el.

— Nu l-am îmbrăcat special. Adică, îl aveam mai demult, se apără el.

— OK, să trecem la oile noastre, am zis, terminîndu-mi sendvișul. Uite ce voiam să te întreb : cînd ați venit cu toții la sală, după ce a avut loc crima, a verificat cineva ieșirea de incendiu ca să vadă dacă alarma era pornită ?

— Ieșirea de incendiu ?

— Da, de la capătul coridorului. E la subsol, lîngă toaleta unde a fost găsit cadavrul.

— Da, sigur că am verificat.

— Ah. Și era pornită ? Alarma, adică.

— În cazul în care n-ar fi fost, nu crezi că ne-am fi concentrat asupra posibilității ca cineva să fi intrat pe acolo ? mă întrebă el pe un ton inutil de condescendent.

— Ei bine, habar n-am pe ce vă concentrați voi, polițiștii, bine ? i-am răspuns cu țîfnă. Atunci, varianta asta se respinge.

La dracu', mi-am spus. Și-mi păruse o idee așa de bună. M-am ridicat și-am mers să fac niște cafea. El m-a urmat la masa din bucătărie. Am umplut filtrul cu apă, îndesînd cafea

în partea din mijloc, am înșurubat totul laolaltă și l-am pus pe plită.

— De ce nu-mi spui ce probe aveți împotriva lui Derek? i-am sugerat. Doar nu se poate să-l fi arestat pur și simplu pe motiv că, statistic, majoritatea femeilor sînt ucise de soți sau iubiți și invers.

Mi se năzărise mie sau expresia de pe chipul lui devenise oarecum precaută?

— Am discutat încă o dată cu Naomi Fisher, zise. Ne-a spus că, în loc să-și caute cercelul, așa cum declarase anterior, era de fapt în vestiarul bărbaților, împreună cu domnul Brewster. Știai asta deja, nu?

M-am uitat la el cu sinceritate.

— Am bănuît, desigur. Dar nu te poți duce la poliție dintr-o simplă bănuială, nu?

El m-a privit intens cîteva clipe, după cum cerea scenariul, apoi a continuat:

— Și a observat, se pare, faptul că doamna Fillman, de la fereastra ușii, era martora activităților lor.

— Cum se face că ea a văzut-o pe Linda, și Derek nu?

Spre încîntarea mea, Hawkins roși puțin.

— Ăăă, cei doi erau aparent într-o asemenea poziție încît... ei bine...

— În *vestiare*? am întrebat, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. E imposibil să se fi întins pe jos, pentru că ar fi fost prea incomod... doar dacă nu cumva el era cu spatele la ușă, iar ea... ah, *înțeleg*. Ce noroc pe Derek.

Am reflectat o clipă la asta, apoi am spus:

— De fapt, el trebuie să fi fost în unghi față de ușă. Probabil că Linda a făcut zgomot și Naomi și-a ridicat ochii și-a văzut-o. Bănuiesc că Derek era prea ocupat ca să observe. Ha, ha.

Roseața din obrajii lui Hawkins nu se dusese. I-am rînjit satisfăcută.

— Deci, teoria este că, după ce Naomi a urcat, Linda, scoasă din minți, l-a luat la întrebări pe Derek și a fost atît de enervantă încît el i-a crăpat capul. Dar nu e mai probabil ca *ea* să-l fi lovit, de fapt, *pe el*? Și de unde a luat gantera, dacă gestul nu era premeditat?

— Asta încercăm și noi să stabilim, spuse el jenat.

Cafeaua începuse să fiarbă cu zgomot. M-am chiorît cu grijă prin capac și am dat-o deoparte.

— Îmi închipui că ești la curent cu pica pe care i-o poartă Naomi lui Derek, am subliniat eu. Eu n-aș lua mărturia ei drept literă de evanghelie. După ce au, ăăă, făcut-o, el i-a atras atenția să nu creadă că, doar din pricină că au, ăăă, făcut-o, ea era acum prietena lui, iar ea s-a ofensat teribil și a ieșit pe ușă ca o furtună.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că a văzut-o pe Linda Fillman privindu-i.

— Nu, dar nici nu dovedește nimic!

Am turnat cafeaua.

— Nu am lapte deloc, i-am spus, scuzîndu-mă. Îmi pare rău, știu că e important pentru unii oameni. Dar am niște zahăr pe-aici, pe undeva. Vrei?

Hawkins se holba sceptic la lichidul gros și negru din cană.

— Da, cred că am zahăr, am zis, scotocind la iuțeală prin dulap, în căutarea pliculețelor acelora pe care ți le dau în restaurantele ieftine și pe care le-am păstrat pentru cazurile de urgență ca acesta.

Pliculețele erau cam mototolite și pătate, dar le-am golit pe amîndouă în cana lui și-am aruncat ambalajele înainte să apuce să le observe mai îndeaproape. Apoi, am luat din uscătorul de vase o linguriță destul de curată și i-am întins-o, zîmbindu-i din nou, în stilul lui Josie. Hawkins amestecă în cafea cam fără convingere și sorbi puțin.

— Doamne, ce tare e! zise, strîmbîndu-se.

— Da, dar tu probabil că bei zilnic sute de cafele de la automat, care practic nu conțin deloc cofeină, dar sînt pline de aditivi. Asta are același conținut de cofeină, nu are aditivi și nu trebuie să bei decît o cană. E mult mai practic.

— Hm. Povestește-mi despre celelalte persoane care erau la subsol în după-amiaza aceea, mă rugă el, sorbind încă o dată.

M-am așezat pe masa din bucătărie.

— Brian e oarecum o enigmă. Se antrenează foarte serios și mai lucrează ca body-guard în cluburi uneori. Nu prea vorbește, dar probabil că ai descoperit asta deja. Nu cred că el a omorît-o pe Linda, pentru că nu ar fi avut nici un motiv. Același lucru e valabil și pentru Fliss. Totuși, acum că Derek a fost arestat, aș vrea să discut cu amîndoi ca să

văd dacă știu cumva ceva ce nu mi-au spus înainte. Jeff e un candidat mult mai promițător.

I-am explicat despre planurile Lindei în legătură cu sala și despre petiția pe care o inițiasse Jeff.

— Ai putea să vorbești cu acei consilieri care se ocupă de serviciile de recreere, ca să verifici dacă nu cumva Linda pune ceva la cale împreună cu ei, vreo schemă de care Jeff s-ar fi putut prinde. De asemenea, Linda se purta urît cu el. Avea limba ascuțită și-l enerva ori de cîte ori se ivea ocazia. Asta, în ochii mei, îl face să fie un suspect plauzibil : pot să mi-i imaginez certîndu-se, pe Linda spunînd ceva de neiertat, iar pe Jeff trosnind-o cu o ganteră. Să nu uităm că erau cîteva în birou.

— Să nu uităm nici că pe hainele lui nu s-au găsit urme de sînge, îmi atrase atenția Hawkins.

— Pe ale lui Derek erau ?

— Nu, a recunoscut el fără tragere de inimă. Dar ceea ce e foarte ciudat e că nimeni nu avea urme de sînge pe haine. Cei de la criminalistică sînt de părere că o anumită cantitate s-ar fi împrăștiat sigur. Nu foarte mult, dar suficient. Iar persoana care a ucis-o stătea în mod evident chiar lîngă ea. Am scotocit toată sala și n-am găsit ascunse pe nicăieri haine pătate de sînge. Ah, cît despre victimă, ea a fost cu siguranță lovită cu *acea* ganteră, ceea ce ne complică foarte mult existența. Întrebarea privind proveniența ei rămîne nerezolvată. Asta nu dă bine nici pentru

Brewster, să știi. Ar fi putut intra în sala de antrenament a bărbaților ca s-o ia fără ca, ăăă...

— Brian.

— Da, fără ca acesta să observe. El zice că ar fi observat pe oricine altcineva. Felicity Brady afirmă că absolut nimeni nu a intrat în sala de gimnastică a femeilor și încă n-am aflat nimic ce ar contrazice-o. Iar Jeff ăsta, Roberts, declară că nu a luat nimeni vreo ganteră din birou. Ceea ce iarăși nu e în favoarea lui Brewster.

Își termină cafeaua și lăsă cana jos.

— N-a fost rea deloc, admise el. Ți limpezește capul, nu-i așa?

M-am uitat lung la el.

— *Tu* nu crezi că Derek e vinovatul, nu?

— Nu știu, spuse el, refuzînd să-mi întîlnească privirea.

— Atunci, de ce a fost arestat?

Hawkins a dat din umeri.

— Lui Monroe îi surîde ideea că el a fost. Recunoaște cîstit, Brewster e de departe cel mai evident suspect. Așa cum ai spus chiar tu, iubitul victimei e întotdeauna în postura asta. Iar cînd fata aia, Fisher, ne-a povestit cum i-a surprins Linda Fillman... ei bine, atunci am găsit și motivul.

— Plus că el e negru, iar Linda era albă, am adăugat eu, punînd punctul pe „i”.

— Da, cred că asta nu strică să figureze pe lista inspectorului, răspunse el cu sinceritate. Dar Monroe e realmente convins că Brewster e vinovatul. Nu e un om cu atît de multe

prejudecăți. Nu uita că și Fisher e de culoare și o să depună mărturie împotriva lui.

— Nu l-a văzut cu ochii ei pe Derek lovind-o pe Linda, așa-i? am zis eu, pufnind. În plus, e atât de implicată în toate astea, încât nu e tocmai un martor obiectiv. Dacă mă întrebi pe mine, e mult mai probabil ca ea însăși să fi comis crima.

— Dar cum dracu' să dovedesc asta? întreabă el. Toată lumea care a fost acolo pare să nu fi auzit sau văzut nimic, mai ceva ca alea trei maimuțe înțelepte!

Ne-am privit lung. Eu mi-am mușcat buza și am spus nerăbdătoare:

— Dar nu-i așa că tot o să verifici cele discutate de noi acum?

M-am dat jos de pe masă și am rămas în picioare în fața lui.

— Și-o să discuți cu cei din Consiliul local...

— Am zis că da! mă întrerupse Hawkins, cu fălcile încleștate. Dacă promit ceva, mă țin de cuvânt, OK?

— Bine! i-am zis, uitându-mă, la rîndul meu, fix la el.

Ochii ni se întâlneau la jumătatea spațiului îngust dintre noi. A urmat o pauză chinuitor de lungă. În final, el articulă cu o voce cam gîtuită:

— Și, ăăă... cum ziceai că se intitulează instalația mobilă?

Mi-am dat seama că, în tot acest timp, îmi ținusem respirația. Expirînd, i-am răspuns:

— *Planeta nedescoperită*. Mă rog, așa i-a spus tipa aia care e consultant de artă. A

trecut pe-aici săptămîna trecută, chiar înainte să apari tu, așa că de asta eram năucă în clipa în care ai sunat la ușă. Vezi tu, credeam că se întorsese...

Am realizat că băteam cîmpii înfiorător și m-am oprit. Mă tot holbam la instalație, conștientă de faptul că el mă privea în timp ce povesteam. Plecîndu-mi ochii, i-am întîlnit din nou pe-ai lui. Erau într-adevăr foarte albaștri. Nu m-am putut abține. O clipă am uitat complet că era polițist, iar după asta m-am trezit sărutîndu-l, așa că era cam tîrziu pentru astfel de considerații.

După toate standardele, Hawkins săruta foarte bine. La început, a fost oarecum surprins, dar a recuperat de îndată ce s-a dumerit ce se petrecea. De fapt, eu m-am retras prima, spunînd confuză :

— E o mare greșeală...

— Știu, zise el pe același ton. *Locuiesc împreună cu cineva, fir-ar să fie...*

Apoi, mă îmbrățișă și mă sărută din nou, ținîndu-mă atît de strîns că aproape mă sufoca. Era genul de sărut care ar fi putut conduce la orice și aproape că așa s-a și întîmplat. Mă simțeam pierdută, rostogolindu-mă în spațiu, iar el mă săruta de parcă nu mai făcuse asta de ani de zile, iar acum încerca să recupereze timpul irosit. Erau săruturi adînci, intense, date cu un fel de dorință brutală, ca și cînd ar fi murit de sete. Mi se învîrtea capul de parcă aș fi fost beată și mă agățasem de el cu aceeași disperare, convinsă că, dacă

i-aș fi dat drumul, aș fi căzut pe podea, căci picioarele îmi erau moi ca niște cîrpe.

Cînd, în cele din urmă, și-a desprins buzele de ale mele și m-a privit, ochii îi erau atît de albaștri încît păreau încărcăți cu electricitate, impresie la care contribuia și părul de pe ceafă, pe care i-l ciufulisem. Rămăseserăm amîndoi fără suflare și, o vreme, n-am putut rosti nici un cuvînt. Eu eram foarte ocupată să-mi recapăt echilibrul. Sîngele îmi curgea cu atîta rapiditate prin vene că amețeam.

— Și cine e persoana cu care locuiești? am întrebat eu într-un final, cu diplomația ce mă caracterizează.

Mi-am luat mîinile de pe ceafa lui, cam fără chef. El arăta amețit și încerca să-și treacă degetele prin păr, un gest momentan imposibil, căci ambele mîini îi erau ascunse sub puloverul meu. Cînd a realizat asta, pe chip i s-a citit șocul. Și le-a retras cu o grabă nedelicată.

— Cu partenera mea, răspunse el, trăgîndu-și sufletul.

— *Partenera* ta? Adică, o polițistă? Sau ești unul din ăia care-și numesc iubitele *partenere*, de parcă ar face o afacere împreună?

— Daphne e feministă, zise el cu aroganță, și consideră că termenul „iubită“ e înjositor.

— *Daphne*? Trăiești cu cineva pe care o cheamă Daphne? am întrebat eu, înșfăcînd chestiunea esențială cu pofta unui piranha flămînd.

Hawkins îmi aruncă o privire ucigătoare, își trase în jos puloverul, pe care i-l deranjasem

puțin și-și căută nebunește din ochi haina prin încăpere.

— E pe canapea, i-am spus, ducându-mă pînă acolo și aducîndu-i-o.

În timp ce mă apropiam cu haina, m-am uitat la el cu inocență.

— Vrei să te ajut să te îmbraci?

— *Nu* mă atinge, zise el, smulgîndu-mi-o din mîini.

— Daphne ți-a cumpărat-o? Nu-ți vine prea strălucit, să știi.

— Am cunoscut destule ticăloase la viața mea, Sam, strigă el, dar tu ești de-a dreptul...

— Mulțumesc, i-am răspuns pe un ton dulce.

— Acum plec. N-ar fi trebuit niciodată să calc pe aici...

— Ideea a fost a ta, nu a mea, mai ții minte?

A pornit ca o furtună în direcția ușii, dar eu am ajuns acolo înaintea lui și, lipindu-mă cu spatele de ea, am spus:

— O să verifici toate lucrurile de care am discutat, nu-i așa? Adică, doar din pricină că ne-am lăsat pradă unui moment de pasiune, nu vei uita ce ai promis că o să faci?

— Da! Da! Vreau să zic, nu, n-o să uit! Acum dă-mi drumul să ies!

Părul îi era încă ciufulit, iar geaca stătea aiurea pe el. N-ar fi arătat mai răvășit nici dacă l-aș fi legat și l-aș fi violat. M-am întrebat cum ar fi arătat, de fapt, dacă într-adevăr aș fi făcut asta. Nici nu mă puteam gîndi la așa ceva. Din păcate, afacerile au prioritate.

— Liber ești să pleci oricînd, am zis eu, fluturînd ceremonios mîna. Nu țin niciodată bărbații aici împotriva voinței lor.

— Ce vreau să spun e să te dai din afurisita aia de ușă!

— Ce se întâmplă? Nu știi de ce ai fi în stare dacă te apropii de mine?

M-am tras ostentativ din calea lui. Nu a nimerit să deschidă încuietorile pînă ce nu mi-am strecurat o mînă, rotind-o pe singura care era închisă. El a sărit cît colo, ca și cînd atingerea mea l-ar fi ars. Am tras de ușă și a ieșit afară într-o clipită. Își parcase mașina chiar în dreptul treptelor. Odată ajuns lîngă ea, a părut să-și recapete ceva din stăpînirea de sine.

— O să te sun eu, spuse, apăsînd mult pe cuvîntul „sun“, de îndată ce aflu noutăți, OK?

— Prea bine, i-am zîmbit eu dulce. De-abia aștept.

Mă privi cu asprime și-mi zise:

— Ești mînjită de ruj pe gură.

— Ca și tine, i-am replicat.

Am intrat și-am închis ușa în urma mea, înainte să-și dea seama că mințisem. În fața oglinzii de la baie, mi-am șters rujul ce-mi încadra un rînjete extrem de satisfăcut. Nimic nu te înviorează mai bine ca un mic flirt ușor. Mi-am dat seama că încă nu-i știam numele de botez. Ce ciudat, de obicei e invers.

Pe masa de lîngă canapea mai rămăsese jumătate de sendviș cu brînză și murături. L-am mîncat încet, meditînd la ceva ce tocmai îmi venise în minte: n-ar fi o mare ironie dacă, după toate eforturile depuse în numele lui, ar reieși că, de fapt, Derek chiar o ucisese pe Linda?

După cum mi-a fost dat să descopăr mai târziu, cînd am trecut pe la sală, nu eram singura persoană care gîndea în felul ăsta. De fapt, mergeam să mă întîlnesc cu avocatul lui Derek, pentru că Lou mă rugase să vorbesc cu el. Ea însăși se dusesese la secția de poliție, lăsînd-o pe Rachel să se ocupe de sală. Era ziua liberă a lui Lesley, dar, chiar dacă ea ar fi fost prezentă, ar fi fost imposibil să i se încredințeze vreo sarcină care să implice o cît de mică responsabilitate.

Rachel stătea în cabina de la recepție, citind cu atenție un registru contabil și arătînd cam obosită. M-am oferit s-o ajut, dar ea scutură din cap.

— Nu-i chiar așa de rău. Iar Lou a zis că se întoarce mai încolo.

M-a privit îngîndurată.

— Știi la ce m-am tot gîndit, Sam, acum că Derek a fost arestat? Ce-ar fi dacă într-adevăr el ar fi ucis-o pe Linda?

— Doar nu crezi asta cu adevărat, Rachel.

— Nu, nu, spuse ea plictisită. Dar, mai devreme sau mai târziu, nu poți să nu te

întrebi. N-ar fi ciudat dacă... O, știi tu ce vreau să zic, Sam

— Ei bine, am stat de vorbă cu polițistul. Cel cu grad de sergent.

Am cochetat o clipă cu ideea de a-i povesti ce se întâmplase, dar m-am decis că n-aș fi putut suporta batjocura ei. Avea să fie oricum destul de dificil să îi spun lui Tom.

— Nici el nu e prea convins.

— Cu toate astea, l-au arestat!

— Știu. Dar, din câte mi-a zis, am impresia că asta e mai degrabă opera inspectorului. N-am idee dacă se fac presiuni asupra lui ca să aresteze pe cineva, dar se pare că e într-adevăr convins că Derek e autorul crimei.

— Ei bine, spuse Rachel oftînd, nu cred că putem face mai mult de atît. Se pare că situația a ajuns într-un punct mort.

— Am avut o idee care mi s-a părut genială, în legătură cu ieșirea de incendiu, dar sergentul Hawkins mi-a tăiat avîntul. O să vorbească totuși cu cei de la Consiliul local care se ocupă de serviciile de agrement, ca să verifice dacă ei și Linda cloceau vreun plan de privatizare a centrului.

— Ce-ar dovedi asta?

Astăzi, Rachel avea o atitudine grozav de negativă.

— Că Jeff ar fi avut un motiv.

— Ah, corect.

După voce, nu părea prea convinsă.

Mi-am amintit ce-mi spusese Hawkins, anume că Naomi o observase pe Linda în timp

ce aceasta îi privea, pe ea și pe Derek, și relatase totul plină de conștiinciozitate.

— Ce stricată mai e și fata asta, spuse Rachel.

— Mă rog, trebuie totuși să-i admiri spiritul de inițiativă. L-a prins pe Derek cu pantalonii în vine și-a profitat de ocazie, cum s-ar zice.

— Poate că Naomi a omorât-o pe Linda, sugeră Rachel. Imaginează-ți ce scenă a urmat dacă, în loc să urce imediat la etaj, ea s-a dus la toaletă și a dat peste Linda.

— Dar de unde a luat gantera? Asta e buturuga care răstoarnă toate teoriile.

— Ți-am spus, totul se sfârșește într-o fundătură.

Trase registrul înapoi spre ea, iar eu am mai întrebat-o o dată :

— Ești sigură că nu te pot ajuta cu nimic?

— De fapt, ar fi ceva, răspunse Rachel, ridicându-și ochii către mine. Nu vreau să plec de la recepție, așa că ai fi bună să mergi în birou și să scoți dosarele cu facturi de anul ăsta? Ar trebui să fie vreo două, trei. Roșii. Pe rafturile din spate.

Rafturile erau pe peretele îndepărtat, în spatele biroului lui Lou. Cum erau descu-rajant de ticsite cu dosare roșii, îmi luă ceva vreme să le găsesc pe cele bune. Acestea ieșeau ușor în afară, ca și cum ar fi vrut să mă tragă de mîneacă, iar cînd le-am scos, am văzut și din ce cauză: un obstacol aflat în spatele lor le împiedica să alunece pînă la perete. Era clanța unei uși.

M-am uitat fix la ea cîteva secunde, apoi, încetișor, am scos dosarele de pe raftul de dedesubt. Bănuielile mi se confirmară: întîi fusese doar o clanță, acum dădusem și peste o încuietoare, care părea veche, dar încă în stare de funcționare. Trebuie că etajerele fuseseră construite peste ușă, atunci cînd cineva decisese că aceasta nu mai era necesară. Oare se obosiseră să o și zidească sau se mai putea încă deschide?

Setul principal de chei atîrna, conform obiceiului, într-un cui în spatele biroului. Am răscolit printre ele pînă am găsit una cu o etichetă veche pe care scria simplu „Ușa din spate“ și am încercat-o în încuietoare, care se deschise fără dificultate. Cu o mîină sprijinind dosarele de pe etajeră, ca să nu cadă, am răsucit de clanță, iar ușa se deschise încet. Dincolo de ea era aleea care dădea ocol clădirii, iar după aceea, un zid de beton, plin de pete, amenințător și fără ferestre, precum o închisoare.

M-am trezit că tremuram din cauza unui fior înghețat, care nu prea avea nimic de-a face cu aerul rece de afară. Vreme de o secundă, am rămas absolut nemișcată și-n acea clipă am fost brusc convinsă că mai era cineva în cameră, în spatele meu. La gîndul ăsta, mi se zburli părul pe ceafă. Aproape că simțeam acea prezență feminină. Nu scosese nici un sunet, iar senzația de rău augur dată de tăcerea absolută era extrem de acută, cum ar fi fost dacă i-aș fi văzut umbra proiectată dinaintea mea, iar în mîină ar fi ținut o armă.

Cu iuțeala fulgerului, îmi trecu prin minte ideea că acum probabil calcula cât timp voi rămîne întoarsă, ridicînd gantera pe care o avea în mîină și venind spre mine cu pași repezi și silențioși. Fața îi era contorsionată într-o grimasă oribilă, oglindind efortul și intenția de a-mi zdrobi capul...

M-am rotit pe loc, ferindu-mă de lovitură pe jumătate. Răsuflarea mi se oprise în gît și mai că mă sufocam. Dar biroul era gol, iar ușa, așa cum o lăsasem, puțin întredeschisă. Nu era nici un indiciu că ar fi fost cineva înăuntru sau că s-ar fi petrecut ceva ieșit din comun, în afară de faptul că imaginația mea dezlănțuită îmi juca feste, într-un episod de paranoia. Am expirat brusc, în timp ce inima îmi bubuia în continuare, bătînd în ritmul nebunesc cauzat de șocul deznodămîntului.

După ce mi-am acordat cîteva momente ca să-mi revin, am închis ușa, am pus cheia la locul ei și-am luat dosarele cerute de Rachel. Aceasta era absorbită complet de registrul contabil și nici nu m-a observat, pînă nu i le-am trîntit în față.

— Nu te-ai grăbit deloc, îmi spuse ea pe un ton distrat. Nu erau unde ți-am zis?

Am evitat să-i răspund altfel decît printr-un sunet neutru.

— Rachel, am izbucnit dintr-odată, Lou s-a întors adineauri?

Ea m-a privit surprinsă și a spus:

— Nu. E la secția de poliție, ai uitat?

Mi-am amintit chipul pe care îl văzusem cu ochii minții și m-am cutremurat din nou.

Nu știu de ce m-am gîndit că ar fi vrut să mă prindă întoarsă cu spatele ca să lovească. În fond și la urma urmei, oricine ar fi ucis-o pe Linda nu dăduse dovadă de atare lașitate, căci gantera o nimerise în plină figură.

* * *

Presupusesem că avocatul lui Derek, Gavin Pritchett, era un ins excentric, dar adresa firmei sale se dovedi întruchiparea fără cusur a conformismului însuși. Biroul se afla într-o curte mai largă decît multe din cele cu care s-ar fi putut mîndri colegiile din Oxford și Cambridge, dar tot atît de încărcată de tradiție, atmosferă și toate celelalte attribute uzuale ale celor ce apără cluburile ai căror membri sînt exclusiv bărbați. Mașinile nu aveau acces înăuntru. În mijlocul curții era o întindere de gazon impecabil. Peste tot domnea o liniște agreabilă și m-am întrebat dacă nu cumva iedera ce se încolăcea în sus, de-a lungul peretelui de piatră, fusese inițial plantată anume, în scopul de a asigura o izolație fonică primitivă. Cîțiva porumbei nerușinat de grași mi-au tăiat calea cu un mers legănat, fără vreun semn de grabă, lăsînd impresia că era nevoie de o bazooka pentru a-i determina să calce pe accelerație. Apoi, vreo doi bărbați de vîrstă mijlocie, care, prin comparație, făceau ca porumbeii să pară trași prin inel, au ieșit pe o ușă din stînga mea, atît de brusc că ar fi dat peste mine dacă nu aș fi sărit în lături, și s-au îndepărtat la pas, fără să se scuze,

conversînd cu voci joase și prietenoase. Se vedea clar pe cine își aleseseră porumbeii drept modele în viață.

După aproximativ un sfert de oră, petrecut rătăcind de colo-colo și chiorîndu-mă la toate tăblițele de alamă inscripționate cu nume și atașate fiecărei uși, am dat în sfîrșit de avocații lui Derek. Erau la etajul al treilea, iar lift nu exista. Oamenii ăștia nu duceau lipsă de exercițiu fizic. Odată intrată în birou, tenta de corectitudine politică a firmei a părut și mai evidentă. În timp ce mă așezam, cam pe jumătate, pe canapeaua sărăcăcioasă de tweed de la recepție, pe dinainte îmi treceau zorite chipuri de mai toate soiurile pe care le-ar putea etala mîndra națiune britanică, majoritatea fiind îmbrăcați mai bine decît ținuta în care fac paradă intelectualii radicali de operetă, despre care, cu cît spunem mai puține, cu atît mai bine. Plantele de ghiveci erau moarte. Poate că, în loc să le ude, stăteau de vorbă cu ele.

— Acum puteți intra în biroul lui Gavin, mă anunță secretara, afișînd un nivel impresionant de familiaritate față de șeful ei.

Pun pariu că individa ar fi fost concediată imediat din majoritatea cabinetelor de avocatură din zona asta, dacă i s-ar fi adresat altfel decît cu „domnul Pritchett“.

Gavin, așa cum cred că trebuia să mă obișnuiesc să-l numesc, lucra undeva la capătul coridorului și, după calculele mele, încăperea cu pricina se putea mîndri cu o privesște spre curtea principală. Am bătut și am intrat.

Confirmându-mi așteptările, ferestrele înalte din fața mea se deschideau spre pajiștea verde și peretele îmbrăcat în iederă. Foarte idilic. M-am întrebat dacă, în clipele de răgaz, Gavin nu visa cumva că e un distins specialist într-ale Dreptului, pe cale să-și înceapă seminarul în prezența unui grup admirativ de studenți. Că tot veni vorba, cred că fantezia era chiar mai frumoasă de atît : în zilele noastre, se spune că e foarte dificil să-ți găsești o slujbă la o firmă serioasă, astfel încît studenților li se solicită de către angajații mai vechi să presteze servicii sexuale ilegale, numai pentru a fi admiși la un interviu.

După asta, m-am oprit din speculațiile pe marginea pasiunilor lui Gavin, căci mi-am dat seama că panorama de dincolo de geam nu era singura atracție oferită în prezent de biroul său. Celălalt punct de atracție ședea pe un scaun de lîngă masă și își întorsese capul în direcția mea, purtînd pe chip o expresie ce n-ar putea fi descrisă decît ca dușmănoasă. M-am făcut mică, instinctiv. Dacă așa arăta Grace Kelly într-o zi proastă, bănuiesc că Hitchcock trebuie să fi răsuflet ușurat cînd aceasta și-a încheiat cariera.

— Tu! spuse ea într-o manieră care ar fi fost teatrală, dacă n-ar fi fost, de fapt, teribil de amenințătoare.

Se ridică în picioare, împingînd scaunul cu atîta forță încît acesta scrișni a protest.

— Vă cunoașteți ? întrebă Gavin Pritchett.

Omul purta o cămașă de flanel bej, un sacou de catifea reiată maro, iar la gît, o

cravată pe care se părea că obișnuia să o mestece în momentele de tensiune.

— Da. Bună, Janice! am salutat, într-un efort eroic de a nu arăta vinovată. Ce mai face Devon?

N-a ținut figura. Aproape că i-am auzit fălcile închizându-se cu un clămpănit. Ochiul albaștri ai lui Janice mă săgetau cu raze laser de furie. Dacă Grace s-ar fi uitat pe jumătate atît de urît la prințul Rainier, acesta și-ar fi ridicat mîinile în semn că se predă, promițîndu-i că îi va da voie să remonteze bijuteriile coroanei principatului în orice fel ar dori.

— *Ea* e persoana care venea să stea de vorbă cu tine, Gavin? a izbucnit ea. Cea care tot investighează cine e adevăratul ucigaș al Lindei?

— Ei bine, așa bănuiesc...

Gavin nu arăta prea fericit. Își mîngîia nervos bărbia, iar cînd își îndepărtă mîna, am observat că încerca să-și lase barbișon. Pînă în prezent, nu obținuse decît ceva ce semăna cu părul de la subsuoară.

— Ăăă, nu doriți să luați loc? mă invită el, străduindu-se să redevină stăpîn pe situație. Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Jones.

— Spuneți-mi Sam.

După cum se uita la mine, Janice părea a ști cu siguranță cum să-mi zică. Speram totuși că nu folosea genul ăla de vocabular în prezența lui Devon.

— Ce dracu' crezi că faci? Mă spionezi *pe mine*? exclamă ea și făcu doi pași în direcția

mea. Asta e, nu-i așa? Pîndești pe lîngă casa mea, mă păcălești să-ți fac destăinuiri, amăgindu-mă că ești drăguță și înțeleghătoare... Cum îndrăznești?!

Deși reușisem să-mi păstrez calmul, acum începusem și eu să mă enervez.

— Stai așa, i-am spus. Nu te-am păcălit să-mi povestești nimic. Ai făcut asta de bună-voie, îți amintești? Nici măcar n-a fost nevoie să te conving!

— Poate ar trebui să ne așezăm toți trei și să bem o ceașcă de ceai..., îngăimă Gavin cu o voce pierdută.

Janice se întoarse și-l aținti cu privirea, iar el se pierdu vizibil și se bîlbîi:

— Ăăă, atunci, fără ceai...

— Uite ce e, am spus, tăind bolboroseala agitată a lui Gavin, ca să o țintuiesc pe Janice cu o privire care speram că va fi, deși nu la același nivel, la fel de străpungătoare ca aceea pe care o avusese odată Linda. Dacă niște prieteni de-ai lui Derek anticipează faptul că el va fi arestat pentru o crimă despre care ei sînt convinși că nu a comis-o, ce mama dracului te aștepti să faci? Să se resemneze și să-i ia măsurile pentru hainele de închisoare? Ar trebui să fii fericită că unii s-au deranjat să găsească o cît de mică dovadă care să-l disculpe. Asta dacă nu cumva chiar dorești să-l vezi tîrît într-un proces.

— Ce vrei să zici? întrebă ea, pe jumătate furioasă, pe jumătate nedumerită. Sigur că vreau ca Derek să fie eliberat! De ce n-aș vrea asta?

Am dat din umeri.

— În cazul în care ai avea tu însăși ceva de ascuns, am sugerat pe un ton neutru, ți-ar conveni de minune să-l știi la închisoare.

Privirea înghețată din ochii ei mă făcu să mă gîndesc că Grace Kelly își irosise talentul în roluri de eroine. Ar fi făcut minuni jucînd o criminală în serie psihopată.

— Tu unde erai cînd Linda a fost omorîată? Doar așa, de curiozitate, am spus eu, hotărîndu-mă să joc totul pe-o carte.

În definitiv, nu era vina mea că Janice își vărsase amarul unei străine, într-o stație de autobuz.

— Eram la serviciu în momentul acela! se rățoi ea. Presupun că mă bănuiești *pe mine* de moartea Lindei.

— Aveai un motiv să faci asta, i-am răspuns fără asprime.

Spre surprinderea mea, Janice roși ușor. Își purta părul strîns într-una din acele împletituri spic, așa că am văzut că roșeața se întindea pînă la linia pieptănăturii.

— Dar tu? îmi aruncă ea. Nu cumva *tu* ai omorît-o?

— Ba da. Sincer vorbind, eu am fost, am zis, așezîndu-mă pe scaunul pe care mi-l indicase Gavin cu ceva vreme în urmă. Dar n-aș fi făcut-o dacă mi-aș fi închipuit că va ieși un asemenea tărăboi.

Poate că nu era cel mai nimerit moment să încerc o înseninare a atmosferei cu un strop de umor. Gavin tresări vizibil, iar chipul fermecător al lui Janice încremeni precum cel al lui

Grace în *Fereastra din spate*, în scena în care Jimmy Stewart reușește în sfîrșit să o convingă de faptul că într-adevăr avusese loc o crimă vizavi.

— Era o glumă, ha, ha, am zis, într-un efort de a salva situația. Sînt o persoană foarte amuzantă. Trebuie neapărat să vă spun odată bancurile mele cu blonde. Mă rog, de fapt, nu, nu am omorît-o eu pe Linda. Am un alibi. Nici polițiștii nu mă suspectează, OK? Și, dacă aș fi ucis-o eu, n-aș fi alergat de colo-colo ca să descopăr cine e vinovatul. Nu sînt chiar atît de cretină. Mi-aș fi ținut capul la cutie pînă aș fi făcut cîrcei la gît.

Încercarea mea de a glumi avusese totuși un rezultat bun, anume îi mai calmase furia lui Janice. Roșeața pielii i se mai atenuase. Tenul ei, de obicei alb ca laptele (sau, în termenii vopselelor Dulux, lapte cu o nuanță de roz), părea acum tras și palid, iar ea arăta brusc foarte obosită.

— Atunci, de ce încerci să afli cine a omorît-o? mă întrebă, coborîndu-și pentru prima dată glasul, pînă la un volum normal.

Am strîns iarăși din umeri.

— La început, pentru că m-au rugat Lou și Rachel, am răspuns eu. Dar, odată ce mă implic în ceva, mi-e greu să mai renunț. E unul din defectele mele.

Mi-am amintit o clipă de lupta îndelungată pe care o dusesem ca să transform Chestia într-o instalație mobilă, nefiind în stare să o las deoparte și să încep altceva, pînă nu îi dădusem de cap. Hotărîrea mea mergea pînă

la obsesie. Cît despre nevoia de a ști, aș putea s-o descriu în termenii unei căutări metafizice, dacă vocabularul ăsta v-ar fi familiar. Pentru mine, ăsta reprezintă un eufemism pentru curiozitate dusă la extrem.

— Apropo, am zis eu dintr-odată, împunsă iarăși de curiozitate. Ce cauți tu aici, dacă întrebarea nu ți se pare prea directă?

— Aici lucrez! răspunse ea nerăbdătoare. Sînt avocat. Nu-ți amintești că ți-am spus asta în timp ce-ți băgai nasul în viața mea personală?

— Nu era nevoie să adaugi comentariul ăsta, i-am zis pe un ton sobru. Înțeleg că tu i l-ai recomandat pe Derek lui Gavin, aici de față, atunci cînd a avut nevoie de un avocat?

— Da. Asta e treaba mea aici, să intermediez. Gavin este specialistul nostru în drept penal.

I-am aruncat o scurtă privire sus-numitului și l-am surprins rumegîndu-și cravata. Măcar nu i se mai vedea caricatura de bărbiță. Intenționasem să-i spun că exista posibilitatea ca cineva să fi intrat în sală pe ieșirea de incendiu, dar acum nici nu se mai punea problema, căci Janice avea să-l silească să-i repete fiecare cuvîntel, la nici zece secunde după ce plecam. Conștient că-l observam, mă privi și el, cu expresia timidă și rugătoare a unei mici jivine sălbatice care, după ce pune pentru prima dată piciorul afară din vizuină, decide, în urma unei mature chibzuințe, că lumea largă s-ar putea dovedi prea dificil de suportat. Am sperat totuși că avea să arate

ceva mai mult curaj în fața avocaților acu-
zării.

— Ăăă, *cine* crezi că a omorât-o, de fapt, pe
Linda Fillman? întrebă el, scoțându-și cravata
din gură doar cu puțin după ce începuse să
vorbească.

— Sinceră să fiu, Gavin, i-am răspuns eu,
habar n-am.

Trebuia să mă întâlnesc cu Tom în seara aceea, la restaurantul chinezesc, și mi-era groază de mărturisirea pe care aveam să i-o fac. În general, mint destul de convingător, dar de Tom nu pot ascunde nimic. Am ajuns mai devreme și mi-am comandat o bere de ginseng, ca să prind curaj.

— Ce-ai mai pus la cale în ultima vreme? m-a întrebat el de îndată ce m-a văzut. Îmi dau seama că e ceva.

— Mai întâi, așază-te.

— Doamne, despre ce e vorba? spuse entuziasmat, trântindu-și fundul pe un scaun.

L-am privit lung, în tăcere.

— Sammy, dacă nu-mi zici odată...

Am respirat adânc și-am spus:

— Am sărutat un polițist. Dacă chiar te interesează.

Tom izbucni în râs.

— Doamne Sfinte, o clipă ai reușit să mă duci, zise el într-un final. Te pricepi de minune la d-astea. Mai știi când mi-ai povestit că...

— Nu, Tom. Nu e o poantă. Am sărutat într-adevăr un polițai.

A doua oară mi se părea mult mai ușor să rostesc asta. Urmă o pauză oribilă.

— Nu te cred.

— Pe bune.

— N-ai pic de rușine, femeie? tună el. Nu există nici o limită pentru depravarea ta? Doamne, dacă ar fi fost un popă, mai că aş fi înţeles, dar *un poliţai*...

Vocea îi căpătă alt ton de îndată ce cîrmi spre curiozitate ordinară.

— Şi, ia zi, te-a încurcat casca?

— Nu purta uniformă, tîmpitule. Nu sînt chiar atît de desfrînată. Era în haine obișnuite. La propriu. Şi-o să-ţi placă la nebunie chestia asta : are o prietenă pe care o cheamă Daphne.

— Nu se poate ! Nu glumeşti ?

— Nu.

— Daphne, spuse Tom, meditînd. Pare genul de reprezentantă a elevilor în consiliul profesoral, înaltă şi voinică. Chiar căpitan al echipei de lacrosse¹.

— El trebuie să-i zică „parteneră“. Nu-i dă voie să folosească termenul de „iubită“ pentru că, în opinia ei, este înjositor.

— Sînt oribile fetele astea, spuse el din toată inima. Am avut odată parte de una care m-a silit să-i citesc toată colecţia de la Virago² şi să discut cu ea fiecare carte.

— Sărăcuţul de tine.

-
1. Joc de echipă. Este jucat cu crose şi o minge de cauciuc, de către echipe formate din 10 sau 12 persoane.
 2. Editură britanică, specializată în publicarea literaturii scrise de femei.

— A fost îngrozitor. Nu atît cărțile, cît discuțiile de după, deși au fost și cîteva volume scîrboase. E mai înțelept să nu mă gîndesc la asta, zise el, strîngînd din umeri. Ia spune, săruta bine polițaiul tău?

— Mm, foarte bine. Doar că mi-a lăsat impresia că nu mai făcuse asta de ani de zile. Pun pariu că Daphne e genul de feministă care e împotriva sexului cu penetrare pentru că îl consideră invaziv. Probabil că nu-l lasă nici să-i bage limba în gură.

— Așa era și fata care mă silea să citesc! exclamă Tom. Nu ți-am povestit niciodată pentru că am crezut c-o să rîzi de mine.

— Ce? Nici ea nu-ți dădea voie să-i bagi limba în gură?

— Nu, tîmpito, vorbesc de cocoșelul meu. Și nu în gură (Doamne, nu mă lovea pe mine norocul ăsta), niciunde.

— Doamne.

După o clipă de gîndire, am spus pe un ton neutru :

— Dar care mai e scopul bărbaților, dacă nu sexul prin penetrare?

— *Pe mine* mă întrebi? zise Tom.

— După mine, ăsta *nu e* feminism, am declarat cu fermitate. Iar eu mă consider o feministă convinsă.

— Tipele ca tine ne aduc nouă, bărbaților, tot ce e mai bun din ambele lumi, zise el vesel. Genul care acceptă să facă lucruri murdare în pat, dar nu se așteaptă să le achiți tu nota de plată la restaurant.

Aici, mersese cam prea departe.

— Gata, stimabile, în seara asta, e rîndul tău, am spus cu hotărîre.

Tom se stropşi indignat.

— Păstrează chestiile astea pentru poliţaiul tău, îmi aruncă el pe un ton răutăcios. Nu-i așa că au un fond special pentru divertisment?

— Mă îndoiesc. Nu e decît sergent.

— Dar sărută bine, ai?

— Nu mai fi așa de libidinos! N-ai vreo întîmplare interesantă din viața ta pe care ai dori să mi-o împărtășești?

Tom scutură din cap plin de tristețe.

— Tu ești singura care se distrează. Apropo, zilele trecute mi-a venit o idee.

Se aplecă peste masă, purtînd pe chip cea mai serioasă expresie de care e capabil.

— Sammy, ți-a trecut vreodată prin cap că domnul Mușchi chiar ar putea fi vinovat de toate capetele de acuzare? Ar fi o mare ironie, nu-i așa?

M-am uitat lung la el.

— Dacă îl mai aud pe încă unul spunîndu-mi asta, i-am răspuns eu posomorîta, îmi predau definitiv legitimația de detectiv amator.

* * *

— Sam! Sam! Aici!

Tocmai coborîsem scările ce duceau la subsol și treceam prin fața biroului. Șoapta aceasta furișată m-a făcut să-mi întorc capul, dar știam cine mă striga încă înainte să văd

persoana. Vocea lui Brian, chiar cînd nu era decît un murmur profund, era de-a dreptul inconfundabilă. Pîndea în interiorul biroului, îmbrăcat într-o bluză de trening care, deși fără îndoială măsura XXL, era totuși întinsă pe mușchii lui masivi și pe conturul pieptului. Am intrat și eu, căci Brian nu obișnuia să pîndească, iar purtarea asta nefirească îmi stîrnise curiozitatea.

— Ce e, Brian?

În loc să-mi răspundă, el își feri capul și privi în jur ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea, ca un actor dintr-un film cu spioni de mîna a treia, care se străduiește să pară secretos.

— Ce e? am repetat eu, cam iritată.

— Am ceva să-ți zic, mormăi Brian.

— Ce?

Se părea că eram blestemată să repet asta la nesfîrșit.

— Haide, spune, am adăugat pe un ton mai încurajator.

— Despre Fliss.

Nevrînd să mai spun încă o dată „Ce?“, am dat din mîini ca să-mi arăt frustrarea. Brian observă gestul și se strădui să-și sporească eforturile pe care le depunea deja pentru a transmite informația.

— Vrea să-ți vorbească.

— Despre ce? am întrebat, scrișnind din dinți.

Norocul lui că era așa de voinic, căci, altfel, vreun nefericit care s-ar fi întîmplat să-i pună o simplă întrebare (de pildă, cît e ceasul) l-ar

fî înşfăcat de mult de urechi şi l-ar fî izbit cu capul de pereţi, enervat că nu primeşte nici un răspuns concret. Într-adevăr, în privinţa lucrurilor pe care Fliss avea să mi le comunice, Brian era tăcut precum Oracolul din Delphi în zilele cînd templul era închis. Silueta lui masivă dădea o oarecare greutate acestei comparaţii mitice. Am reuşit totuşi să înţeleg că, în ziua aceea, Fliss se afla la taraba ei din piaţă.

— E ceva urgent? Ar trebui să merg acolo imediat? l-am întrebat.

De altfel, nu venisem decît ca să mă antrenez, nu aveam ore de predat. Brian încuviinţă din cap cu o mină serioasă. l-am mulţumit, fiind mai degrabă curioasă decît îngrijorată. Dar poate că m-aş fî îngrijorat dacă mi-aş fî dat seama că mă urmărea.

* * *

Era sfîrşit de săptămîină şi Camden vuia de activitate. În faţa intrării unui autointitulat tîrg de antichităţi, pe care eu îl bănuiam a fî mai degrabă o vînzare de vechituri direct din portbagaj, stătea un crainic, îmbrăcat în ţinuta de gală, inclusiv cu un tricorn pe cap, şi agita nişte tălăngi uriaşe, strigînd: „Lume, lume!“. Aceasta se voia o încercare de a impresiona potenţialii clienţi cu autenticitatea pieselor, caz în care efectul dorit n-ar fî fost acelaşi dacă omul ar fî ţinut în mîna liberă un hot dog, muşcînd zdravăn şi neglijent din el, în pauzele dintre strigăturile tradiţionale.

Mi-am croit drum încet prin mulțime. Un cuplu *goth*, unul dintre cele mai reușite pe care le-am văzut de ceva vreme, a trecut pe lângă mine : amîndoi erau perfect identici, purtînd haine negre lungi și unduitoare și cizme cu tocuri înalte. Bărbatul avea o pălărie înaltă, tot neagră, iar femeia, un șir de pene întunecate în jurul gîtului subțire. Pielea le era albă de parcă muriseră. În Camden, ți-e dat să vezi orice. Inclusiv obișnuitele găști de tineri pierzînd vremea prin stațiile de autobuz, imaginîndu-și că sînt adolescenți americani, cu părul neapărat nespălat și cu șapca de baseball regulamentară, cu obiecte de îmbrăcăminte legate lejer în jurul diverselor părți ale corpului și cu ghete de pînză, desfăcute la șireturi. Acest ultim detaliu mi s-a părut întotdeauna a fi deosebit de idiot. Trăiam cu speranța de a-l vedea, într-o bună zi, pe unul împiedicîndu-se și decolînd.

În timp ce-mi plecam capul ca să mă strezor pe sub arcada din spatele podului de cale ferată, de prin tot soiul de unghere mă lovi mirosul de mîncare picantă pusă la prăjit și-mi făcu stomacul să cînte. Poate o să-mi iau o samosa cu legume, mai încolo. La taraba unde se făceau coafuri împletite era mare înghesuială. Un cîrd de școlari francezi chicoteau, stînd la coadă ca să li se împletească fire colorate în buclele lor deja sclipitoare. Hotărît lucru, copiii de pe continent se spală mai des pe cap. Chiar și băieții păreau a folosi balsam în mod frecvent și că se clăteau bine după aceea.

Pe cînd mă apropiam de taraba ei, am observat că Fliss era ocupată cu un client, așa că m-am mai învîrtit puțin pînă a terminat. Omul era dintr-aceia care ridică fiecare obiect și întrebă de preț, chiar dacă scrie asta clar pe etichetă, îndepărtîndu-se apoi, fără măcar un cuvînt de mulțumire.

— Fliss? am întrebat ezitant.

Ea privi împrejur și, cînd mă zări, tresări surprinsă. Pe chip i se citea o prudență pe care n-o mai afișase pînă atunci. Se lăsă pe călcîie, își îndesă degetele mari în buzunarele din față ale blugilor și mă măsură cu privirea. Geaca de pilot neagră și lucioasă și tunsoarea periută o făceau să arate, de la distanță, ca un *skinhead*.

— Ah, bună, Sam, zise ea cu o lipsă de entuziasm evidentă.

Am ridicat din sprîncene, uimită.

— Brian zicea că vrei să-mi vorbești, am spus eu. Adică, asta cred eu că voia să zică. Știi doar cum e el.

— Mda.

O vreme, ăsta păru a fi singurul lucru pe care-l avea de zis. Apoi, scoase din buzunar un mic pieptene, și-l trecu prin păr, îl puse la loc și rosti încet, de parcă se îndrepta spre o hotărîre silită :

— Andy, stai de pază, te rog. Tre' să vorbesc cu Sam.

A fost rîndul meu să tresar, căci nu-mi dădusem seama că Andy, prietenul lui Fliss, era și el de față. Privind în direcția în care vorbise, am realizat că fusese la vedere tot

timpul, chiar dacă ascuns, de la brîu în jos, de maldărul de valize din piele aranjate artistic. Dar Andy era o ființă atît de mărunță și de firavă încît era ușor să nu-l observi, mai ales dacă se întîmpla să stea lîngă ea. Probabil că era deja obișnuit cu asta, pentru că nu părea să-mi poarte pică. De fapt, chiar îmi zîmbi fermecător, aruncîndu-și ușor capul pe spate. Buclele lui blonde reflectară lumina soarelui, iar haina, deschisă puțin la gît, scoase la iveală niște clavicule aparent la fel de fragile ca fildeșul vechi. Fliss îi zîmbi plină de dragoste.

— Salut, Sam! îmi zise.

— Ah, salut, Andy, i-am răspuns pe un ton vinovat. Scuze, dar nu te văzusem.

Fliss și cu mine ne-am mutat spre una dintre laturile tarabei, la adăpostul zidului. Ea își luă obișnuita postură masculină, cu un picior flexat din genunchi și cu talpa lipită de perete. Brațele și le ținea încrucișate pe piept. Atitudinea ei era amenințătoare, iar eu nu știam ce să zic. Din cîte pricepusem, ea era cea care voia să-mi vorbească. Dintr-un motiv oarecare, mă simțeam ca un amărît de subaltern pe care căzuse măgăreața să interogheze un bătrîn general suferind de gută.

În cele din urmă, Fliss rosti scurt:

— Brian ți-a explicat?

— Nu mi-a spus decît că vrei să vorbești cu mine.

Am accentuat mai cu seamă a doua jumătate a propoziției.

— Pfui! mîrîi ea, întocmai ca un general bătrîn. Mă rog. Brian a crezut că-i mai bine

să-ți spun asta. Deși, dacă mă întrebi pe mine, nu-i treaba lui.

Am zîmbit politicos și am așteptat. Fliss adăugă fără tragere de inimă :

— În după-amiaza în care Linda a murit. Ne-am cam ciondănit. Ea și cu mine.

— Cum s-a întîmplat?

— A intrat în sală cu clipboard-ul ei, zise Fliss, pronunțînd cuvîntul „clipboard“ cu un dispreț magnific. Își lua notițe despre orice. A continuat pînă ce-am întrebat ce naiba făcea. Se pare că „raționalizare“. Știi tu, reducerile de buget, spuse ea, uitîndu-se la mine. Ridicol. N-a mai rămas nimic de redus și ea știa. Așa că i-am zis că, dacă voia de fapt să spună „privatizare“, era mai bine să nu se mai ascundă pe după deget. Vrei o țigară?

Am dat din cap că nu. Fliss a extras un pachet de tutun și niște hîrtii dintr-un buzunar și a purces să-și răsucească o țigară cu o mîină, în timp ce eu o priveam admirativ. Trebuie că exersase ani de zile, uitîndu-se la filmele western de la televizor. Sînt convinsă că Andy era impresionat.

— Mă rog, continuă ea, ținînd pavăză cu palma făcută căuș și aprinzîndu-și țigara cu un gest de expert, ea a zis că o acuz de lașitate, iar eu am zis că putea spune lucrurilor pe nume.

Fuma cu pufăituri scurte și profunde, ținînd ochii aproape închiși și privind în depărtare.

— Nu i-a picat prea bine. A început să-mi zică în fel și chip. Nu m-a deranjat, am pielea destul de groasă. Dar s-a luat și de Andy. L-a

insultat. Așa că am prevenit-o să înceteze. Pe scurt, i-am zis să-și țină fleanca sau mă ocup eu de asta.

M-am uitat lung la ea.

— Brian te-a auzit? De asta a spus că-i mai bine să discuți cu mine?

Fliss încuviință din cap.

— A zis că-ți spune el, dacă n-o fac eu. După cum ziceam, nu-i treaba lui.

— Dar cum de te-a auzit? Am crezut că muzica era pornită în ambele săli. Am auzit-o cu urechile mele în timp ce coboram scările.

Fliss mai trase o dată din țigară, apoi o strivi cu tocul ghetei.

— Casete, nu radio, preciză ea, în stilul telegrafic caracteristic.

Prin asta, voia de fapt să spună că radioul nu mersese toată ziua pe Kiss FM, așa cum se întâmpla de obicei, ci se puseseră niște casete. În pauzele inevitabile, prilejuite de schimbarea acestora, evenimentele care se derulau în sala de vizavi puteau fi ușor auzite, chiar și de către cineva care nu trăgea cu urechea.

— Nici măcar nu observasem că muzica încetase, zise Fliss. Așa se întâmplă când mă antrenez. Mă concentrez prea tare. Mă rog, la momentul acela, urlam amîndouă. Nu i-ar fi fost prea greu lui Brian să audă.

— Dar a auzit-o și pe Linda plecînd?

Nu știam cum să întreb mai delicat dacă Linda plecase pe picioarele ei sau dacă fusese cărată de altcineva. Totuși, dacă Brian o auzise într-adevăr pe Linda prăbușindu-se și, apoi,

pe Fliss transportînd-o afară din sală, ca s-o aranjeze în poziția în care fusese găsită, la toaleta femeilor, de ce nu spusese nimic despre asta? Fliss mă privi lung și sever.

— Va trebui să-l întrebi chiar pe el.

— Nu e nimic personal, Fliss. Sper că înțelegi.

Ea dădu scurt din cap, în semn că da.

— Ei bine, asta e tot.

Acum, că mă concediasse, se întoarse la tarabă. Andy își folosea întregul talent pentru a convinge un client să cumpere nu doar o oglindă veche, ci și setul de perii de păr asortate. Se părea că era pe cale să reușească.

Îngîndurată, am pornit-o înapoi, spre ghereta unde se vindea samosa. Am cumpărat una cu legume, învelită într-un șervețel de hîrtie. Privind înainte, am fost surprinsă să-l zăresc pe Brian. Stătea pe jumătate pitit lîngă taraba de peste drum, pe după un stativ cu tricouri pe care erau imprimate schelete dansînd, și nu părea deloc a fi pe punctul să cumpere unul, ci mai degrabă se ferea și mai mult de ochii lumii decît înainte. Acum, se mai adăugase și un aer de jenă pe chipul lui.

— Brian? am spus, calmă încă.

Am traversat pe partea unde stătea, iar el a făcut o aparentă încercare de a se ascunde, ferindu-se în lături, în spatele unui stativ cu blugi second-hand.

— Ce cauți tu aici?

Brian își plecă fruntea și scoase una dintre mîrîiturile sale caracteristice.

— Ce? l-am întrebat, inevitabil.

— Totul e în regulă? spuse el rușinat.

— Sigur că da, am răspuns fără vreo întoarcere. La ce te referi?

El a dat din umerii care păreau suficient de grei ca să fie nevoie de un camion cu elevator ca să execute mișcarea asta. Stativul cu pantaloni era încă între noi, iar el nu se grăbea să iasă de acolo. Mormăi ceva ce n-am reușit să înțeleg.

Realizasem deja că Brian mă urmărise de când plecasem de la sală. Am privit spre taraba lui Fliss și am băgat de seamă că, din poziția asta, ar fi avut un unghi excelent din care să supravegheze toate mișcărilor, deși ar fi fost imposibil să ne asculte conversația. Doar stătuse bine ascuns după stativul acela. Dacă nu m-aș fi oprit din întâmplare lângă taraba de vizavi, nu l-aș fi văzut.

Gîndul ăsta era teribil de supărător. M-am dat cîțiva pași în spate și, de data asta, eu eram singura care privea cu nervozitate în jur, vrînd să mă asigur că mai erau și alți oameni prin preajmă. Aparent, Brian realizează ce-mi trecea prin minte și pași înainte, ratînd cu puțin să tragă după el întreg stativul cu blugi.

— Nu, nu, spuse el, cu o mină nefericită.

M-am uitat lung la el. Alături de mine, proprietarul tarabei zise țîfnos:

— Hei! Nu se mănîncă lângă haine. Ești chioară? Nu vezi semnul?

— Scuze, am răspuns, trăgîndu-mă înapoi și privind în jos spre samosa, din care se scurgea unsoare în șervețel.

Cînd mi-am ridicat din nou ochii, Brian încerca să o șteargă. Nu i-am mai văzut decît umerii dispărînd la orizont.

Am mototolit șervețelul și-am încercat să-l arunc, dar din primele trei coșuri de gunoi la care m-am dus, resturile se revărsau deja. M-am întors la sală, mergînd încet și încă ținînd în mînă șervețelul. Mă simțeam zdruncinată. Ideea de a fi urmărită de Brian nu era de natură să mă relaxeze. Era al naibii de mare. Pumnii lui erau ca niște baroase, dar nu cred că ar fi fost nevoie să-i folosească. Dacă ar vrea să te facă una cu pămîntul, n-ar trebui decît să treacă peste tine ca un buldozer și să te lase lat.

Eram așa de adîncită în gînduri, că aproape m-am ciocnit de Jeff, care traversa strada.

— Doamne, am spus, sala asta e ca *Mary Celeste*¹. Întregul personal pare a bîntui prin piață.

— Eu am ieșit doar o clipă, să-mi iau un sendviș, zise el, cu aerul cuiva care oferă un pretext. Acum te întorci?

— Da.

— Și eu, spuse, mergînd alături de mine. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Am trecut pe la Fliss, i-am răspuns absentă.

Jeff luă replica mea drept aluzie și pufni:

1. *Mary Celeste* este o navă găsită în 1872, în Oceanul Atlantic, fără echipaj și îndreptîndu-se cu toată viteza spre strîmtoarea Gibraltar. Soarta reală a echipajului a dat naștere la numeroase speculații, iar vasul a devenit vasul-fantomă tipic.

— Fliss ! A scăpat cam ieftin, după părerea mea !

M-am uitat la el.

— Te referi la cearta ei cu Linda ?

— Ah, s-au certat ? întrebă el surprins. Nu știam. Dar situația dura de ceva vreme.

— Ce situație ? am spus, nedumerită. Chestia cu privatizarea s-a întâmplat nu mai târziu de săptămîna trecută.

— Nu *asta*, replică Jeff, plin de importanță și cu pieptul umflat ca al unui porumbel care dă pe dinafară de bîrfă. Linda se dădea la Andy. Nu știai ?

— Ei, haide, Jeff, am zis eu disprețuitor. Asta e ridicol.

Jeff arăta grozav de jignit.

— E adevărat ! Încerca să-l facă gelos pe Derek. Întreab-o pe Rachel, ea știe.

— Nu vorbești serios.

— Crede-mă ! Rachel a fost de față odată, cînd Linda flirta cu Andy. Se pare că Fliss fierbea de furie.

Am dat din cap, neștiind ce să cred. Ajunseserăm deja la sală.

— E adevărat, insistă Jeff. Întreab-o pe Rachel.

— O să-mi fac un nod la batistă ca să nu uit.

Pe cînd ușile se închideau în urma noastră, am luat brusc o decizie : să evit să rămîn singură în orice parte a sălii sau doar cu o singură persoană. Expresia „siguranța dată de mulțime“ mi se cuibărise în creier și refuza să plece.

Era încă devreme pentru Freedom Arms, care nu se anima serios decît către ora nouă. Odată pornită distracția, era mai greu de oprit, dar asta e altă poveste. Tom îmi lăsase un mesaj pe robot, rugîndu-mă să ne vedem acolo la șapte și, nevrînd să-mi dezamăgesc un vechi prieten, venisem, deși tot ce-mi doream era să petrec o seară liniștită în fața televizorului, meditănd la cele întîmplate în cursul zilei.

Din pură întîmplare, am ajuns un pic mai devreme și-am găsit un colțișor retras, unde puteam să mă așez și să sorb dintr-o Guinness. Cumva, mi se părea că aici nu puteam comanda altceva. În spatele meu atîrna o poză cu Oscar Wilde, iar în dreapta erau James Joyce și Constance Markiewicz¹, aceasta din urmă îmbrăcată cu o rochie și avînd o coafură

1. Contesa Constance Markiewicz (1868-1927) a fost un politician irlandez, implicată în mișcarea revoluționară naționalistă și în cea a sufragetelor. A fost prima femeie aleasă în Camera Comunelor britanică, deși nu și-a ocupat niciodată postul, ca și prima femeie din Europa care a deținut un post de ministru (a fost ministru al muncii în Republica Irlanda, între 1919 și 1922).

atît de dichisită, încât mi se făcu rușine de miniul de lycra și de tricoul meu favorit. Pe deasupra, purtam haina de velur violet, care îmi aducea un plus de eleganță, dar, cu toate astea, impresia mea era că doamna contesă ar fi strîmbat din nas.

În seara asta, nu ardea focul în sobă, o plăcere rezervată doar pentru lunile de iarnă. Totuși, ar fi fost drăguț să fie puțin foc, chiar și unul fals, ca să se asorteze cu podeaua de lemn și zidurile pătate. Localul ăsta mă făcea să vreau să merg la Dublin. Se pare că acolo străzile sînt garnisite cu astfel de cîrciumi, care nu se închid niciodată, unde oamenii vin și sporovăiesc cu tine, după care te invită la petreceri la care berea curge ca apele rîului Liffey¹. Acolo, te va vedea Bono și îl vei inspira să scrie un cîntec despre cum arătai, ca Sfîntul Duh risipindu-se prin cețuri, iar lui îi va plăcea să se împărtășească din tine, chiar dacă după aceea se va simți ca un păcătos...

— Bună, Sammy. Vrei și cealaltă jumătate?

Mi-am smuls cu greu gîndurile de la Dublin. Poate n-ar trebui să merg niciodată acolo. N-aș fi decît dezamăgită. I-am făcut semn lui Tom că da, iar el reveni curînd cu băuturile și se instalează lîngă mine. Masa noastră era într-o nișă, înconjurată pe două părți de o bancă. Tom privi în jur aprobator. Un grup de studenți se adunaseră în celălalt capăt al barului, lîngă pian și șemineul părăsit, și făceau un tărăboi mai potrivit pentru o ședință de

1. Rîul care curge prin orașul Dublin.

brokeri, dar, cu excepția lor, atmosfera era încă relativ pașnică.

— Deci, ce-i cu invitația asta, Tom? am întrebat. Adică, abia ieri te-am văzut. Ținjești după companie mai mult ca de obicei?

Tom goli cam jumătate din halba de Guinness, dintr-o singură înghițitură. Are origini irlandeze și, când se află în tovărășia altor irlandezi, are tendința să scoată foarte tare în evidență acest lucru. Trăgeam nădejde că în seara asta se va abține, totuși. Accentul pe care găsește de cuviință să-l adopte în astfel de ocazii mă scoate din sărite.

— De fapt, fac asta în interesul tău, spuse el cu îngîmfare.

Era îmbrăcat cu puloverul irlandez albastru. Tom are vreo două sau trei pulovere d-astea, pe care le poartă alternativ. Dacă ele dispăreau timp de o săptămînă-două, mă îndoiesc că asta se datora faptului că erau la spălat. Probabil că zăceau în părăsire, pentru că atunci când își făceau din nou apariția, erau la fel de pline de pete ca de obicei.

— Am stabilit cu un flăcău pe care-l cunosc să vină încoace, la un pahar.

— Cine? Doar nu încerci să-mi faci lipeala cu vreunul, nu?

— Nu e genul tău, spuse Tom pe un ton ferm. L-am cunoscut pe vremea când lucram. M-am gîndit că te-ar interesa să discuți cu el.

Apoi adăugă cu aerul cuiva care scoate un iepure din pălăria magică:

— Tipul e un fost membru al Socialiștilor Militanți. Mi-am zis că poate mai afli de la el cîte ceva despre Jeff ăla.

Am ridicat din sprîncene aprobator. O umbră ne întunecă masa.

— Să trăiești, Tom, rosti umbra, cu miorlăitul nazal specific unui socialist militant. Cum mai merge, amice?

— Salutare, Pegg, răspunse Tom politicoș. Pegg, ea e Sam. Mă duc să mai iau de băut.

— O halbă de bere tare, comandă Pegg scurt, așezîndu-se în fața mea.

Nu dădea semne că auzise ce discutaserăm, dar, din fericire, Tom vorbise cu voce scăzută. Pegg mă salută cu o mișcare a capului, ca între tovarăși.

I-am făcut o scurtă evaluare: era foarte înalt și palid ca un cadavru, cum sînt mulți alți socialiști fanatici, deși par a consuma în permanență cantități uriașe de mîncăruri prăjite. Tenul lui Pegg, plin de pete și alb ca varul, sugera că aceasta era într-adevăr dieta sa favorită. Avea una din acele pieptănături care se desfăceau în două șuvițe de-o parte și de alta a cărării pe mijloc, lăsînd-o foarte vizibilă în dreptul frunții, ca o amintire a unui trecut glorios. Cum restul din părul lui Pegg era de o nuanță dezgustătoare de castaniu-roșcat, era de neconceput ca pierderea aceasta să stîrnească lacrimile cuiva.

Dinspre corpul lui răzbătea acel miros de stătut (care nu era dat de trup ca atare, ci de hainele și părul nespălate vreme îndelungată) care era și el un semn că te aflai în prezența cuiva de extremă stînga. Chiar și cei care nu locuiau ilegal în locuințe fără apă curentă și fără vreo spălătorie prin preajmă și care nu

aveau, astfel, vreo scuză îl cultivau cu grijă, ca pe o emblemă a devotamentului față de cauză. Blugii lui negri indicau o îndelungă purtare și prezentau pete de grăsime, iar eterna canadiană muncitorească îi atârna pe el de parcă ar fi fost priponită pe ciolanele ieșite în afară.

Tom reveni cu băutura și niște chipsuri. Pegg înhăță o porție, desfăcu ambalajul de la un capăt la altul și devoră conținutul pungii, de parcă nu mai văzuse mîncare de săptămîni de zile.

— Tom zice că ai fost membru al Socialiștilor Militanți, am spus, hotărînd că Pegg nu era genul pe care să-l amețești cu vorbărie goală, înainte să treci la subiect.

— Exact.

Înclină punga de chipsuri fără nici o jenă, ca să permită ultimelor fărîmițe să i se rostogolească în gură.

— Dar ei nu urmăresc decît să creeze o hegemonie proprie, înțelegi? Mi-a luat ceva vreme să mă lămuresc. Acum sînt anarho-sindicalist.

— Ah, bun, am zis cu interes, înainte să-mi amintesc că trebuie să mă concentrez pe episodul socialist. Deci, partidul ăsta, Socialiștii Militanți, e foarte bine structurat, nu? am întrebat, străduindu-mă să revin la tema discuției.

Pegg mă săgetă cu privirea.

— Te gîndești să te înscrii?

— Mă interesam doar, am scuturat eu din cap.

— Mda, păi, eu nu te-aș sfătui. Mai ales că ești femeie, înțelegi?

— Dar ce are? întrebă Tom curios.

— Sînt niște ticăloși sexiști, omule, răspunse Pegg pe un ton serios. Au niște niveluri, pricepi? Ca la karate. Ai făcut vreodată karate?

— Vrei să zici ca niște *dan-i*¹? Culori de centuri și d-astea? am zis eu.

— Cam așa, spuse Pegg, întorcîndu-se iarăși spre mine. Au șapte, înțelegi? Niveluri, adică. Iar femeile nu pot trece de nivelul trei. E o regulă. Iar cei care nu sînt din clasa muncitoare nu trec de cinci. Ascultă ce-ți zic, se petrec niște chestii al dracu' de serioase la nivelurile de sus. Au o casă, pricepi? În Peckham, înconjurată de sîrmă ghimpată. Un fel de cartier general. Trebuie să fii nivelul șase sau șapte ca să poți intra.

— Ce fac acolo? întrebă Tom sarcastic. Plănuiesc insurecții armate?

— Nu știu.

Pegg părea destul de supărat din cauza acestei breșe de informație. Era clar că-l delecta prezența unui public atît de captivat.

— Probabil că-și fac de lucru, înțelegi? Chestia e că ăsta nu e decît un alt club, ca alea de pe Pall Mall, ale bogaților și prezentatorilor TV, care nu admit nici ele femei-membru. Tot rahatul ăla, dar cu altă fațadă.

Își termină halba și mai devaliză o pungă de chipsuri.

1. Gradele acordate ulterior dobîndirii centurii negre în artele marțiale.

— Nici negrii nu sînt admiși, spuse el. Nuș' dacă îi resping sau dacă, pur și simplu, nu se prezintă nici unul.

— Deci, acolo nu găsești decît bărbați albi, din clasa muncitoare și cu un topor bun de ascuțit, recapitulă Tom.

— În mare, da. Iar mie nu-mi place așa ceva. Sîntem cîțiva care încercăm să facem rost de un spațiu comun, pe New Cross. Pentru toate vîrstele, rasele și d-astea. Să muncim la schimb cu alții, să nu lăsăm banii să circule prea mult, pricepi?

— Nu v-ar merge mai bine la țară? am sugerat eu. Acolo, sistemul trocului se poate aplica mai ușor. În unele sate funcționează deja. Au propria monedă, iar cînd lucrezi pentru careva, cîștigi o anume sumă, pe care o poți schimba la alții pe mîncare și altele.

— Serios? întrebă Pegg, vizibil interesat. Știi unde?

Am dat din cap că nu.

— Am auzit de asta de la un cunoscut de-al meu, adept al New Age-ului. Ți-aș putea da numărul lui, dacă vrei.

— Excelent, se entuziasmă Pegg.

Mi-am terminat berea și-am zis:

— Plătesc eu pentru rîndul ăsta.

— Nu, aduc eu băutura, se oferi Pegg, luînd halbele goale. Tot ca pînă acum?

Se îndepărtă în pas săltat în direcția barului, iar Tom mă felicită.

— Ai dat lovitura cu tipul ăsta, spuse el. Nu l-am auzit niciodată rostind atîtea cuvinte

dintr-odată, și încă în mod coerent. De obicei, bate câmpii.

Cît a lipsit Pegg, am mîncat niște chipsuri. Pînă atunci, nu voisem să mă pun în calea freneziei sale devoratoare.

— O s-o cîrmesc spre Jeff, acum, am spus, cu gura plină de chipsuri cu gust de carne de vită. Simt că sînt pe val.

Cînd Pegg se reașează pe scaun, cu o halbă de bere dinainte, i-am spus cu un aer inocent :

— De fapt, știu pe cineva care e membru al partidului. Lucrăm la aceeași sală de aerobic. Pare să nu aibă probleme cu feminismul, deși nu în felul în care ai descris tu asta.

— Cum îl cheamă? întrebă el de îndată, luîndu-mi replica drept o provocare.

Nu-i nimic mai violent pe lume decît ura intestinală dintre facțiunile de extremă stînga disidente. Asta îmi aduce aminte de filmul *Monty Python's Life of Brian*, în care Brian e în căutarea Frontului Poporului din Iudeea și dă peste un grup despre care crede că este cel în cauză, dar e apoi informat cu aroganță că ei sînt Frontul Popular din Iudeea, și că Frontul Poporului din Iudeea este reprezentat doar de tipul care stă bosumflat în capul scărilor. Pe de altă parte, grupurile de extremă dreapta se angajează mai rar în atari dezbateri politice sofisticate, preferînd să-și pună reciproc bombe.

— Jeff Roberts, am spus, cu sentimentul cuiva care scoate siguranța unei grenade, o aruncă, apoi se retrage și speră să explodeze.

N-am avut mult de așteptat.

— Jeff Roberts? pufni Pegg neîncrezător. La dracu', am fost în aceeași celulă!

Am presupus că se referea la celulele politice, nu la cele de la poliție, dar n-am vrut să declanșez o avalanșă cerîndu-i lămuriri.

— Jeff nu e nici pe departe *feminist*, continuă el, cu un glas plin de dispreț. Are doar impresia că o să atragă fetele în felul ăsta. Scuze, femeile.

Asta îmi confirma doar niște bănuieli mai vechi în legătură cu Jeff, dar era plăcut să le aud rostite de altcineva.

— Și nu-i iese, crede-mă pe mine, adăugă Pegg cu răutate. Agățatul, vreau să zic. E doar unul din puștii ăia burghezi cu facultate, care-și trag accente de oameni needucați și se dau că au crescut în sudul Londrei.

— Ei bine, probabil că a trebuit să imite accentul ca să fie primit în rîndurile Socialiștilor Militanți, am sugerat pe un ton liniștit.

— Nu păcălește pe nimeni și știe asta, pufni Pegg. Poate să urle mai tare decît oricine și să vîndă tone de ziare pe la demonstrații, că tot un rahat burghez rămîne. Scuzați.

Mai luă o gură de bere.

— N-am nimic cu burghezii, atunci cînd nu sînt fățarnici. Numai tîrîturile care se prefac solidari cu muncitorii mă calcă pe bătăături.

M-am gîndit la toți cei pe care îi cunoscusem la arte plastice și care, după numai cîteva zile, își lăsaseră baltă accentul fandosit, de copii de familie bună, și-și petrecuseră restul de trei ani cultivînd unul mai

de cartier. Cu toate păcatele ei, cel puțin Baby nu făcuse la fel, dar obrazul ei era așa de gros, că probabil nici nu-i trecuse prin cap că trebuia să schimbe ceva. Singurul lucru pe care-l modificase fusese numele: vărul ei, Tim, îmi spusese că o chema de fapt Eleanor. Asta m-a făcut să chicotesc înfundat, în cîteva ocazii.

— Pegg, cînd ai zis că ați fost în aceeași celulă, tu și Jeff, l-am întrebat eu plină de curiozitate, te-ai referit la faptul că partidul v-a împărțit în celule ca să vă organizeze și tu nu știai cine erau cei din afara celulei tale? Sună a complot terorist.

El izbucni în rîs.

— Neah, zise el cînd își mai reveni. Neah, nici vorbă de așa ceva. Țștia organizează întîlniri numeroase, cu toți ștabii sus, pe un podium. Al dracului de socialist, nu? Nu, eu și Jeff am fost arestați la o demonstrație și închiși împreună. Îți zic, mai că mi-am pierdut mințile. Era o celulă din alea galbene, o nuanță strălucitoare, pricepi? Te dor ochii după o vreme. Și nu eram decît eu și Jeff înăuntru. Mica jigodie scheunătoare, nu-i mai tăcea gura. Aproape că i-am plătit-o cu aceeași monedă.

Pegg se uită o clipă la chipul meu fără expresie.

— Nu știi la ce mă refer, nu? A dat cuiva în cap cu o pancartă. De asta a fost săltat. La mine a fost ca de obicei, pricepi? Am înjurat polițistii. Dar, la demonstrația asta, erau și unii din Clubul muncitorilor marxiști, iar Jeff și cu un tip dintre ei au început să se facă

albie de porci din dracu' ştie ce motiv. Al doilea volum din *Das Kapital* sau ceva de genul, pricepi? Eu nu pot spune că l-am citit.

Se opri să mai tragă o duşcă de bere, savurînd în mod evident efectul poveştii lui asupra noastră. Îi sorbeam fiecare cuvînt.

— Mă rog, ceva ce spusese tipul ăla l-a scos rău din pepeni pe Jeff, aşa că l-a trosnit în cap cu pancarta pe care o căra, înţelegi? „Jos cu armata“ scria pe ea sau ceva de genul. Ticălosul ăla, săracul de el, a suferit o comotie, dar asta nu i-a oprit pe poliţai să-l umfle şi pe el. Porcii fascişti, adăugă el din reflex.

Se părea că unele năravuri căpătate în anii de socialism militant erau mai greu de corectat decît altele.

M-am uitat la Tom, a cărui gură era uşor căscată. Istoria asta era mai suculentă decît ne aşptam.

— S-a făcut bine tipul ăla, pînă la urmă? întrebă Tom într-un final.

— Cine? a cerut Pegg lămuriri, fiind nedumerit o clipă. Ah, vrei să zici tipul pe care l-a aranjat Jeff? Da, e bine. Pentru un tîmpit de muncitor marxist, adică.

Mai mîncă nişte chipsuri.

— Jeff e o jigodie, asta-i drept, dar să nu exagerăm. Adică, n-ar omorî pe nimeni!

— Nu știu ce să mă fac, spunea Janey profund deznădăjduită. Proprietarul jură că a încercat totul. A pus trei feluri de otravă, dar se pare că le hăpăiesc fără măcar să bage de seamă. M-aș muta, dacă apartamentul nu ar fi așa de frumos.

— Trebuie că organismele lor au ajuns capabile să digere orice, am observat eu. Gîndește-te la ce-i vezi mîncînd pe stradă.

Janey oftă și se ridică. Era o fată foarte drăguță, ceva în genul unei nimfe de secol XVIII : rotunjoară, dulce și albă ca o pernă de catifea a cărei țesătură se uzase. Avea ochi mari, iar mîinile, adunînd acum farfuriile într-un vraf, erau practic rotunde, cu degețele scurte, ca niște steluțe de mare.

— Pot să te ajut și eu să strîngi? am întrebat-o.

— Nu, o să pun totul în mașina de spălat vase.

— Atunci, eu mă duc pînă la budă.

— Bine, spuse Janey, subliniind asta în mod surprinzător. Sînt în formă în clipa de față. O să vezi despre ce vorbesc.

De îndată ce m-am așezat pe toaletă, am auzit foșnet de pene și zgomot de piciorușe, căci porumbeii manevrau deja, așezându-se în poziție. Urmară o serie de uguituri și croncănituri, care, treptat, sporiră în intensitate și viteză. Ieșitura pe care își făcuseră cuib fusese montată, inițial, în scopul de a adăposti grătarul de ventilație de deasupra chiu-vetei din baie. Acum, grătarul era aproape înfundat. Deși nu era decît o nișă de treizeci de centimetri pătrați, ea constituia un loc de odihnă foarte frecventat de numeroasa colonie de păsări care domicilia în zonă, petrecîndu-și timpul plimbîndu-se agale pe acoperișurile caselor de peste drum, stînd pe marginea jghebului de scurgere minute în șir, încremenite ca niște statui, înainte de a se decide să se lanseze de la un pervaz la altul, cu bătaii greoaie de aripi.

Porumbeii încă nu isprăviseră cînd am ieșit din baie. Micuța cameră de zi a lui Janey, opulentă și încărcată de brocarturi bogate ca și stăpîna, trezea amintiri legate de mirosul intens și primitiv al cafelei. Janey mă privi posomorîtă, cu o întrebare nerostită în ochi.

— Da, iarăși s-au apucat de treabă.

— Doamne. Și-acum o să se găinățeze din nou acolo, iar dimineată, o să găsesc bucăți de ceva vîscos și cu pete negre prelingîndu-se pe perete. Cîteodată, jur că țintesc direct către periuța mea de dinți. Și se fițîie pe pervazul de afară de pe vremea lui Pazvante Chioru', așa că nu îndrăznesc decît să crăp puțin ferestra. Proprietarul nu vrea să astupe grătarul.

Zice că regulile de sănătate și siguranță interzic asta.

Janey se trînti pe scaun. Începeam să mă simt vinovată pentru că deschisese subiectul.

— Minunată cină, am remarcat, încercînd să-i abat atenția. Mi-aș dori să știu și eu să gătesc așa.

— Ai putea și tu, dacă te-ai deranja nițel, spuse ea pe un ton ferm.

Înfățișarea ei, toate acele eșarfe unduitoare, colierele și straturile de haine brodate, împreună cu frumusețea ei ireală, conspirau pentru a masca discret voința de fier a lui Janey, de care cei ce n-o cunoșteau prea bine nu erau conștienți. În realitate, ea era un editor-scenarist de televiziune ambițios și de succes. Dar, dacă te luai după cum arăta, ai fi zis că e profesoară de artă ceramică la vreo școală de fete particulară, adorată de majoritatea elevelor și probabil și de majoritatea părinților.

Ne turnă amîndurora cafeaua și continuă, revenind implacabil la subiectul porumbeilor:

— Nu fac decît să se îndoape și să se împecheze, cît e ziulica de lungă. Și să se găinățeze pe peretele meu. Ticăloșii.

— Ah, ce te deprimă în halul ăsta e atmosfera asta heterosexuală, i-am spus. Pun pariu că ai fi mult mai înțelegătoare dacă ar fi vorba de o colonie de porumbește lesbiene separatiste, bucurîndu-se în voie de dragostea neîngrădită.

Janey nu îmi învrednici replica cu vreun răspuns. Ridică doar din sprîncene și-și

îndreptă unul dintre inelele pe care le purta aproape pe fiecare deget.

— Ce mai face Helen? am întrebat politico.

— Dezmățata aia mică m-a părăsit pentru un producător de televiziune.

— E actriță, nu?

Janey încuviință din cap.

— Mereu în căutarea marii șanse. Așa e Helen. Kurt îi era mai de folos în carieră decât mine.

— După nume, Kurt mi se pare a fi bărbat, fără nici o urmă de îndoială, am observat eu.

Ea rîse scurt.

— Helen ar face sex și cu o strecurătoare de ceai, dacă ar crede că asta i-ar aduce un rol bun într-un serial. Hai să nu mai vorbim despre mine, OK? zise ea cu o grimasă. Ce-i tot dăm atîta cu pacostele astea de porumbei și cu viața mea sentimentală, care se duce iarăși de rîpă?! Haide mai bine să vorbim de tine. Povestește-mi ce s-a mai întîmplat. Am nevoie de ceva să-mi abată gîndurile.

— O să rîzi, dar îți pot oferi exact așa ceva, am spus, cu vădită mulțumire de sine.

A durat cam o oră să-i depăn lui Janey firul celor întîmplate în săptămîinile trecute. Nu i-am ascuns nimic. Ea e o ascultătoare foarte înțelegătoare, care strecoară cîte o întrebare cu fiecare ocazie cînd nu pricepe exact. La final, a tras aer adînc în piept și a zis:

— E totul extrem de complicat, nu? Dacă mi-ar trimite cineva un scenariu ca ăsta, i-aș recomanda să mai taie din el. De preferință, episoadele mai puțin credibile.

Aceasta a fost cea mai inteligentă observație pe care o auzisem pe marginea subiectului, deși, pe moment, nu i-am prins semnificația.

— Trebuie să mărturisesc că Jeff pare suspectul principal, continuă ea. În fond, demonstrează deja că are înclinații către lucruri de genul ăsta.

Am încuviințat din cap.

— Dar trebuie să ținem cont și de faptul că el ne-a oferit mie și lui Rachel un alibi, deși nu era obligat. Știu că are o slăbiciune pentru Rachel, dar de ce și eu?

— Nu, am priceput ideea. Cum era? A zis că o văzuse pe Linda – Linda o cheamă, nu? – pe coridor, după ce Rachel urcase deja la etaj, să-și țină ora?

— Ai o memorie foarte bună, am lăudat-o eu. Ar trebui să te faci editor-scenarist sau așa ceva.

— Bănuiesc că nu există nici urmă de îndoială că el a văzut-o într-adevăr pe Linda, nu? N-ar fi posibil s-o fi confundat?

— Nu, cu siguranță nu. Nu mai e nimeni care să-i semene Lindei. Cu excepția lui Lesley, adică, iar ea se îmbracă și merge într-un mod atît de aparte, încît n-ai putea-o lua drept Linda nici o clipă...

Aici m-am întrerupt. Dintr-odată, inima a început să-mi bată cu putere. Un șir de idei se perindau cu repeziciune prin creierul meu, una după alta, formînd un lanț de concluzii bine sudat. Fapte pe care nu-mi trecuse pînă atunci prin minte să le leg se conectau acum

cu viteză, dînd naștere unui scenariu, singurul care ar explica totul, absolut tot ce se petrecuse...

Janey se holba la mine.

— Sam, ce-i cu tine? întrebă ea pe un ton imperios. Te simți bine? Arăți de parcă tocmai ar fi trecut cineva peste mormîntul tău!

* * *

Simțeam nevoia să discut concluzia la care ajunseseam cu cineva mai implicat în povestea asta decît Janey și, printr-o coincidență fericită, stabilisem deja să mă întîlnesc cu Rachel a doua zi, la cafeneaua noastră. Contrar obiceiului, ea venise mai devreme, iar eu am întîrziat. Cînd am intrat, stătea deja la masa noastră de lîngă fereastră, citind un ziar și cu sacoșele de cumpărături așezate alături. Mă privi, încruntîndu-se în joacă, și spuse:

— Asta numești tu punctualitate? Aș fi putut face de două ori turul magazinului Sainsbury!

— Scuze.

Am comandat un ceai de mușețel și-am așteptat la teighea pînă a fost gata, ducîndu-mi singură cana grea de ceramică și farfuria înapoi la masă. Așezîndu-mă în fața ei, am început fără altă introducere:

— Cred că știi cine a omorît-o pe Linda.

— Poftim? căscă ea ochii. Glumești!

Am scuturat încet din cap, în semn că nu.

— Și știi ce m-a făcut să-mi dau seama? Gustul vestimentar oribil pe care-l are Lesley. Ce ironie, nu?

— Nu pricep, zise Rachel, aplecându-se înaintea în scaun, pe drept cuvânt nedumerită.

— Totul începe de la Jeff. A spus că a văzut-o pe Linda în acea după-amiază pe coridorul de la subsol și că era bine mersi. A mai zis și că e absolut sigur că era Linda, pentru că, la început, a crezut că era Lesley, dar apoi femeia și-a întors capul, iar el i-a zărit fața. Asta se cheamă a strica tot efectul încercând să îmbunătățești imaginea. Nimeni nu a realizat cât de puțin probabil era ca Jeff s-o fi luat pe Linda (care era de înălțimea mea și se îmbrăca întotdeauna în haine întunecate) drept Lesley, care trebuie că are cam 1,60 m și, după cunoștințele mele, n-a fost niciodată văzută în ceva mai închis decât rozul pastel. Da, erau amîndouă blonde, dar asta e singura asemănare. Și, oricum, Linda avea părul strîns într-o coadă în vârful capului, în timp ce Lesley e tunsă scurt.

Rachel îmi sorbea fiecare cuvînt.

— Așa că următorul meu gînd a fost la Janice. Știi cine e, nu? E cam de înălțimea Lindei și o poți confunda ușor cu ea, chiar dacă habar n-ai care e diferența dintre o coadă împletită în spic și una prinsă în vârful capului. De fiecare dată cînd m-am întîlnit cu Janice, ea era îmbrăcată mai mult în negru. Jeff ar fi putut s-o confunde foarte ușor cu Linda. Dar, în cazul ăsta, ar fi spus doar că a văzut-o pe *Linda*, fără să fie nevoie să

confirme spunînd că, inițial, crezuse că femeia era *Lesley*. Ceea ce, dacă stai și te gîndești, e ridicol.

M-am întins și-am luat o țigară de la Rachel, simțind brusc că trebuie să fumez.

— Te deranjează?

— Nu, nu. Continuă, sînt numai ochi și urechi.

— În plus, am zis eu, aprinzînd țigara, am luat cina cu prietena mea Janey, aseară. E editor-scenarist și are mult fler în privința modului în care poți privi lucrurile în ansamblu. Iar cînd i-am povestit cele petrecute, mi-a spus de îndată că totul pare foarte complicat și că, dacă ăsta ar fi un scenariu, ar fi nevoie să taie părțile mai puțin credibile. Asta m-a făcut să mă întreb care erau, de fapt, aceste episoade. N-a fost greu să răspund. Jeff mi-a spus deunăzi că Linda se dăduse la Andy și că Fliss era turbată de gelozie. Nu l-am crezut atunci și nu-l cred nici acum.

— Stai o clipă. Tot nu știu pe cine a văzut Jeff la subsol, spuse Rachel cu încordare.

Am tras din țigară și-am tresărit la gustul ei îngrozitor. Părea incredibil că oamenii fumează de plăcere.

— Cred că nu a văzut pe nimeni, am spus.

M-am uitat în jos, la cana cu ceai, care începuse deja să se răcească. Nu prea aveam chef s-o beau.

— Cred că a inventat toată istoria. Apoi, cînd polițiștii l-au întrebat dacă era sigur că femeia pe care o văzuse era Linda, a căzut în

capcana propriei exagerări, făcută în scopul de a-i convinge. N-ar fi trebuit să se complice.

Rachel își sorbea ceaiul, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Pe urmă, m-am întrebat de ce fusese nevoie ca Jeff să inventeze chestiile astea. Nu în folosul propriu, căci, dacă ar fi fost el uci-gașul, ar fi fost în avantajul lui ca numărul suspectilor să fie cît mai mare. Singurul răspuns e că Jeff e nevinovat, dar dorea să-l ajute pe criminal. Și singura persoană pe care minciuna lui Jeff ar fi ajutat-o ești tu, Rachel.

Ochii ei mari și negri mă priveau fără să clipească de pe chipul calm, în vreme ce îi dădeam înainte :

— Dar tu nu aveai nici un motiv. Ideea că Linda a fost ucisă pentru ca sala să rămînă în proprietatea Consiliului local a fost, de la bun început, trasă de păr. Și, spre deosebire de Jeff, tu nu ești genul care se înfierbîntă ușor. Nu cred că a fost o crimă plănuită, înțelegi? Nimeni, mai cu seamă cineva cu inteligența ta, nu ar vrea să comită o crimă în condiții atît de primejdioase. Oricine altcineva aflat atunci la subsol ar fi putut avea un alibi de care tu să nu știi și, astfel, identitatea ucigașului ar fi devenit brusc foarte evidentă. Nu, asta s-a întîmplat sub impulsul momentului. Și singurul motiv pentru care ți-ai fi ieșit din minți suficient cît să o omori pe Linda este cel al cărui nume a tot fost vehiculat în fel și chip pe la sală, anume Derek.

Încă tăcută, Rachel puse cana jos și se lăsă pe spate.

— Prima dată cînd am stat de vorbă, Janice mi-a spus ceva ce nu avea nici un sens, doar că, pe moment, nu am realizat asta. Mi-a spus că Derek avusese o relație cu Linda de ani de zile, mult înainte ca ei doi să se cunoască. Din moment ce fiul lor, Devon, are cinci ani, înseamnă că relația durează de cel puțin șase ani. Dar, după spusele lui Fliss, Linda e la sală doar de vreo doi sau trei, așa că nu putea fi ea femeia cu care era Derek atunci cînd a cunoscut-o pe Janice. Erai tu, Rachel, nu-i așa? Tu ești la sală de o grămadă de vreme. Sînt gata să pariez că Derek e bărbatul însurat cu care mi-ai spus că te încurcaseși. Ar fi trebuit să-mi dau seama din timp că mai era cineva la sală cu care Derek avusese o relație. Numai un instructor ar fi știut suficient pentru a o putea reclama pe Lesley celor de la Drepturile de Difuzare. Derek a ghicit că tu erai de vină și te-a avertizat să o lași în pace. Dar Lesley nici nu bănuia că tu erai implicată, așa că s-a luat la hartă cu Linda, iar Linda i-a spus că era momentul să-și folosească puțin mintea, fără să catadicsească să-i dea alte explicații. Din fericire, Lesley nu i-a urmat sfatul, pentru că asta ar fi băgat-o definitiv în ceață. Nu-i de mirare că Linda știa de voi doi. Era normal, din moment ce relația voastră era atît de veche. Derek s-a plimbat de la Janice la Linda și-napoi, cu numeroase alte aventuri pe margine, dar ceea ce aveai voi a rămas mereu neschimbat, corect?

Urmă o lungă pauză. Părea că Rachel nu intenționa să rupă tăcerea pe care o păstrase pînă atunci și, o clipă, m-am temut că tot ce înșirasem nu era decît un scenariu nebunesc, plin de concluzii hazardate, care n-aveau nici în clin, nici în mîneacă cu realitatea. Apoi, cu un chip la fel de încîntător și de calm ca în tot timpul în care mă ascultase, ea rosti încet:

— Nu am făcut niciodată presiuni asupra lui. Niciodată. Eram prea mîndră. Am sperat că o va părăsi pe Janice din proprie inițiativă, dar așteptările mi-au fost înșelate. Pe urmă, a apărut Linda. Și-a înfipt zdravăn ghearele în el și i-a transformat viața într-un coșmar pînă ce a părăsit-o pe Janice. Eu n-aș fi putut proceda așa, să-l hărțuiesc în felul acela, forțîndu-l, fără pic de rușine, să ia o decizie. Ar fi trebuit să-și dorească atît de mult asta, ca s-o facă de bunăvoie. Cum putea fi Linda fericită, știind că el cedase doar pentru că ea țipase cel mai tare?

Cuvintele ei erau un straniu ecou al celor auzite de la Janice. Dar Janice se învățase minte a doua oară: își dăduse seama că, în cazul în care îl voia pe Derek, și așa era, acesta era singurul mod în care-l putea lua și ține pentru ea. Nu numai că o făcuse praf pe Lesley, dar, fără să știe, se descotorosise cu succes și de Rachel.

— N-ai intenționat s-o ucizi pe Linda, am spus.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Firește că nu.

Se cutremură, de parcă întreaga scenă i-ar fi revenit în minte. Sprîncenele i se încruntară și se aplecă spre mine, vrînd să mă facă să pricep cum se petrecuse totul.

— Știi cum era ea cîteodată, Sam. În clipa aceea, se îneca de furie. A intrat în toaleta femeilor, m-a văzut și asta a fost ultima picătură care a umplut paharul. Se pare că tocmai îi surprinsese pe Derek și pe tîrfulița aia de Naomi în vestiarele bărbaților și repeta întruna : „Să facă una ca asta aici ! Practic de față cu mine ! În sala mea !“.

Rachel se scutură iarăși, ca de frig.

— Așa cum ai priceput și singură, Linda știa de mine și de Derek. Nu-i convenea, dar s-a gîndit că-i mai înțelept să nu intervină, pentru că eram împreună de ani de zile. O, sînt sigură că lucra ca să-l determine pe Derek s-o rupă cu mine, dar voia să fie mai întii sigură de el, să pună capăt aventurilor lui. Deci, scena cu Naomi trebuie să fi fost un pas înapoi în planurile ei.

Mă privi cu ochi mari și limpezi, încercînd să mă convingă să-i înțeleg gestul.

— Vezi tu, Sam, eu știu cum e Derek. Am fost vecini în copilărie, am mers la școală împreună... Bănuiesc că ăsta e motivul pentru care a simțit întotdeauna că-i sînt poate prea aproape. Îl cunoșteam mult prea bine, îi știam firea și trecutul. Femeile l-au plăcut dintotdeauna, chiar de copil. Le avea la degetul mic pe mamă și surori. Tatăl lui nu era prin preajmă, iar el era singurul băiat din familie. Făcea ce voia din ele și era conștient

de asta. Ca să-l păstrezi lângă tine, trebuia să ai răbdare și să-i dai libertatea de a fi el însuși. Exact asta am făcut eu, iar el s-a întors mereu la mine.

Buzele i se strînseră.

— Dar, cînd Linda s-a luat de mine, nu m-am mai putut controla. Mi-a spus că eram o proastă să-l tot aștept pe Derek. Oare nu vedeam, întreba ea, că nici măcar nu eram genul lui, pentru că el preferă fetele albe și blonde? Îmi pierdeam vremea și, indiferent cît aș fi așteptat, aveam să rămîn mereu doar o roată de rezervă. Și multe, foarte multe astfel de lucruri. Știi cum era Linda, Sam. Spunea orice-i trecea prin cap dacă era convinsă că o să te doară. Dar, la momentul respectiv, nu m-am gîndit la asta, nu voiam decît să-i închid gura. Am strigat la ea, dar nu s-a oprit. Adusese cu ea o ganteră și-o pusese pe polița de deasupra chiuvetei. Stătea chiar în fața mea, fluturîndu-și degetul pe sub nasul meu, iar cînd m-a făcut „jigodie neagră și tîmpită“, am explodat. Am înșfăcat pur și simplu gantera și-am lovit-o în cap, fără să mă gîndesc.

Rachel a făcut o pauză, apoi a spus:

— Liniștea care a urmat era minunată.

Mă holbam la ea, amuțită complet.

— Jeff m-a văzut urcînd scările, zise. Trebuie că expresia de pe fața mea era foarte ciudată. Am încercat să-mi țin capul plecat, dar el se uita fix la mine și am știut că mă văzuse. M-am oprit o secundă pe scări ca să mă calmez și, pînă am ajuns pe treapta de

sus, eram din nou stăpîină pe mine. Dar, cînd Jeff a auzit ce se întîmplase, a știut imediat că eu fusesem. Apropo, asta nu e singura minciună pe care a spus-o de dragul meu. Linda luase gantera din birou ceva mai de-vreme. Jeff a zis că intenționa să-l întreb pe Derek de ce o pusese acolo ca să fie reparată, pentru că ei i se părea că n-are nimic. De asta îl căuta la vestiare. Cînd a văzut ce se petrecea înăuntru, n-a intrat, ci a traversat țintă coridorul, cărînd gantera cu ea în tot acest timp. Ironie, nu? Dacă n-ar fi adus-o cu ea, probabil că i-aș fi tras doar un pumn și cu asta basta.

— Sentimentele lui Jeff față de tine trebuie să sînt destul de serioase, dacă a riscat mințindu-i în felul ăsta pe polițiști.

— E îndrăgostit de mine, spuse ea pe un ton alb. Sau așa numește *el* asta. A venit la mine și mi-a spus (mai pe scurt și într-un limbaj plin de figuri de stil) că o să continue să mintă poliția, dacă mă culc cu el.

Chestia asta părea cea urîă dintre toate. Știu că sună absurd, dar așa părea.

— El s-a ținut de cuvînt și presupun că și tu, am spus eu.

Rachel dădu din cap că da.

— Ce altceva aș fi putut face?

Mi-era rău. Îmi aminteam cum, acum o săptămîină și ceva, în vreme ce intram în sală, iar Jeff ieșea, acesta se arătase teribil de surprins și de jenat să mă vadă. Rachel îmi spusese că el încercase să discute cu ea

despre o nouă petiție, dar îmi păruse obosită și încordată. Așa, ca acum.

— Cum poți să suporti asta? am întrebat.

— Nu-mi face tu morală, răspunse ea tăios. E decizia mea.

— Voi doi ar fi trebuit să vă sincronizați mai bine versiunile, am zis.

Vocea îmi suna aspru, aproape răgușit. Abia de mi-am recunoscut-o.

— Jeff și povestea lui ridicolă despre Linda și Andy. Vedea bine că nu-l cred, așa că te-a tîrît și pe tine în scenariul ăsta, afirmînd că ai fost de față cînd Linda începuse să flirteze cu Andy. N-ar fi trebuit să te implice. Și tu m-ai trimis în biroul lui Lou special ca să găsesc ușa aia, nu-i așa? Doar mai tîrziu mi-am dat seama că era un loc cam ciudat în care să ții dosarele de anul ăsta. În mod normal, ele sînt deasupra, puse în ordine alfabetică, dar acum erau dedesubtul celorlalte, înghesuite lîngă ușa aia, ca nu cumva să-mi scape. Cred că, în punctul acela, te străduiai deja să îndrepti bănuielile spre oricine altcineva. Știai că Lou se dusesese în birou să fumeze cînd Linda a fost omorîta sau ai avut pur și simplu baftă?

Rachel ridică din umeri.

— Intra deseori acolo să tragă o țigară. Merita să încerc. Nu mă gîndeam serios la faptul că ai putea-o bănuî pe Lou, voiam doar să te trimit pe o pistă falsă o vreme.

— Și a funcționat, pînă mi-am amintit că poliția verificase deja ieșirea de incendiu. Poate că într-adevăr Lou o deconectase, dar

nu mai avusese timp să o conecteze la loc. Tu erai în creșă, împreună cu elevii tăi. Așa că am început să mă gândesc la cei care îmi sugeraseră cele mai neverosimile teorii și, de fiecare dată, erai tu sau Jeff.

Rachel tăcea. Mi-am stins țigara, schimbând subiectul.

— Ce intenționezi să faci în privința lui Derek, acum că a fost arestat?

— Asta e problema lui, răspunse ea, iar ochii îi erau duri și neînsuflețiți ca niște pietre negre. Eram acolo când Janice a venit să-l ia acasă și au început să se joace de-a familia fericită. M-a văzut și s-a uitat prin mine, ca și când nici nu m-ar fi cunoscut, ipocrit nenorocit. La început, mi-era groază că va fi arestat. Acum, mă doare în cot. N-are decît să iasă de unul singur de acolo. E și necazul lui, nu doar al meu.

— Dar el te protejează, nu înțelegi? De asta refuză să vorbească. Nu pentru Naomi, ci pentru tine. Derek știe sigur că tu ai omorât-o pe Linda sau a ghicit doar?

— A ghicit. Cu toate astea, eu nu i-am spus nimic. N-are nici o dovadă. Dar știe.

— Nu se pricepe să mintă, am zis. Așa că nu suflă o vorbă și își susține nevinovăția. Strategia asta i-ar putea aduce o condamnare. Va observa toată lumea că știe mult mai multe decît spune.

Rachel se uita fix la mine, cu maxilarul încheștat de furie.

— A mers prea departe, zise. De prea multe ori, prea multe promisiuni pe care nici măcar nu i le cerusem...

— Dacă atunci ai fi luptat ca să-l păstrezi, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea, am replicat eu. Dacă ai fi ripostat cînd a apărut Janice, Derek ar fi rămas cu tine. Răul acumulat de-a lungul anilor trebuia să țîșnească la un moment dat...

— N-ar fi rămas niciodată cu mine, spuse, fiecare cuvînt al ei picurînd ca un acid, pentru că nu am fost niciodată împreună. M-a ținut mereu în umbră.

Și-a împins scaunul în spate.

— Îmi pare rău că ai aflat, Sam. Chiar îmi plăceai. Și încă îmi mai plăci.

A făcut o pauză și, pentru o clipă, tonul i se îndulci.

— Mi-aș dori să poți privi lucrurile din perspectiva mea. Nu înțelegi prin ce-am trecut, cîtă suferință mi-a provocat?

Ochii îi erau ațintiți spre mine, implorîndu-mă, așteptînd o reacție plină de compasiune. Cînd a devenit clar că nu aveam de gînd să răspund, expresia i se preschimbă într-una de furie. Insultată, ea explodează:

— Dar faptul că ai aflat nu schimbă nimic. Bagă-ți asta bine în cap.

— Ce vrei să spui? am întrebat, simțind brusc că mi-e foarte frig.

Ea dădu din umeri.

— N-ai nici o dovadă. Jeff nu-și va mai schimba versiunea, pentru că e nebun după mine. Cum am spus, Derek va trebui să se descurce pe cont propriu.

Se ridică și, cu un gest oribil, banal, își luă cumpărăturile. Era atît de stăpîină pe sine

încît, într-un moment ca acesta, nu uitase un asemenea detaliu. Nici urmă de milă pe chipul ei, un chip de înger al morții, care părea și mai terifiant din cauza acelor pungi pe care le ducea în mîină. Viața de zi cu zi e cea mai grozavă oroare dintre toate : spectacolul schimbării la față a celui de lîngă tine, a prietenului care-și pune pe chip masca răzbunării, în spatele căreia a pierit persoana la care ai ținut odată, căzută pradă celor mai negre porniri.

Într-o străfulgerare, mi-am adus aminte de clipa în care crezusem că Lou era în spatele meu, în birou, gata să mă omoare așa cum fusese omorîta Linda, și de frica paralizantă pe care o simțisem întorcîndu-mă. Nu mă temusem atît de arma din mîna ei, cît de intenția de a ucide pe care aveam să i-o citesc pe față. Rachel mă făcuse să trec de două ori prin suferința de a fi martora transformării unui chip familiar într-unul al unui criminal și nici măcar nu se căia. Pierderea prieteniei ei n-ar fi trebuit să mă doară atît de tare. Dar mă durea. Mă durea.

Copleșită de deznădejde, am urmărit-o părăsind cafeneaua. Triumful concluziei mele sfîrșise într-o fundătură : pierdusem o prietenă și nu cîștigasem nimic în schimb.

Iar Derek era încă în închisoare.

E mai bine ca evenimentele petrecute în restul zilei aceleia să rămână învăluite într-o ușoară ceață, așa cum mi s-au părut și mie a fi după ce am ajuns acasă, am desprins cu greu sticla înghețată de votcă din culcușul său din congelator și i-am smuls dopul. Am primit vreo două telefoane, dar am lăsat robotul pornit și, cu televizorul și radioul urlînd din toate puterile, nu am auzit nici măcar un cuvînt din acele mesaje. Recunosc că nici nu m-am străduit prea tare. Mă încerca un puternic atac de mizantropie.

Pe la zece, pradă unui val subit de foame și de milă față de propria persoană, am comandat o pizza. Dacă în *Weekendul pierdut* Ray Milland, ajuns la jumătatea celei de-a treia sticle de whisky, ar fi hotărît că ce-i lipsește e o pizza *quattro fromaggi* cu usturoi și porumb, nu și-ar fi mormăit comanda în receptor cu mai mult entuziasm decît mine. Cu toate astea, patruzeci de minute mai tîrziu, cînd s-a auzit soneria, eu uitasem complet de pizza și-am smucit ușa, furioasă că eram întreruptă chiar în mijlocul unui episod dintr-un

serial de comedie. Am mîrîit așa de urît la băiatul care adusese comanda încît acesta practic se bîlbîia de frică. A trebuit, desigur, să-i las un bacșiș mai mare la final.

Aflat față în față cu o cutie de pizza albă, enormă și cu un miros pătrunzător și extravagant (cine *dracului* mă pusese să cer mai mult usturoi?), gestul pe care un om îndurerat se cuvine să-l facă ar fi să o arunce cît colo, dezgustat de poftele sale animalice. Eu, desigur, am smuls capacul și-am ras pizza cu viteza luminii, abia deranjîndu-mă să mestec înainte să înghit. Regret să amintesc faptul că nu m-am spălat pe dinți înainte de culcare. Deși, din moment ce nu m-am culcat propriu-zis, ci am leșinat pe canapea, am o oarecare scuză pentru această scăpare.

În mod destul de previzibil, m-am trezit la cinci dimineața, moartă de sete și, firește, cu nori toxici de usturoi care-mi ieșeau din gura pe care am deschis-o ca să beau niște apă, de parcă aș fi executat un număr de aruncat flăcări la circ. Trîntindu-mă la loc pe canapea, am închis din nou gura ca să nu mă asfixiez singură în somn și am căzut iarăși în nesimțire. Din nefericire, omisesem să mă așez într-o poziție care să evite faimoasele ciudățenii ale canapelei mele, așa că dimineață am descoperit un preafrumos cerculeț imprimat pe obraz de unul dintre arcuri, care de ani de zile încerca să-și cîștige libertatea.

Ar fi mai bine să trec sub tăcere starea în care am fost a doua zi, menționînd doar faptul că evadarea mea din realitate era un succes

pe toate liniile. În seara precedentă, mă străduisem să evit orice gând, iar dimineață nu am fost capabilă decît să-mi spăl gura suficient de bine cît să înlătur impresia că peste noapte două căpățîni de usturoi se ascunseseră acolo să-și dea obștescul sfîrșit. Am înghițit, firește, și niște solpadeină. Dacă ar fi să am vreo religie, iată cum aș descrie-o : mă închin la altarul Sfintei Solpadeina, doamna Migrenei, sfînta protectoare a cumplitelor dureri de cap, care și-a lăsat un strop din sîngele sacru în fiecare capsulă...

După o vreme, m-am forțat să mă îmbrac și să-mi strîng părul, pe principiul că asta m-ar face să mă simt mai bine. Noroc că garsoniera era încă într-o stare de relativă ordine, în urma puseului acut de curățenie de duminica trecută, așa că măcar nu m-am deprimat și mai tare la gândul că sînt o ființă murdară și necivilizată. Apoi m-am întins iarăși pe canapea și mi-am impus să stau nemișcată. Asta m-a ajutat puțin. Timpul se tîra încet.

Pe la două după-amiaza, sună cineva la ușă. Eram foarte sigură că nu mai comandasem nici o pizza, dar intrasem deja în perioada de refacere și mi se făcea din nou foame, așa că, plină de speranță, m-am tîrît jos de pe canapea și m-am uitat pe vizor. Pe urmă, mi-am dorit să mă fi abținut.

Felice Bortshe, Duggie Sutton, domnul și doamna Ashley erau înșirați pe treptele de la ușa mea, în această ordine, de parcă stabiliseră în prealabil o oarece schemă a întîietății.

O clipă, îmi fulgeră prin minte gândul de a mă furișa înapoi pe canapea și de a sta întinsă pînă ce plecau ei, dar Felice se uita fix în vizor, ca și cînd ar fi știut că sînt acolo. Printr-un efect al lentilelor, ochii ei păreau a privi țintă într-ai mei, așa că, slăbită și nepu-tincioasă cum eram, nu m-am putut împotrivi voinței ei. Am deschis cuminte ușa.

Se revărsară toți patru înăuntru ca un tsunami, cu Felice în frunte, desigur. Atitudinea și gesturile ei erau acelea ale unui antropolog conducînd un grup de turiști aflați într-un tur organizat prin ținuturile locuite de un trib fascinant, dar primitiv.

— Sam, scumpo, înseamnă că mi-ai primit mesajul, nu-i așa? strigă ea, înșfăcîndu-mi mîinile și pupîndu-mă simultan.

Parfumul ei mă învălui ca un nor și mi se așeză pe haine și pe piele. Va trebui să fac o baie mai încolo.

— Minunat! Betty, Jim, veniți încoace. Nu fiți timizi. Nu e întocmai cum v-am povestit? întrebă ea, fluturîndu-și mîna de jur împrejur.

Era evident că se referea la garsonieră, nu la instalația mobilă.

— Iar Sam doarme acolo sus, pe platforma aceea. Vedeți scara? E așa de newyorkez, nu?

— Interesant cartier, remarcă Jim Ashley scurt. Cu închisoare și tot tacîmul.

— Trebuie că ați venit prin Holloway, am spus. Văd că ați prins tehnica englezească de exprimare laconică.

El zîmbi larg. De fapt, asta am presupus că făcea, pentru că fîlcile lui masive se relaxară

și în colțurile ochilor îi apărură niște mici cute. Jim Ashley era întruchiparea felului în care îmi închipuiam că îmbătrînesc eroii taciturni din romanele de dragoste. Din păcate, Betty era probabil varianta feminină.

— Dar, Jim, închisoarea e ceva mai departe! Nu e ca și cum Sam ar locui chiar vizavi! exclamă ea.

Îmi zîmbi, iar masca pictată și întinsă artificial pe chipul ei contrastă cu firea prietenoasă. Părul îi era la fel de înfoiat ca la petrecere. La o inspecție mai atentă, îți dădeai seama că nu era, de fapt, atît de des, dar că fiecare şuviță era menținută în suspensie față de vecinele sale cu ajutorul unui fixativ care o țintuia în poziție cu eficiența cleiului. Mă întrebam cum naiba se descurca noaptea, căci singura soluție de a îndepărta fixativul părea a fi un solvent industrial.

Am simțit că era de datoria mea să le ofer puțină ospitalitate.

— Doriți niște ceai? am spus, sperînd că vor simți, la rîndul lor, nevoia să refuze politici.

De altfel, eram sigură că epuizasem întreaga rezervă de pliculețe de zahăr cu ocazia vizitei sergentului Hawkins.

Oferta mea a fost primită foarte bine. Felice, încă pe post de antropolog, își lovi palmele una de alta, de parcă tocmai executasem cine știe ce număr inteligent, și le spuse soților Ashley:

— Ce v-am zis eu! O atmosferă atît de *tradițională*! Asta e un fel de băutură națională.

Primul lucru pe care mi-l spune Duggie atunci cînd trec pe la galeria lui este: „Vrei o ceașcă de ceai?”.

Îmi adresează un zîmbet strălucitor și spuse: — Nu, mulțumesc, Sam. Eu nu vreau.

Familia Ashley refuză și ea. Mi-am îndreptat privirile spre Duggie, care stătea dedesubtul instalației, cu capul dat ușor pe spate, aparent îmbrăcat în aceleași haine pe care le avusese și la petrecere, inclusiv lanțul ceasului de buzunar atîrnînd peste vestă. Haina de tweed și pantalonii de catifea reiată păreau o ținută confortabilă. Fără îndoială că Felice ar fi descris asta drept stilul clasic al gentlemanului englez. Nu cred că el o asculta prea atent, lăsîndu-mi impresia că acesta era comportamentul lor obișnuit.

— Instalația mobilă! spuse Felice, privind în aceeași direcție.

Țăcăni pe tocuri pînă acolo, fusta scurtă și dreaptă obligînd-o să facă pași mărunți. Porni și Betty Ashley pe urmele ei, dar Jim alese să nu-și părăsească locul de lîngă ușă. Îi pusese deja eticheta de om cu scaun la cap; rămînînd unde era, putea privi mai în voie instalația și nu trebuia să-și scrîntească gîtul.

Încă nu apucasem să înjgheb niște fire de susținere pentru Chestie, dar astăzi nu prea bătea vîntul, așa că practic nu se mișca deloc. Duggie se îndepărtase de ea, cu ochii îngustați și cu cei doi craci ai pantalonilor frecîndu-se unul de altul. Sunetul mă călca pe nervi. Toată situația asta era îngrozitoare. M-am trezit aruncînd pe furiș ocheade în

căutarea sticlei goale de votcă, incapabilă să-mi amintesc dacă o aruncasem în seara trecută sau dacă încă mai zăcea lângă canapea, zbierînd „Alcoolico!“ într-o bulă desenată deasupra gîtului. Din poziția în care mă aflu, nu reușeam s-o zăresc și nu voiam să atrag atenția asupra mea, mișcîndu-mă.

Brusc, m-a lovit un val de jenă cumplită, cauzată de faptul că eram prezentă în vreme ce patru persoane îmi examinau îngîndurate sculptura. Mă simțeam de parcă aș fi fost eu însămi atîrnată acolo sus, despuiată și suspendată de un lanț, iar ei s-ar fi holbat la mine cu ochi cercetători. Oare cum puteau să suporte asta participantele la concursurile de frumusețe?

Duggie inspiră adînc și expiră încet, printre dinți, scoțînd un fel de șuierat. Acesta părea a fi un semn pentru Felice, care-i aruncă o scurtă privire și-i spuse lui Betty:

— Impresionantă, nu-i așa? Se numește *Planeta nedescoperită*. Îmi place la nebunie senzația de necunoscut! Nu simți și tu entuziasmul descoperirii? Parcă ar lua naștere o nouă cometă într-un imens spațiu întunecat, rotindu-se în vid și așteptînd să fie găsită...

Au urmat numeroase alte observații pe aceeași notă, dar am încercat să nu le ascult. Dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să mă tîrăsc sub canapea, extrem de stînjenită. Poate aș fi dat acolo de sticla de votcă. Din greșeală, i-am prins privirea lui Jim Ashley, dar aceasta era impenetrabilă. Betty încuviința din cap pe

fundalul perorației lui Felice, iar coafura ei părea în stare să suporte fără nici o problemă o astfel de mișcare. Prin comparație, coama castaniu-roșcată a lui Felice arăta extrem de relaxată. Betty se îmbrăcase cu pantaloni ajustați pe corp, un pulover de mătase, sacou bej elegant și în picioare avea o pereche de adidași strălucitor de albi. Efectul ținutei era de-a dreptul schizofrenic.

Duggie părea a fi ajuns la o concluzie legată de *Planeta nedescoperită*. Se îndreptă spre mine și, fără a mai examina sculptura, îmi distrase amabil atenția, întrebându-mă unde studiasem și făcând puțină conversație pe tema școlii de arte plastice. Între timp, Felice ajunsese lângă masa din bucătărie și frunzărea schițele pentru Fiica Chestiei, împărștiindu-le ca să le poată vedea și Betty.

— Jim, iubitule, îl strigă nevastă-sa, vino și uită-te la astea, te rog.

Domnul Ashely o porni cu pași solemni spre masă și rămase privind schițele, cu brațele încrucișate.

Duggie îmi zîmbi fericit. Manierele sale erau atît de elegante, că nu-mi dădeam seama ce gîndea cu adevărat.

— Schițele acelea sînt pentru ceva la care lucrezi în prezent, scumpo? întrebă el. E în același stil sau experimentezi într-o nouă direcție?

Mi-am dres vocea. Probabil că acesta era momentul în care ar fi trebuit să încep să debitez niscai vorbe alese à la Felice, în legătură cu Fiica Chestiei, dar n-am reușit nici în ruptul capului.

— Ăăă, o să fie tot cam ca cealaltă, de fapt, am răspuns eu cam neajutorată. Doar că mai mare, am adăugat în grabă, amintindu-mi de entuziasmul lui Felice la perspectiva unor instalații mobile uriașe. Mult mai mare.

Duggie încuviința dînd din cap.

— Bun, bun, spuse el. Nu e bine să tai și să modifice prea mult, asta creează confuzie. Pot să mă uit și eu la schițe, scumpo?

Fără să mai aștepte aprobarea mea, se îndepărtă agale în direcția mesei și își aruncă puțin ochii pe desenele pe care Felice tocmai le aduna din nou într-un teanc. Spre oroarea mea, am observat că sticla de votcă zăcea lîngă teanc, în mijlocul mesei. Duggie întinse o mîină și-o ridică la verticală. I-am întîlnit iar privirile lui Jim Ashley. De data asta, nu mai încăpea îndoială : ăla chiar era un rînjete. Ticălos diabolic.

— Ei bine, zise Felice pe un ton vioi, cred că am văzut tot ce veniserăm să vedem, nu?

Se întoarce către soții Ashley.

— O, e încîntător, spuse Betty fericită. Și atît de neobișnuit! Deși numai Dumnezeu știe unde ai putea atîrna așa ceva, dacă nu ai la dispoziție atît de mult spațiu ca aici, adăugă zîmbindu-mi.

Lîngă ea, Jim se foi.

— Nu ziceai ceva de cina de diseară, Felice? întrebă el pe neașteptate. Poate că Sam ar vrea să ni se alătore și putem discuta despre toate atunci.

Felice îmi expedie o privire severă. Nici nu se punea problema să refuz. Am răspuns că

mi-ar plăcea foarte mult să iau cina cu ei și mi s-a spus să vin la L'Orange, la ora opt, ceea ce m-a cam speriat. S-ar putea chiar să fie nevoie să calc niște haine pentru ocazie. Toți numai un zîmbet, se scurseră pe ușă afară, dar Duggie mai zăbovi o clipă.

— Ei bine, scumpo, cred că e posibil chiar să vinzi ceva, îmi spuse. Presupun că n-ai nici cea mai vagă idee cît să ceri, nu? La preț mă refer.

— Vai, Doamne... am zis, intrînd în panică.

El părea să fi anticipat reacția mea.

— Nu te îngrijora, de asta sînt eu aici. Cred că ar trebui să discutăm despre termenii contractului, nu? Ce-ar fi să treci mîine pe la galerie, în jur de prînz, ca să rezolvăm hîrtoğăraia? Știi unde e galeria, nu-i așa?

N-am reușit decît să dau din cap că da. Îmi trimise o bezea și ieși plutind.

— Atunci, ne vedem *ce soir*, iubito, adăugă el.

Am luat-o după ei, neîncrezătoare. Apoi, m-am întors pe călcîie și m-am uitat la Chestie. Era de necrezut că cineva chiar dorea să o cumpere. Nici eu nu prea voiam s-o vînd. Trecusem prin prea multe împreună și m-aș fi simțit de parcă aș fi vîndut un prieten. Chestia se legănă ușor în aer, la fel de robustă ca de obicei, dar acum părea puțin dușmănoasă. Nu mai fusese așa de morocănoasă din ziua în care devenise instalație mobilă. Ceva îmi spunea că nu voia să fie planeta nedescoperită a lui Betty Ashley.

Dîndu-mi seama că, dacă mai rămîneau p-acasă, aş fi început să-mi fac griji ce să port la un restaurant așa de simandicos precum ştiam că era L'Orange, mi-am tras pe mine haina din piele de leopard şi-am pornit-o către sală. Nu ştiam de ce, poate pentru că voiam să vorbesc cu Lou. Odată ajunsă acolo, mai vedeam eu ce avea să se întîmple.

Din întîmplare, Lou era plecată la o întîlnire cu directorul adjunct al Serviciilor de Agreement de la Consiliul local şi nu se întorcea decît peste vreo două ore. Nehotărîtă, am bîntuit puţin prin zona recepţiei, întrebîndu-mă dacă s-o aştept sau nu.

— Uită-te la asta! îmi spuse Lesley cu ochii mari, de parcă tocmai ar fi descoperit ceva important, arătîndu-mi un număr dintr-o revistă pentru femei. Sînt nişte poze cu Michael Jackson de cînd era mic şi de acum. Trebuie să recunoşti că e o diferenţă! După mine, sigur şi-a făcut nişte operaţii estetice şi nu zici că şi tenul e mai deschis la culoare?

M-am holbat la ea uimită.

— E doar o iluzie dată de reflectoare, Lesley, i-am zis cu blîndeţe. În zilele noastre, se pot realiza lucruri uluitoare cu ajutorul lămpilor cu halogen.

— Serios? spuse ea, încreţindu-şi fruntea şi examinînd cu atenţie revista. Aici scrie că are o boală de piele rară.

Uşile se deschiseră larg şi intră o femeie însărcinată, cu pîntecul umflat maiestuos, ca

o pînză de corabie. Pe frunte, părul îi era coafat în codițe africane, iar la spate era adunat într-un aranjament complicat, cu bucle și împletituri. Ar fi putut fi o splendidă statuie pentru prora unei corăbii.

— Vă pot fi de folos? întrebă Lesley, lăsînd jos revista.

Statuia o țintui cu o privire criminală.

— Păi, mi-ai putea da un bilet pentru ora de *stretching*, răspunse ea.

— Ora de *stretching*, a căzut Lesley pe gânduri, cercetînd atent orarul, cu frumoasa ei frunte ușor brăzdată. Sînt două, care vor începe în curînd: lecția de yoga pentru viitoarele mămici și cea de stretch și formă...

— Dumneata, o întrerupse statuia cu o voce tăioasă, la care *gîndești* că vreau să particip?

Nici nu bănuia ea că verbul ales și persoana lui Lesley se întâlneau arareori în aceeași propoziție. Aceasta îi adresă doar o privire albastră și nedumerită și spuse:

— Mă rog, ambele au oricum același tarif, asta dacă nu cumva beneficiați de reducere.

Cu multă trudă, îi ștampilă femeii un bilet.

— *Mulțumesc* mult, rosti apăsător statuia. Mi-ați mai putea face un serviciu?

Din intonație, părea că asta era la fel de improbabil ca și eventualitatea ca Lesley (sau oricine altcineva) să fi terminat și înțeles *O scurtă istorie a timpului*¹. Cu o uitătură

1. Carte de popularizare a științei, scrisă de Stephen Hawking și publicată pentru prima dată în 1988, devenind în scurt timp un bestseller.

scurtă azvîrlită peste umăr, femeia își extinse rugămintea și în direcția mea, considerînd, în mod evident, că Lesley era un instrument dezacordat. Din geanta-i încăpătoare, ea extrase ceva negru și lînos.

— Cred că am luat ăsta din greșeală, cînd am fost aici ultima oară, zise ea, deși numai Dumnezeu știe cum de s-a putut întîmpla. Este evident că, în prezent, eu n-aș prea putea să încap în el. Ați fi amabile să aflați cui îi aparține și să-l returnați, cu scuzele mele?

Ridică obiectul ca să-l vedem și noi. Era vorba de un pulover la baza gîtului, cu o bandă încrețită la poale, pe care l-am recunoscut de îndată.

— O ! exclamă Lesley. ăsta îmi pare a fi al lui Rachel, nu crezi, Sam ? Ea poartă foarte mult negru. Dar și tu, de altfel...

Pe cînd ea rostea asta, eu luam deja puloverul din mîinile femeii, zîmbindu-i cît mai fermecător.

— Vă mulțumesc foarte mult, am zis. L-am căutat peste tot ! Ce coincidență că l-ați adus înapoi exact cînd eram și eu aici ! Credeam că îl lăsasem la creșă, am adăugat pe un ton cît mai degajat. Am avut treabă acolo, săptămîna trecută. Acolo l-ați găsit ?

— De fapt, spuse ea cu o ușoară înclinare, nu-mi pot da seama ce s-a petrecut. Eu, una, nu-mi amintesc să-l fi luat. M-am trezit cu el în geantă și mi-am închipuit cum trebuie să se fi întîmplat lucrurile. Îmi pare teribil de rău. Probabil că ați înnebunit căutîndu-l.

I-am zîmbit iertător și am spus :

— Nu face nimic. Ați fi drăguță să vă amintiți în ce zi a fost? Doar așa, de curiozitate.

— O, trebuie să fi fost în ziua în care femeia aceea a fost găsită moartă, zise ea de îndată. De atunci, nu m-am mai întors. Și, de regulă, sînt o persoană ordonată. N-aș fi plecat cu un obiect care nu-mi aparține, dacă mintea nu mi-ar fi stat la altceva.

Îmi zîmbi și se mai scuză o dată:

— Îmi pare într-adevăr rău. Nu-mi dau seama de ce l-am pus în geantă. Dar, în mod evident, eu sînt cea care l-a pus acolo. Iar dumneata ai dreptate, trebuie că s-a întîmplat în creșă, pentru că m-am dus direct acolo și n-am mai ieșit decît atunci cînd poliția ne-a trimis pe toți acasă.

Țineam puloverul în brațe cu atîta grijă, de parcă ar fi fost pruncul care-i creștea în pîntec. Nu-l privisem mai mult de o secundă, dar eram sigură că pe poale aveam să găsesc cîteva picături de sînge. Sîngele Lindei.

— Vă rog, am zis, nu e nevoie să vă scuzați. Absolut deloc.

În camera imensă, de curînd măturată, era frig și trăgea curentul. M-am gîndit că ar fi fost bine dacă mi-aș fi adus un pulover, pe urmă m-am înfiorat, mai mult din cauza asocierii ideilor decît din cauza răcorii din aer. Scaunul portocaliu turnat era tare și inconfortabil. Designul pretențios și cel de duzină au ceva în comun : nu produc scaune pe care să fii fericit să te așezi. Gustul burghez este cel care dă naștere fotoliilor confortabile, în care te poți ghemui.

Dar la ce mă așteptam oare de la mobilierul de închisoare ?

Ușa din celălalt capăt se deschise și ea intră, urmată de o gardiană. Femeia în uniformă era micuță și drăguță, opusul a ceea ce anticipasem. Se îndreptară amîndouă spre mine fără vreo grabă aparentă, gardiana ținîndu-și prizoniera sub observație cu o eficiență tăcută. În lumea de afară, timpul era un bun de consum. Între aceste ziduri, însă, regulile erau clar altele.

Rachel se așează în fața mea. Gardiana așteptă politicoasă pînă ce ea își apropie scaunul

de masă, apoi începu să recite lista de reguli pe care trebuia să le respectăm. Avea o voce plăcută și aproape că reuși să lase impresia că nu rostise aceste cuvinte de mii de ori înainte. Se retrase, apoi, câțiva pași, își încrucișă brațele și încremeni. Îmi amintea de nimfa din mitul grec, care fusese transformată într-un copac. Cum o chema? Ah, da, corect. Daphne.

Uniforma de deținută nu știrbise cu nimic frumusețea lui Rachel. Părul îi era împletit strâns pe ceafă, scoțându-i în relief oasele delicate ale feței. Gâtul îi răsărea din gulerul urât al uniformei cu o grație desăvârșită. Rachel nu putea fi decât un copil adorat de toți pentru chipul ei minunat.

Era clar că aștepta ca eu să deschid discuția. În fond, eu dorisem să o văd. Îmi pregătisem câteva propoziții, dar acum nu-mi mai găseam cuvintele. Am reușit, pînă la urmă, să bolborosesc lamentabil :

— Voiam să văd dacă ești... dacă ai nevoie de ceva.

Se uita drept la mine. Numai ochii i se mișcau, corpul fiindu-i tot atît de neclintit ca și cel al gardienei. Era ca și cum, odată intrați, cei mai inteligenți învățau să-și mențină o anume stare de calm, care le permitea să facă față plictiselii, programului care se repeta la nesfîrșit, zi după zi. Deprindeau modul prin care puteau să dea totul deoparte și să se retragă în sine, neinfluențați de ce se petrecea în jurul lor. Rachel părea a fi mult mai departe de mine decât simpla distanță

care ne despărțea, anume lățimea mesei din plastic laminat. Am avut o viziune, ca o halucinație provocată de droguri, în care masa se întindea brusc pînă la peretele cel mai îndepărtat al încăperii, iar vocea lui Rachel, acum o siluetă minusculă la orizont, încă mai ajungea la mine cu o stranie claritate.

— Ai venit ca să încerci să scapi de sentimentul de vinovăție, Sam, spuse ea. Ei bine, ai reușit?

— Nu, pe moment nu, am răspuns. Dar nu pot să nu mă simt așa.

— Acum au trecut toate. Ai avut o alegere de făcut și ai ales.

M-am aplecat către ea.

— Am făcut ceea ce trebuia, am zis, iar glasul îmi oglindea lipsa de convingere.

În clipa aceea, mă disprețuiam. Rachel scutură încet din cap. Stătuse atît de liniștită, încît chiar și această mișcare imperceptibilă a fost un șoc.

— Asta nu e adevărat. Nu era treaba ta.

Vocea îi suna detașată, de parcă vorbeam despre alte două persoane pe care abia de le cunoșteam.

— La început, tu ai fost cea care mi-a cerut să mă implic, deci a devenit și treaba mea.

— Relația mea cu Derek n-avea nimic de-a face cu tine.

— Nu puteam să las un om nevinovat să fie acuzat de o crimă pe care n-a comis-o! am protestat eu.

Îmi auzeam, extrem de jenată, ecoul propriilor cuvinte, desprinse parcă dintr-un roman polițist ieftin.

— N-ar fi fost condamnat, zise Rachel.

După ce rosti asta, buzele i se strînseră ca și cînd acesta ar fi fost singurul lucru pe care-l regreta. Trăsăturile ei frumoase dădeau un aer straniu conversației, de parcă ar fi fost o actriță mult mai fotogenică decît personajul real pe care-l interpreta. Nu purta machiaj, dar, într-un fel, reușea să arate de parcă fusese machiată cu grijă într-o rulotă, la ora cinci dimineața, pentru a crea exact această impresie.

— Cum poți afirma asta cu atîta siguranță? am întrebat, găsind în furie o descărcare bine-venită.

Rachel strînse din umeri.

— Deci, vorbeai serios cînd spuneai că Derek trebuia să-și încerce singur norocul? N-ai fi intervenit nici dacă s-ar fi ajuns la proces? Sau dacă ar fi existat posibilitatea că-l vor condamna?

Buzele i se arcuiră într-un zîmbet lipsit de umor.

— N-am de gînd să-ți ușurez povara a ceea ce ai făcut, Sam. Nu-ți voi răspunde la întrebare.

Urmă un moment de tăcere mormîntală. Rachel pusese degetul pe rană, așa cum avea darul să facă de obicei. Încă nu știam dacă procedasem corect. Și ce mă așteptasem să obțin venind aici, s-o văd? O asigurare din partea ei, precum că nu mai conta?

— Nu eu sînt cea pe care ar trebui s-o mustre conștiința! am replicat, nevrînd s-o las să cîștige.

Răspunsul ei mă surprinse oarecum.

— Nu pricep la ce te referi, spuse ea dulce, iar ochii negri îi erau larg deschiși. N-am făcut nimic rău. OK, recunosc că am avut o relație cu un bărbat care avea deja o iubită, dar nu era însurat...

— Ce tot îndrugi acolo?

— Nu m-am făcut destul de bine înțeleasă?

Și-a desfăcut brațele în lături, într-o demonstrație de nonșalanță studiată, care trebuia mai degrabă să mă impresioneze, nu să mă ducă de nas.

— Nu am greșit cu nimic.

M-am uitat fix la ea, neștiind pe moment ce să mai zic. Ea îmi întoarse privirea.

— Acesta nu pare a fi și punctul de vedere al sistemului judiciar britanic, am spus în cele din urmă. Credeam că ai semnat o mărturisire.

Rachel își așază din nou mâinile în poală.

— Am fost constrînsă, zise ea simplu.

— Nu te prosti, Rachel. Nu a fost prezent și avocatul tău?

— El a venit mai târziu.

— Intenționezi să contești mărturisirea? am întrebat neîncrezătoare.

Ea încuviință din cap.

— Dar n-am de gând să neg relația mea cu Derek, zise.

— Nici n-ai putea, am subliniat eu, pentru că Lou știa de ea.

Ochii i se îngustară puțin, dar continuă să vorbească de parcă întreruperea nici n-ar fi existat.

— Știam că semnarea acelei mărturisiri era un mijloc de a-l scoate din închisoare. Minte nu-mi era limpede, iar ei m-au intimidat.

— O, desigur, sărmană creatură fragilă și lipsită de apărare. Ei bine, sînt fericită că-ți pot oferi un public în fața căruia să-ți repeți spectacolul, am spus sarcastic. Dar Jeff? La asta te-ai gîndit? Tot mai crezi că va minți sub jurămînt, de dragul tău?

Drept răspuns, pe chipul ei se ivi o mină amuzată, de autosatisfacție. Se lăsă în scaun, încrucișîndu-și picioarele.

— Dar de petele de sînge de pe pulover ce ai de spus? Puloverul tău, am plusat eu. Și cine l-a pus în geanta femeii aceleia dacă nu tu?

Expresia amuzată îi stăruia pe față.

— Cineva l-a îmbrăcat pentru a-și proteja propriile haine, după care s-a debarasat de el, răspunse ea.

— Singurele care și-ar fi putut pune puloverul sînt Fliss și Naomi și lor le-ar fi fost cam strîmt, am subliniat eu, adăugînd apoi pe un ton tăios:

— Ce păcat că nu-l poți incrimina și pe Derek în felul ăsta.

Rachel redeveni retrasă și nemișcată, așa cum fusese la începutul conversației noastre.

— Mai ai ceva de spus? se interesă ea calmă. Pentru că mă cam obosește toată chestia asta. Am fost deja interogată suficient.

— Nu. Nu mai am absolut nimic de spus.

Mi-am împins scaunul, care scîrțîi oribil pe podea. În ultimele douăzeci de minute, mă concentrasem atît de puternic asupra mesei albastre, urîte și ciobite, și asupra acelei părți din Rachel pe care o vedeam deasupra tăbliei ei, încît, atunci cînd gardiana a intrat în raza mea vizuală, am tresărit surprinsă.

— Sînteți gata de plecare? întrebă aceasta cu o voce înțelegătoare.

M-am ridicat în picioare.

— Da, am răspuns. S-ar putea spune și așa.

* * *

În romanele polițiste ieftine, cînd cineva iese din închisoare, lumina soarelui îi rănește ochii. În dimineața aceea, aș fi fost recunoscătoare dacă s-ar fi repetat clișeul. Se făcuse prînz, dar cerul părea din flanel cenușiu și slobozise o ploaie torențială, care, judecînd după intensitate, se distra de minune. Măcar ea.

Nu-mi luasem umbrelă și, Dumnezeu știe de ce, nici nu venisem cu mașina. Cred că era ceva legat de faptul că nu voiam să conduc în starea aceea de depresie, chiar dacă asta nu iese la test, ca alcoolul. Am rămas pe treptele de piatră, privind posomorîta prin ochii îngustați la șuvoiul de apă ce se revărsa de pe prag. Aveam, cel puțin, haina de ploaie pe mine. Poate era mai înțelept să aștept pînă se mai domolea furtuna. Dar ar fi putut foarte bine să țină vreo două ore, iar mie nu-mi prea

surîdea să pierd vremea în ușa unei închisori nici măcar o oră, de parcă aş fi fost un puşcăriaş proaspăt eliberat, care nu e tocmai pregătit să înfrunte lumea din afară.

O maşină opri dinaintea mea. Am examinat-o curioasă. Cel puţin înăuntrul ei era uscat. Portiera din dreptul locului pasagerului se deschise larg, dar nu coborî nimeni. Apoi, şoferul s-a aplecat peste scaun şi a început să gesticuleze. Am privit peste umăr, dar nu era nimeni în spatele meu.

— Vrei să urci odată în nenorocita asta de maşină? striga el.

Bănuiesc că asta spunea, pentru că zgomotul ploii te asurzea.

Şoferul era sergentul Hawkins. N-am vrut să par prea dornică de tovărăşia lui, aşa că am coborît agale scările, în loc să alerg, şi m-am udat mai rău decît era nevoie. În timp ce demara, se uită la mine cu dispreţ.

— Dacă mi-ar fi trecut prin cap că nu te deranjează ploaia, nu m-aş mai fi obosit să te duc cu maşina, zise el, ieşind din parcare.

— Oricum intenţionai să te oferi, am spus, neputînd să rezist tentaţiei de a face pe deşteapta. Probabil că mă aşteptai. În definitiv, tu m-ai ajutat să intru s-o văd.

— Nu te flata singură, se enervă el. Dar tu de ce n-ai venit cu maşina pe o vreme ca asta?

— Ah, probabil că nu mi-ai văzut dubiţa în parcare. Foarte inteligent. Poate că nu am venit cu maşina pentru că ştiam că o să te oferi să mă conduci. La varianta asta te-ai gîndit?

Hawkins nu se obosi să-mi răspundă, fiind prea ocupat să treacă printr-un sens giratoriu dificil. Conducea foarte bine.

— N-ai vreo lumină din aia care clipește și face zgomot? l-am întrebat, încercînd să-mi storc ceva din apa de ploaie din păr.

— Nu fi copil.

A dat mașina în spate și a parcat-o atît de repede, că abia de-am avut timp să mă gîndesc la o replică înainte să întoarcă cheia în contact.

— Unde sîntem? La zdup?

M-am uitat pe fereastră și am văzut că nu eram la secție. Asta dacă nu cumva fațada îi era camuflată după cea a unui local numit The King's Head and Artichoke. Hawkins cobora deja din mașină. M-am gîndit să mai scap o vorbă de duh, dar m-a copleșit dintr-odată un sentiment de oboseală, așa că l-am urmat înăuntru. Am cerut umilă o votcă dublă atunci cînd am fost întrebată ce doresc, dar, în afară de asta, n-am mai scos o vorbă.

El mă privi scrutător.

— Ești în regulă?

Am dat din umeri, căci nu vedeam rostul vreunui răspuns.

— Știam că n-a fost o idee prea bună să mergi acolo.

— Trebuia să merg.

Sosiră și băuturile. Pe-a mea am băut-o aproape dintr-o singură înghițitură, simțind că e cu ochii pe mine.

— Țta e anestezicul tău obișnuit? mă întrebă.

— De la whisky te alegi cu o mahmureală mai rea, am zis, uitîndu-mă țintă la conținutul paharului lui.

Hawkins mă întrerupse, bînd tot ce era în el, apoi spuse :

— Înțeleg că lucrurile n-au mers prea strălucit acolo, înăuntru.

— Nu mai bine decît era de așteptat.

Nu voiam să-i spun că Rachel plănuia să-și nege declarația. Va afla singur, la timpul potrivit. Și, cu toate că nu aveam nimic împotriva lui, simțeam că-i spuseseam deja prea multe. Aveam un gust amar în gură, care nu era de la votcă. Nu mă considerasem niciodată o informatoare a poliției și nu-mi plăcea în mod deosebit noua versiune, neîmbunătățită, a persoanei mele.

— Încă un pahar, vă rog, i-am spus barmanului, care bîntuia prin apropiere.

Hawkins deschise gura să vorbească, dar barmanul era deja ocupat să umple paharele. Atare promptitudine m-a făcut să ridic din sprîncene a mirare.

— Cei de aici te cunosc? am întrebat curioasă. În viața mea n-am fost servită atît de repede, la ora prînzului.

— Unii dintre noi vin pe aici destul de des, a recunoscut el. Nu e departe de secție.

— Presupun că Daphne nu e și ea o obișnuită a locului, am spus cu răutate. Altfel, nu m-ai fi adus încoace.

Din fericire, în acea clipă, băuturile au fost așezate pe masă, împiedicîndu-mă de la a-mi mai răcori furia pe Hawkins. Felul în care

se petrecuseră lucrurile nu era vina lui. După cum nu era nici faptul că încă mă atrăgea și că asta mă scotea din fire.

— Ai de gînd să-ți bei votca, spuse el printre dinți, sau vrei numai să șezi acolo, în pardesiul ăla de exhibiționist, vărsîndu-ți amarul pe mine?

— Dar de ce nu ambele? Iar ăsta nu e un pardesiu de exhibiționist. Ei nu poartă haine din material sintetic negru, pentru că nu țin să atragă atenția asupra lor înainte să comită fapta.

Am ridicat totuși paharul și-am început să beau. Capul îmi era la fel de limpede ca o sticlă de votcă la gheață. Alcoolul încă nu-și făcea efectul asupra mea. Am băut amîndoi în tăcere. Hawkins privea drept înainte, în gol, iar eu eram nespus de recunoscătoare pentru această atitudine rezervată. În acel moment, nimic n-ar fi fost mai rău decît tovărășia cuiva care, plin de compasiune, ar încerca să mă convingă să discut despre cele întîmplate, iar el, slavă cerului, părea a-mi înțelege starea de spirit, fără să necesite lămuriri.

I-am privit imaginea reflectată în oglinda din spatele barului. Stropii de ploaie îi mai neteziseră puțin părul, iar asta îl prindea. Ochii îi erau foarte albaștri, iar buzele încremeniseră într-o linie dreaptă, ceea ce probabil indica faptul că era supărat pe mine. Ca și maxilarul încleștat. Purta una din acele haine de ploaie care arată ridicol pe orice bărbat care nu e înalt și voinic, dar, din

moment ce el era, aceasta îi scotea foarte bine în evidență lățimea umerilor. Am fost dintr-odată șocată de cât de matur părea. Mă rog, *chiar era* matur, cu o slujbă, multe responsabilități, o iubită și probabil și o ipotecă. Și, desigur, cu niște ochi foarte albaștri. Mă întrebam ce naiba căuta el aici, bînd whisky cu mine, în miezul zilei.

— Mergem ? m-a întrebat, întrerupîndu-mi meditația.

Își lăsă paharul pe masă, iar eu l-am imitat, fără ca mîna să-mi tremure vreo clipă. Achită nota cu un aer atît de hotărît, că n-am mai protestat, oferindu-mă să plătesc jumătate. Am ieșit, iar el a descuiat portiera.

— E oare înțelept să conduci după ce-ai băut două whisky-uri duble ? am spus în timp ce mă urcam.

— Cîtuși de puțin, răspunse, pornind ștergătoarele de parbriz.

Nu era prea mult de condus pînă la garsonieră.

— Păi, mulțumesc că m-ai condus, am zis, coborînd. Nu te superi dacă o șterg înăuntru ? E foarte multă umezeală aici.

N-am mai așteptat să aud ce avea de zis. Am trîntit pur și simplu portiera și-am țîșnit în sus pe scările de la intrare, pescuindu-mi cheile din buzunar. Simțeam o nevoie copleșitoare de singurătate, chiar dacă asta nu avea să-mi priască. Am descuiat a treia yală, am dat un brînci ușii și-am intrat, închizînd-o apoi cu piciorul. Dar ușa nu se închise sau n-am auzit eu zgomotul yalei încuindu-se automat.

Întorcându-mă, l-am văzut pe Hawkins stînd în prag, ținînd ușa cu mîna sa mare. Ochii ni se întîlniră. El intră, trîntind ușa fără a-și lua privirea de la mine. Zgomotul încuietorii a părut că vine din altă dimensiune.

Mi-am scos cureaua de la haină și-am început să-i deschei nasturii.

— Ce cauți aici? am întrebat, izbutind să rostesc cuvintele pe un ton destul de indiferent. Credeam că mă consideri Antichristul și Tîrfa Babilonului laolaltă și că n-ai mai consimți niciodată să rămîi singur cu mine. Mă rog, asta e ce mi-ai dat de înțeles ultima dată.

Hawkins spuse ceva ce nu se auzi prea bine, apoi își dresе glasul și repetă, de data asta mai tare :

— Exact despre asta voiam să-ți vorbesc. Barul nu era destul de intim pentru astfel de discuții. Voiam să spun că nu se mai poate repeta.

Tălpile îi erau ușor depărtate una de cealaltă, într-o postură tipic polițienească. Probabil că, în felul ăsta, se simțea mai încrezător. Aproape că mă așteptam să-l văd prinzîndu-și mîinile la spate și legănîndu-se puțin, înainte și-napoi.

Mi-am scos haina și-am întins-o pe un scaun, să se usuce.

— Așa este, l-am aprobat eu cu amabilitate. Tu ai o relație cu cineva, iar eu cu siguranță nu-mi doresc un atare aranjament. Uită-te la casa asta : cum aș putea oare să-i

cer unui om respectabil s-o împartă cu mine? Iar tu ești un om foarte respectabil. Nu cred că ne-am potrivi în privința modului în care ne petrecem timpul liber.

El se foi puțin.

— Păi, da. Așa este. Cred că ar trebui pur și simplu să uităm... toată întâmplarea. În definitiv, n-a fost cine știe ce. Dacă privim lucrurile în ansamblu...

Această remarcă îi pecetluise soarta. De altfel, am observat că nu făcea nici o mișcare în direcția ușii.

— Vino o clipă pînă sus, l-am invitat amabilă. Vreau să-ți arăt ceva.

El m-a urmat cuminte în sus, pe scară. După ce a izbutit să se cațere peste margine și stătea pe platforma-dormitor, am făcut semn cu mîna de jur împrejur.

— Știi ce e asta? am întrebat. Țsta e locul în care dorm. Acum permite-mi să-ți expun faptele. M-ai ademenit la o întîlnire cu tine, m-ai adus la un bar și m-ai îmbătat bine, m-ai adus acasă cu mașina, ai intrat neinvitat la mine în casă, în scopul de a mă anunța că nu intenționezi să mă mai săruți vreodată, iar acum ești practic în dormitorul meu. Sinceră să fiu, orice juriu din lume m-ar achita pe loc.

— De ce acuzație? a cerut el lămuriri, cu severitate.

— Uite ce e, am zis, scoțîndu-mi pantofii. O să ne jucăm un joc. Încă nu știu cum se cheamă, dar regulile sînt următoarele: eu mă dezbrac de tot, iar tu trebuie să mă săruți oriunde îți cer. Cum ți se pare?

De regulă, nu am slăbiciuni feminine, dar Hawkins mă luă prin surprindere. Nu mi-am imaginat că un polițist poate avea atîta spirit de inițiativă. M-a sărutat de-am văzut stele verzi.

— Doamne, Hawkins, am zis, eliberîndu-mi buzele cu o smucitură, dar el își ținea mîinile atît de strîns pe fundul meu, că abia de-am reușit să mă las pe spate suficient cît să-l privesc. Încă n-am spus „start“...

— Tacă-ți gura, ticăloasă mică, replică el, fulgerîndu-mă cu ochii săi albaștri. Dacă ai de gînd să-ți scoți hainele, ai la dispoziție treizeci de secunde, după care ți le smulg eu. Dă-i bătaie.

Mă eliberă fără tragere de inimă, probabil ca să mă ajute. Am deschis gura ca să rostesc un „Ce *macho*!“ admirativ, dar l-am privit și, dintr-un motiv oarecare, m-am răzgîndit. Poate din cauza umerilor lui masivi. M-am apucat, în schimb, să-mi deschei blugii. Părea cel mai nimerit loc din care să încep. Și nu m-am grăbit deloc. Trebuie că eram nițel beată, căci îmi surîdea ideea de a mi se smulge hainele.

Lou plîngea iarăși, dar mă obișnuisem deja. Nu știam, și eram sigură că nici ea nu știa, cîte din acele lacrimi erau vărsate de ușurare și cîte de tristețe. Mai slăbise puțin, pentru că atîrnau hainele pe ea. Era imposibil ca asta să se fi petrecut în cele cîteva zile scurse de la arestarea lui Rachel și eliberarea lui Derek din închisoare. De-a lungul ultimelor săptămîni, nu băgasem de seamă că nu mîncase mai nimic. N-o prindea deloc noua înfățișare. Acum, că ce era mai rău trecuse, speram că se va înveseli din nou și că va pune la loc cele șase kilograme pierdute. Își pierduse și ținuta maiestuoasă, și fastul care o caracterizau.

Ștergîndu-și fața cu un șervețel, își ridică ochii spre mine.

— Iartă-mă, Sam. N-ar trebui să fac asta. În parte, e și din cauză că sînt fericită, înțelegi? Fericită să-l văd întrînd iarăși pe ușa, neschimbat...

Aceasta era prima zi în care Derek își relua lecțiile la sală. Avea dreptate Lou: arestul părea a nu-l fi afectat deloc. Era la fel de relaxat ca întotdeauna.

— Dar urăsc și să mă gîndesc că Rachel e în locul ăla, indiferent ce-ar fi făcut.

Își recăpătase controlul și stătea mai dreaptă pe scaun.

— Gîndul ăsta e insuportabil, repetă ea, scuturînd din cap. Cum arăta?

— Frumoasă ca întotdeauna.

— Supărată pe tine?

Am dat din cap că da.

— Firește, ce întrebare toantă... Sam, i-ai spus că eu am făcut-o? Nu-i cîstit să duci tu tot greul situației.

— Acum nu mai contează, am evitat eu un răspuns direct, strîngînd din umeri.

— Ba da, contează. Eu l-am sunat pe polițistul ăla și i-am spus de puloverul ei, nu tu. Eu am luat din dosare numele și adresa femeii ăleia însărcinate.

M-a privit țintă, semn că-și revenise complet.

— Nu-i vina ta, Sam. Am procedat corect și, cînd spun asta, mă refer, de fapt, numai la mine. Dacă eu sînt în stare să duc povara asta, ești și tu. Nu aveam nici una din noi încotro. Știi asta la fel de bine ca și mine.

Am aprobat-o fără tragere de inimă. Nu mă făcea deloc să mă simt mai bine, dar, în fond, nimic n-ar fi avut efectul ăsta. Se auzi o bătaie în ușă, apoi aceasta se deschise înainte să apucăm să răspundem. De cînd lumea, ăsta fusese stilul lui Derek. Nu mai încăpea îndoială că lucrurile intrau pe făgașul normal.

— Am trecut să văd cum merge treaba, spuse el. Și-am vrut puțină intimitate, ca să

vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut pentru mine, fetelor. Lou...

Se duse la ea și-o îmbrățișă, așa cum era, așezată. Ea îl privi de parcă era pe cale să izbucnească din nou în plîns, dar își înghiți cu curaj lacrimile.

— Și tu, Sam...

Tocmai voia să mă sărute, dar i-am oferit în schimb mîna, iar el mi-o scutură ferm.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, repetă el.

Lou pufni.

— Mulțumește-ne pentru ce n-ai fost în stare să faci singur. Sau *n-ai vrut* să faci, adăugă ea, punînd punctul pe „i“.

Derek scutură din cap.

— N-am putut, Lou. Nu m-a lăsat inima să denunț pe cineva.

— Norocul tău e că eu n-am avut atîtea scrupule, zise ea. Și Sam, aici de față, suferă puțin. Asta nu înseamnă că eu nu. Am ținut la fata aia. Trebuie să-mi amintesc mereu că ea n-ar fi mișcat un deget ca să te ajute.

Derek părea stîngenit.

— N-avem de unde ști cu siguranță, spuse el. Poate că aștepta să vadă ce se va întîmpla. N-o învinuiesc pentru asta.

— Sam? Tu ce crezi? mă întrebă Lou direct.

Mi-am plecat ochii și n-am răspuns.

— M-am purtat foarte rău cu ea, continuă Derek, rușinat. Înțeleg de ce era furioasă pe mine. Și pe Linda.

M-a trecut un mic fior la auzul numelui ei și am observat că și Derek îl pronunțase cu grijă. Era ca și cum nici unul dintre noi nu voia să rostească numele celor două cu voce tare, de parcă asta ar fi împiedicat blestemul violenței și crimei să se risipească din locul ăsta, acum, după ce Rachel fusese arestată.

— Sper că te vei mai cumiți, spuse Lou. Fii băiat de treabă, însoară-te cu drăguța aia de Janice și crește-ți copilul. Întotdeauna mi-a plăcut de ea, iar Devon îți seamănă leit.

La auzul numelui lui Devon, pe fața lui Derek se lăți un zîmbet.

— Parcă eu nu știu! A prins deja toate trucurile. Da, mă mut la Jan. S-ar putea chiar să ne căsătorim.

Lou aprobă cu o mișcare a capului.

— Mă bucur să aud asta. Păi, zise ea pe un ton măreț, apăsînd o tastă a computerului, voi n-aveți altceva mai bun de făcut decît să pierdeți vremea pe-aici? Ore de predat, ceva?

Lou ne expedia tocmai la momentul potrivit, iar noi îi eram amîndoi recunoscători. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă, cu Derek pe urme. Pe cînd ieșeam din birou, el mi-a șoptit la ureche:

— Vii puțin în creșă, Sam? Aș vrea să-ți vorbesc.

Am traversat zona recepției și am intrat în creșă, dar cam fără entuziasm. Credeam că Derek dorea să discute despre Rachel, poate să mă întrebe cum arătase cînd ne-am văzut, și, la gîndul ăsta, mă îmbărbătam singură. În schimb, rezemîndu-se de perete, cu gleznele și

brațele încrucișate, într-o postură ce nu-i putea fi iertată decît cuiva arătos ca el, Derek spuse :

— Am ceva ce s-ar putea numi un mesaj de la un prieten.

M-am holbat la el.

— Despre ce vorbești acolo?

— E de la Brian, zise el, zîmbind diabolic. Știu că sună de parcă am fi pe culoarele școlii, dar, domnișoară, prietenului meu îi place de tine... Mă rog, lui Brian. Îi place de tine, adică. Dar îl știi ce timid e. M-am oferit să te pun în temă, ca să-l împiedic să se facă de rîs cînd încearcă să te invite la bar, dar se bîlbîie.

M-am uitat lung la el, nevenindu-mi să cred.

— Deci, care-i răspunsul? Da sau nu?

Derek se distra de minune. Fruntea mi se încreți din cauza uimirii profunde.

— Dar am înțeles greșit. Credeam că Brian nu are încredere în mine! A aranjat ca eu și Fliss să discutăm, la taraba ei, și-apoi m-a urmărit și ne-a spionat. Credeam că mă ține sub observație!

— Nu, nu.

Rînjetul lui Derek era și mai diabolic.

— Ai înțeles aiurea de tot. El bănuia că Fliss era vinovata, așa că se asigura că ea nu te va considera un pericol și nu te va trosni cu vreuna din antichitățile ei. Stătea cu ochii pe tine ca să fie sigur că nu pățeai nimic, pentru că era personal interesat de binele tău. Și, din cîte mi-a povestit, asta tot face de atunci încoace. Adică, o urmărește pe Fliss. Știa că te-a speriat cînd l-ai surprins la piață.

— Doamne sfinte, nici prin cap nu mi-a trecut.

M-am pus pe chicotit ca o școlăriță.

— Biata Fliss. Brian i-a luat urma?

— Mda, iar ea e foarte enervată, încuviință Derek. Nu ține bietul om cu sufletul la gură, bine? Cum rămîne?

Am bîjbîit în căutarea unui răspuns.

— De fapt, în prezent mă văd cu cineva, am pretextat eu firav. Dar nu mă gîndesc la Brian în felul acela...

— Am priceput, nu-i nevoie să mai spui nimic. Săracul băiat va plînge săptămîni în șir. Păi, în cazul ăsta..., spuse, îndreptîndu-se și pășind spre mine. Ce-ai zice să ieșim undeva împreună, în seara asta? Nu-mi place să „vînez“ pe teritoriul unui prieten, dar dacă el tot nu are nici o șansă...

Stătea foarte aproape de mine. Degajat, fără grabă, îmi ridică o şuviță de păr, zîmbindu-mi cu încredere desăvîrșită.

— N-am uitat seara aceea, după ce-am plecat de la club, Sam, îmi spuse. Ești nemaipomenită. Și știi cum merge treaba, nu?

Își plimbă degetul pe obrazul meu.

— Doar pentru că sînt cu cineva nu înseamnă că n-am voie să mă distrez din cînd în cînd. Tu înțelegi asta și știi să te distrezi...

I-am îndepărtat degetul înainte să treacă de linia maxilarului, rezistînd pornirii de a i-l răsuci violent.

— Nu, mersi, Derek. Cu toate astea, sînt flatată. O dată a fost suficient. Fără supărare, bine?

Am făcut stînga împrejur, dar Derek n-avea de gînd să renunțe așa de ușor. I-am simțit mîinile uriașe pe umeri și se aplecă atît de mult spre mine, încît respirația lui mi-a încălzit urechea atunci cînd deschise gura să întrebe :

— Ce e, Sam? Nu-mi spune că nu te-ai distrat bine data trecută. E din pricina lui Jan? Nu trebuie să-ți faci griji. Crede-mă, ea mă înțelege. N-o să existe nici o ripostă. Haide.

Foarte sigur de sine, el se aplecă să-mi sărute ceafa.

— Relaxează-te...

M-am eliberat și am întors capul ca să-l privesc drept în față.

— Fii mai modest, Derek, l-am repezit eu. O dată a fost destul. Nu ești genul meu, nu-mi plac bărbații manierați, OK? Îmi plac tipii mai neciopliți. Și oi fi tu plin de mușchi, dar tot nu te încadrezi în profil.

În viața mea nu-l mai văzusem pe Derek atît de supărat. Mai că ai fi putut crede că, din punctul lui de vedere, respingerea avansurilor era mai rea decît închisoarea.

— Și cum e tipul ăsta al tău, ai? izbucni el, dînd o tentă răutăcioasă întrebării. Necioplit?

— Firește, am răspuns dulce.

Am ieșit apoi din creșă, lăsînd ușa să se trîntească în urma mea și părăsind clădirea fără să mă uit înapoi.

Primăvara părea a fi pătruns, în sfîrșit, și în inima Londrei. Razele soarelui îmi băteau în creștet destul de puternic încît să mă facă să-mi înclin capul și să le simt pe față. Căldura

lor era o promisiune pentru vremuri mai bune. Brusc, am realizat că, de cînd fusese ucisă Linda, aceasta era prima ocazie în care eram cu adevărat liberă, fără nici o responsabilitate pe umeri, în afară de ale mele, care Dumnezeu știe că nu sînt puține. Am pornit-o agale spre Camden, ușor amețită și fluierînd în surdină.

Zărindu-mi reflexia într-o oglindă uriașă din vitrina unui magazin, m-am oprit o clipă ca să-mi verific ținuta. Pentru o gagică de polițai, n-arătam prea rău. Apoi, mi-am dat seama că era în fața salonului Satins, unde lucra prietena lui Naomi. Profitînd de vremea caldă, ușa era deschisă. Mi-am strecurat capul înăuntru și-am văzut-o pe Cath stînd la biroul de la recepție, cu o figură plictisită. Părul îi era prins în codițe, iar ea se juca fără nici un chef cu una dintre ele.

— Bună! mă salută ea cînd mă observă. Cum merge treaba?

Își coborî vocea și privi împrejur, plină de importanță.

— Am auzit că au prins-o pe tipa care a comis crima. Era moartă după Derek, nu? El n-avea cum să fie implicat. V-aș fi putut spune și eu asta.

— *Cherchez l'homme.*

— Poftim? Ah, da, așa e. Mă rog, continuă ea, ai venit să-ți faci părul, nu? Tot te mai gîndești să-l decolorezi? Într-un fel, ar fi păcat.

Am clătinat încet din cap.

— Mersi, am zis, dar cred că-l las așa.

— Ești sigură?

— Absolut. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît îmi dau seama că sînt deja prea multe blonde pe lumea asta.

I-am făcut cu mîna și-am ieșit din salon.

Era mai înțelept să mă duc acasă, pentru că aveam treabă. Pînă la urmă, Betty și Jim nu voiau Chestia, ci Fiica Chestiei, și încă la dimensiuni gigantice, deși nu precizaseră prea clar unde intenționau să o monteze. Ar fi trebuit să încep să mă antrenez serios la sală, dacă voiam să construiesc ceva cît de cît asemănător cu schițele pe care le desenasem. Oricum, merita să încerc. Duggie, care era acum agentul meu, obținuse o remunerație destul de frumușică.

Pentru o clipă, gîndurile mi-au zburat înapoi la sală. Cath pusese degetul pe rană: Derek era într-adevăr un *homme fatal*. Femeile se vor bate pe el cît o mai avea de trăit, iar el era conștient de asta. Dacă și-ar da seama în favoarea cui l-am refuzat, s-ar învineți de furie.

Episodul întîlnirii mele cu Derek mi-a amintit de Hawkins. Nu m-am putut abține să nu zîmbesc cu gura pînă la urechi. Oare i-ar displacea profund să fie descris ca „necioplit”? Mă rog, nu era prea corect să judec omul numai după prima „tăvăleală”.

Dar, dacă va mai exista și o a doua, o să mă asigur că ticălosul își va scoate mai întîi haina.

Colectia

Un nou roman din seria mistekelor lui
Sam Jones

„Este practic imposibil să rezisti farmecului nonconformistei Sam Jones. O artistă boemă, spirituală și încăpățînată, adevărată bombă sexy, cu metode de investigație neortodoxe și o curiozitate insașiabilă pentru tot ceea ce este periculos sau nepermis, Sam este un ghid simpatic și lipsit de inhibiții care ne arată fața ascunsă a unuia dintre cele mai cunoscute cartiere ale Londrei.“

Mail on Sunday

„Un roman de un umor nebun și debordînd de energie, o combinație unică de rafinament și îndrăzneală.“

Evening Standard

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0529-3

www.polirom.ro